

Giới thiệu Thâm Dạ Thư Ốc

Thể loại: Linh dị, hiện đại

Số chương: đang ra

Editor: Julie Phạm, Huỳnh Thượng Hỷ, Thuyt

Một câu chuyện không theo lẽ thường bởi vì thời gian hoạt động của tiệm sách lại vào ban đêm

Chào mừng các bạn đến thăm

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đùng đốt ta !

Xốc lên một ngụm nước đập vào trên mặt mình, Chu Trạch chậm rãi ngẩng đầu, nhìn trong gương chính mình, hơi có vẻ tiều tụy, làm một bác sĩ của khoa cấp cứu, loại tiều tụy này phảng phất là một loại tiêu chuẩn nên có.

"bác sĩ Chu, có bệnh nhân chuẩn bị tới, giống như là từ trên lầu rơi xuống, không biết có phải là tự sát hay không!" Y tá Vương Nhã đứng tại cửa WC nam hô.

"Biết, lập tức tới ngay." Chu Trạch đáp lại một tiếng, sau đó rút ra khăn tay đem giọt nước lau sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

Xe cứu thương rất nhanh liền lái vào bệnh viện, nằm bên trên cáng cứu thương là một ông lão mặc đường trang màu xám, Ông lão đang không ngừng ho khan, mỗi lần ho máu lại trào ra từ những nơi bị mảnh vỡ đâm vào, toàn thân cao thấp đều là vết máu.

Chu Trạch lập tức chạy tới một bên đẩy cáng cứu thương vừa quan sát tình trạng của người bị thương, đồng thời đối người đằng trước hô: "Chuẩn bị đồ đẻ giải phẫu, nhanh!"

Tình huống của người bị thương rất không tốt.

"Ta... Ta... không muốn chết."

Ông lão mở to mắt, nhìn người cách mình gần nhất – Chu Trạch.

"Yên tâm, ông sẽ không có việc gì, chúng tôi sẽ đưa ông vào phòng cấp cứu, ông không chết được."

Phần lớn người bệnh ở thời điểm hấp hối đều sẽ nói lời này, rất ít người có thể chân chính bình tĩnh đối mặt với tử vong, là bác sĩ ở thời điểm này dĩ nhiên không thể đứng phân tích bệnh tình với người bị thương, người có bao nhiêu phần trăm có thể còn sống sót. Lúc này thứ mà người bị thương cần là sự an ủi.

"không... không... Phía dưới... Phía dưới... Phía dưới thật sự quá đáng sợ..."

Ông lão thỉnh thoảng nắm lấy cổ tay Chu Trạch, mặt nghiêm túc nhìn Chu Trạch.

"Ông ổn định một chút cảm xúc, thả lỏng, sinh mệnh của ông không có vấn đề." Mặc dù chỗ cổ tay có chút đau nhức, nhưng Chu Trạch vẫn là không có đi thử tránh thoát.

"Ta không muốn... không muốn lại đi xuống... Bọn họ... Bọn họ phát hiện ta... Ta... Bọn họ phát hiện ta..."

"Tê..." Chu Trạch thỉnh thoảng cảm nhận được nhói nhói ở cổ tay.

"Bác sĩ Chu, tay của anh!" Y tá bên người lập tức hô.

Móng tay ông lão rất dài, hơn nữa không biết bởi vì nguyên nhân gì, móng tay của ông là màu đen, là loại giống như màu đen của hồ phách, không giống như là có dơ bẩn tích tụ bên trong.

Mà lúc này, móng tay của ông lão đã khảm vào trong thịt ở cổ tay Chu Trạch.

"Ta không chịu nổi nữa... không chịu nổi nữa... không muốn đi xuống... Ha ha... Khụ khụ khụ..."

Lão già thỉnh thoảng đứng thẳng người dậy ho kịch liệt thối lên, ngay sau đó, thân thể run lên, tay nắm tay Chu Trạch cũng thối xuống, cả người đã mất đi động tĩnh.

"Chuẩn bị cấp cứu!" Chu Trạch hô.

Ông lão được đẩy vào phòng cấp cứu, có bác sĩ và y tá bắt đầu tiến hành biện pháp cấp cứu, đồng thời máy kích điện cũng chuẩn bị hoàn tất.

"Bác sĩ Chu, tôi giúp ngài xử lý vết thương một chút." Vương Nhã lúc này đi tới.

Làm bác sĩ, bọn họ trên thực tế cũng không lo lắng vết thương như thế này, bọn họ lo lắng nhất chính là vạn nhất ông lão có bệnh khác, rất có thể khiến bác sĩ nguy hiểm, dù sao trên tay ông lão có rất nhiều máu, ai cũng không biết trên người ông có hay không bệnh truyền nhiễm gì.

Có một số bệnh, nhiễm một chút, khả năng cả đời cũng liền hủy.

Vết thương sau khi được băng bó kỹ, một bác sĩ ở trong phòng cấp cứu đi ra, nhìn Chu Trạch lắc đầu.

Chuyện này có ý nghĩa là, người không cứu được.

Tâm tình của mọi người đều có chút buồn, nhưng đối với bọn họ mà nói, loại chuyện này, cũng thường thấy, chẳng mấy chốc sẽ điều chỉnh được.

"Bác sĩ Chu, làm kiểm tra đi." Vương Nhã đề nghị.

"không được, ban đêm tôi còn có việc." Chu Trạch lắc đầu, trực tiếp đi tới phòng thay quần áo đổi lại quần áo, sau đó đi đến bãi đỗ xe của bệnh viện lái xe rời đi.

Xe vừa lái đến gần cao tốc Giang Hải, di động của Chu Trạch liền vang lên.

"Uy, ta là Chu Trạch."

"Bác sĩ Chu, bọn nhỏ đều đang đợi người đấy."

"thật xin lỗi, hiệu trưởng Ngô, có bệnh nhân nên đến trễ, ta hiện tại lập tức đi qua, để các bạn nhỏ đợi một chút."

Chu Trạch lại nhìn đồng hồ trước mắt, đã tám giờ rưỡi, các bạn nhỏ ở cô nhi viện bình thường đều ngủ rất sớm.

Đèn đỏ thay đổi đèn xanh, Chu Trạch đạp xuống chân ga, lái đi.

"Đô!!!!!!!!!"

Cũng liền vào lúc này,

một cỗ xe tải vượt đèn đỏ lao tới, Chu Trạch chỉ kịp nghiêng đầu nhìn thấy ánh đèn pha lóa mắt qua cửa kính,

Lập tức, "Àm!"

Trời đất quay cuồng,

Xe con trước mặt xe tải giống như một tờ giấy trắng mảnh mai trực tiếp bị đung bay ra ngoài, trên không trung lộn tằm vài vòng rồi rơi xuống mặt đất.

...

"Ngạch..."

Chu Trạch tỉnh lại,

hắn phát hiện thân thể của mình hoàn toàn không thể động, giống như là bị kẹt lại.

Đồng thời, đôi mắt của mình cũng không mở ra được, hắn biết mình gặp tai nạn xe cộ, rất nghiêm trọng tai nạn xe cộ, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, hắn rất muốn lập tức kiểm tra vết thương của mình, nhưng hắn không có cách nào động dậy.

Bốn phía, thỉnh thoảng có thanh âm chạy qua của những chiếc xe khác, còn có các loại thanh âm Lạt Ma.

Ta còn tại hiện trường tai nạn xe cộ a,

Ta còn tại trong xe?

Chu Trạch ở trong lòng nghĩ đến.

Rất nhanh,

Tiếng còi của xe cảnh sát truyền đến, còn có thanh âm của xe cứu hỏa,

Cuối cùng Chu Trạch nghe thấy tiếng còi xe cứu thương thân thiết.

Chu Trạch cảm giác được thân thể của mình đang bị xô dịch, nhiệt độ bên cạnh có chút cao, hẳn là đang cắt xe để đưa mình ra ngoài.

Loại này hoạt động cứu viện Chu Trạch tham gia qua không ít, nên quá trình trong đó biết không ít.

Đáng tiếc, chiếc bánh gatô trong ghế sau, cùng việc gặp các bạn nhỏ trong cô nhi viện trong ngày quốc tế thiếu nhi, chỉ có thể ngâm nước nóng.

"Bác sĩ Chu!"

Quen thuộc tiếng kêu.

Chắc là bác sĩ Trần trong bệnh viện.

Chu Trạch ở trong lòng thờ một hơi nhẹ nhõm, ít nhất, tính mạng của mình được bảo vệ, cái này tạm thời cũng coi là một trận tai họa bất ngờ đi.

Bên người còn có mấy thanh âm của y tá, bởi vì bên cạnh quá ồn ào, cho nên Chu Trạch nghe được có chút không rõ ràng.

Nhưng kế tiếp, một câu của bác sĩ Trần, để trái tim Chu Trạch bỗng nhiên rơi xuống đáy cốc!

"Bác sĩ Chu đã mất. "

không,

Ta không chết!

Ta còn chưa có chết!

Ta không chết a!!

Chu Trạch ở trong lòng liều mạng hò hét!

hắn không chết, hắn còn có ý thức, hắn không chết!

Sau đó, Chu Trạch cảm giác được có người đang làm biện pháp khôi phục tim, mỗi một lần sự đè ép nặng nề kia, hắn cảm nhận được, lại không biện pháp mở mắt ra, cũng không có cách nào đi nói chuyện.

hắn không chết,

hắn hi vọng bọn họ nhanh lên phát hiện hắn không chết!

Nhưng sau một trận bận rộn,

Chu Trạch nghe được những tiếng khóc quen thuộc của mấy cô y tá,

Bác sĩ Trần đánh một quyền vào cửa xe bên cạnh, có vẻ rất là thống khổ.

Uy!

Đừng từ bỏ!

Tuyệt đối đừng từ bỏ!

Ta không chết!

Ta hiện tại hẳn là trong trạng thái chết giả,

Mất máu quá nhiều?

Bị thương nghiêm trọng?

Nhưng ta thật không chết!

Ta nên còn có hô hấp, ta nên còn có tim đập!

Chu Trạch dưới đáy lòng điên cuồng gào thét.

Nhưng kế tiếp, hắn cảm giác được mình bị mang lên trên cáng cứu thương, chắc là bị đưa vào trong xe cứu thương.

Ngay sau đó, chính là âm thanh xe cứu thương chạy đi.

Trong xe các y tá còn đang khóc.

Nhưng loại này tiếng khóc truyền đến trong tai Chu Trạch hết sức chói tai,

hắn còn chưa có chết,

Khóc cái gì!

Tại sao muốn khóc!

Các người nhìn nhìn lại ta,

Nhìn nhìn lại ta,

Lại kiểm tra một chút,

Ta không chết a!

Xe cứu thương ngừng lại,

Ngay sau đó, Chu Trạch nghe được tiếng nói chuyện của lãnh đạo bệnh viện:

"Tiểu Chu người cứ như vậy không còn?"

"Tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng, Chu bác sĩ bị thương quá nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, đã xác nhận tử vong."

"thật? Người liên như vậy không còn?" một vị Phó viện trưởng khác còn chưa tin.

"Tiểu Chu đi." Đây là âm thanh của một vị chủ nhiệm, "Ta vừa mới lại kiểm tra một lần."

Ta không chết!

Đám lang băm này!

Ta không chết!

Đám hỗn đản kia!

Hỗn đản!

Chu Trạch ở trong lòng càng không ngừng chửi rủa, giờ này khắc này, ở bên cạnh hắn đám người này không còn là đồng nghiệp của hắn, cũng không còn là bạn của hắn, càng không phải là lãnh đạo của hắn cùng trường bồi,

Bọn họ thế mà nhận định chính mình đã chết rồi,

Nhưng người chết còn có thể nghe được âm thanh còn có cảm giác a?

Ta không chết!

Đám hỗn đản kia,

Súc sinh,

Ta không chết!

Cứu ta!

Cứu ta!

Cáng cứu thương bắt đầu không động đậy nữa, bốn phía yên tĩnh, hơn nữa nhiệt độ cũng đang dần dần giảm xuống.

"Tiểu Nhã, ngươi đừng quá buồn, viện trưởng nói ngày mai trong bệnh viện sẽ mở lễ truy điệu cho bác sĩ Chu."

"Chị Tố Cầm, ta chỉ là có chút không thể tin được, một người, liền như vậy không còn. Bác sĩ Chu là một người tốt a, làm sao lại thành ra như vậy."

"Mưa gió khó đoán, người có họa phúc không biết được, nghĩ thoáng một chút liền tốt."

Hai người y tá sau khi nói xong mấy câu này, liền rời đi.

Bốn phía,

Trống rỗng,

sự lạnh lẽo này,

Là rõ ràng như thế.

Chu Trạch càng không ngừng giãy dụa, càng không ngừng muốn phản kháng, hắn muốn tỉnh lại, hấn thực sự khát vọng muốn phát ra âm thanh của mình.

Nhưng hấn hiện tại cảm giác, tựa như là quý áp giường, mặc cho hấn không ngừng mà cố gắng, nhưng thân thể của mình, nhưng căn bản không chịu chính mình khống chế.

Cuối cùng,

hấn có chút tuyệt vọng muốn từ bỏ,

hấn mệt mỏi,

Cũng mệt mỏi,

hấn biết mình hiện tại ở nơi nào,

Tại bệnh viện,

Nhà xác....

Khi Chu Trạch lại lần nữa "Tĩnh lại", là cảm giác được trên mặt mình có cảm giác lạnh lạnh, cảm giác nhói nhói cũng rất rõ ràng.

"Hóa trang xong chưa?" Có người ở bên cạnh hỏi.

"Đừng nóng vội a, chờ một chút, cả người hấn đều bị đung thành bộ dạng này, trang điểm sao mà nhanh được."

"Bệnh viện người ta đang hỏi, lập tức sẽ đem hấn đưa lễ tang bên kia."

"Nếu không ngươi đến nha."

Thợ trang điểm giống như có chút tức giận, trang điểm càng lúc càng dùng sức, đương nhiên, đối với các nàng mà nói khách hàng là người chết, người chết đương nhiên sẽ không nói đau, cũng không cần lo lắng thu được khiếu nại, chỉ cần để người sống trông thấy hiệu quả là có thể.

Chu Trạch đã không còn khí lực vùng vẫy,

hấn cứ như vậy yên tĩnh đợi,

Thừa nhận cảm giác đau nhói mà cọ trang điểm mang lại không ngừng đụng vào mặt mình,

Rốt cục,

Hóa trang kết thúc.

"Được rồi, để bọn hấn vào đi, việc của chúng ta kết thúc."

Chu Trạch cảm giác chính mình đang được thay quần áo, lập tức, hấn bị đẩy đi ra, nhân viên bệnh viện đem hấn nhấc đưa vào một miếng đệm mềm mại bên trong không gian chật chội.

Cái này,

Hấn là quan tài.

Sau đó, bốn phía hết thấy ồn ào đều trong nháy mắt bị cách ly,

Hắn là cái nắp quan tài được đẩy lên.

Run run,

Lay động,

Xóc nảy...

không biết qua bao lâu, Chu Trạch rốt cục lại nghe thấy thanh âm, cái nắp quan tài được mở ra.

Lọt vào tai,

Là nhạc buồn.

Viện trưởng cầm microphone đang nói chuyện, hắn tại khen chính mình, tại tiếc hận chính mình,

Sau đó là Phó viện trưởng cùng chủ nhiệm các loại người.

Chung quanh,

Thình thoảng có tiếng bước chân đi qua,

Có người chỉ là yên lặng đi qua, xem chính mình một lần cuối cùng,

Có người còn ý đồ gọi mình vài tiếng, mang theo tiếng khóc nức nở,

Đây là tại chiêm ngưỡng di dung.

Chiêm ngưỡng,

Ta di dung!

Ta không chết,

Ta thật không chết,

Ta còn chưa có chết!

không chết a!

Chu Trạch dưới đáy lòng kêu thảm,

hắn lại bắt đầu thử cố gắng, Nhưng vẫn như cũ không có cách,

hắn chỉ có thể nghe được, cũng có thể cảm thụ được,

Lại không có biện pháp nói chuyện,

Cũng không có cách nào mở mắt ra,

Tất cả mọi người cho rằng hắn chết,

Nhưng chính hắn rõ ràng,

hắn còn chưa có chết!

Các bạn nhỏ ở cô nhi viện cũng tới, ở bên cạnh hắn khóc lóc.

Bọn họ khóc đến rất chân thành, bởi vì chính Chu Trạch cũng là đứa bé đi ra từ cô nhi viện, cũng bởi vậy, sau khi có việc làm, phần lớn tiền lương của hắn đều hiến cho cho cô nhi viện, lần này xảy ra tai nạn xe cộ, cũng là bởi vì ban đêm vội vàng lái xe về cô nhi viện bồi bọn nhỏ qua ngày quốc tế thiếu nhi.

"Tiểu Chu a, người an tâm đi thôi, người lần này, xem như bởi vì đi công việc, người không có người thân, nhưng tiền bồi thường của người bệnh viện sẽ quyên cho cô nhi viện, người yên tâm đi." Phó viện trưởng đứng tại Chu Trạch bên người nói.

Sau đó,

Chu Trạch cảm giác được chính mình lần nữa bị ngăn cách, nắp quan tài lại lần nữa bị khép kín.

Sau đó lại là một trận xóc nảy,

Cuối cùng, ngừng lại.

Nắp quan tài lại lần nữa bị mở ra,

Bốn phía, có chút yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe đến tiếng người, lại không âm ỉ.

Có hai người, một tay cầm bờ vai của mình một tay nâng hai chân của mình đem chính mình giờ lên, sau đó đặt ở trên một cái kệ, giống như là tắm thếp.

Hai người kia động tác rất nhuần nhuyễn, vô cùng thuần thục.

Chung quanh, mơ hồ có loáng thoáng tiếng khóc.

Chu Trạch ngay từ đầu vẫn không có thể phân biệt ra được chính mình lại tới chỗ nào,

Nhưng ở lúc này,

hắn thành linh hiểu,

Vương bát đản!

Bọn họ đem chính mình đưa đến nơi hỏa táng!

Bọn họ muốn đốt chính mình!

Ta không chết a, đám vương bát đản!

Thảo các người tổ tông!

Ta không chết!

Còn chưa có chết a!

Đừng hỏa táng ta,

Đừng hỏa táng ta!

Ta thật còn chưa có chết a!!!!!!!!!!!!!!

Đám súc sinh này,

Tạp chủng!

Cầu nương dương!!!!

Lần này, là lần Chu Trạch nổi điên nhất, cũng là một lần điên cuồng nhất,

hắn biết,

một khi mình bị hỏa táng,

Vậy liền một chút đường sống cũng không có!

hắn đem sẽ trực tiếp đối mặt với tử vong!

Triệt triệt để để kết thúc!

hắn không cam tâm, hắn thật không cam tâm, chính mình vẫn chưa tới ba mươi tuổi, chính mình còn chưa có kết hôn, chính mình còn chưa có con, mình còn có cuộc sống, mình còn có thật dài một đoạn đường chưa đi!

"Mẹ ơi, con vừa trông thấy cái này tay của chú này động đây." Thanh âm nhút nhát của một cô bé ở bên cạnh vang lên.

"Ba!" một tiếng và miệng đập tới.

"Đừng nói bậy bạ, chờ về nhà sẽ thu thập nguoi." Mẹ của cô gái nhỏ trách cứ.

Chu Trạch tuyệt vọng,

Bởi vì vô luận hấn giấy giụa như thế nào,

Như thế nào tại đáy lòng gào thét,

Người bên ngoài đều không thể cảm giác được.

hấn bị đặt ở trên băng chuyền,

Máy móc bắt đầu khởi động,

hấn đang bị đẩy phía trước,

hấn biết mình sắp đối mặt cái gì,

Cũng bởi vậy, hấn vô cùng sợ hãi!

không,

không,

không!

Ta không chết, ta thật không chết!

Đừng đốt ta!

Đừng đốt ta!

không ai nghe được chính mình kêu gọi,

Bọn họ chỉ phụ trách thương tâm,

Chỉ phụ trách khổ sở,

Chỉ phụ trách đem cái này quá trình diễn ra,

Sau đó về nhà ăn bữa tối, ngày mai tiếp tục qua.

Rốt cục, Chu Trạch cảm giác được chính mình tựa hồ bị đẩy đưa vào một nơi chật hẹp tràn đầy mùi dầu,

Ngay sau đó,

Có thứ chất lỏng phun ra trên người hấn,

hấn biết đây là vật gì,

Là xăng,

Ngay sau đó,

"Tự tử..."

Bùng!

Phi thường bùng!

Đau,

Kịch liệt thiêu đốt đau đớn!

Lửa,

Lửa,

Lửa lớn,

Khắp nơi đều là lửa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Địa ngục

Editor: thuyt

Lạnh, lạnh quá... Chu Trạch không biết vì cái gì nơi này sẽ lạnh như vậy. Hắn đi trên một con đường u tối, hai bên đường, nở đầy hoa đỏ thắm, nhưng không mấy may có tí không khí lãng mạn nào, đóa hoa kiêu diễm, giống như là từng đạo trào phúng, cũng giống là khách vây xem. Hoa bị ngan nỏ, người đivãng sinh. Chu Trạch nhớ lại chính mình sau cùng ký ức là lửa, lửa rất to, lửa khủng bố đem chính mình hoàn toàn đốt. Kia làm người sợ hãi cực nóng nhiệt độ đem chính mình nướng thành tro. Nhưng trong nháy mắt, hắn lại đến nơi này. Ở trên con đường này, kỳ thật còn có rất nhiều người. Có lão nhân, có đứa trẻ, cũng có người tuổi trẻ cùng trung niên, có nam có nữ. Mọi người mặc quần áo không giống nhau. Có người ăn mặc rất đơn giản, có người mặc quần áo đỏ, trên mặt cũng vẽ má đỏ rất khủng bố. Tất cả mọi người điem gót chân bước đi. không một người nói chuyện, cũng không ai phát ra thanh âmkhác, Chỉ còn lại ngẫu nhiên truyền ra "Sát sát sát" tiếng đế giày ma sát vang lên. Chu Trạch cũng theo mọi người cùng nhau chết lặng đi về phía trước, hắn thỉnh thoảng lại đang nhìn lăm lét, cũng thỉnh thoảng quay đầu, hắn mơ hồ trong đó ý thức được chính mình đi tới địa phương nào. hắn, đã chết mà ở trong đó là Địa Ngục. Nơi này, là thế giới của người chết. Chính mình, cuối cùng vẫn là chết rồi. hãkhông biết nên làm sao đây, cũng không biết nên làm ra loại lựa chọn nào. hắn không muốn chết, người đều là không muốn chết. Nhưng ở nơi này, hắn hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào cho phải, hắn rất mê mang, cũng rất bất lực.

"Y nha..." điệu hát dân gian lạnh nhạt tự nơi xa truyền đến. Chu Trạch quay đầu qua, trông thấy nơi xa đi tới từng đóa từng đóa đỏ tươi. Mà chung quanh những người khác đối với cái này đều làm như khôngthấy. Tiếp tục chết lặng điem chính mình gót chân đi về phía trước. Tới gần, Chu Trạch thấy rõ ràng, kia từng đóa từng đóa đỏ tươi là từng ô giấy in hình hoa đào. Nơi xa, có một đám nữ nhân, xếp thành mộtđội ngũ, che ô giấy, thướt tha đi tới. Các nàng dáng người cao gầy, thể trạng phong tao, tất cả đều mặc sườn xám màu tím, lúc bước đi, thỉnh thoảng lộ ra bắp đùi, mơ hồ mị hoặc, khiến người ta run sợ. Các nữ nhân cuộn lại búi tóc, cẩn thận tí nỉ, thậm chí ngay cả các nàng đi lại, đều chỉnh tề, phảng phất đoàn ca múa ưu tú nhất thế gian. Hơn nữa, các nàng đã tập luyện vượt qua trăm năm. Tinh xảo trang dung, da thịt tuyết trắng, thanh lãnh thanh âm, tạo nên một loại mưa bụi mỏng lung của không khí Thượng Hải lâu đời. trên cổ tay mỗi người, đều mang theo vòng tay, nhan sắc không đồng nhất, lớn nhóc cũng khác biệt, tôn lên cổ tay tuyết trắng, càng làm cho người ta không kịp nhìn. Đáng tiếc, Các nàng không phải hành tẩu tại trên đường, cũng không phải tại hội sở cao cấp Ngõa Đài. Các nàng chân đạp Hoàng Tuyền, Xẹt qua là biển hoa Bỉ Ngạn. Các nàng nhìn không chớp mắt, người sau nhìn chăm chăm phía trước. Người đầu tiên thì ánh mắt vô hồn. Đến lúc cuối cùng một nữ nhân tại Chu Trạch trước mặt đi qua. Nữ nhân thỉnh linh nghiêng đầu, nhìn về phía Chu Trạch. Tại nữ nhân tươi đẹp động lòng người, đôi mắt bên trong có mấy con gười đang leo ra, mà trong lỗ mũi, thì có phần đuôi con giun đang đung đưa, tinh xảo vành tai dưới, là con rết đếm mãi không hết. Nguyên bản thế giới xinh đẹp nhất, hiện tại, trực tiếp nhảy chuyển tới một loại cực đoan khác. Khủng bố? Đương nhiên khủng bố! Buồn nôn? Đương nhiên buồn nôn! Nhưng Chu Trạch, đã là một người chết, người sẽ bị hù chết, nhưng quý đâu? Nữ nhân nhìn Chu Trạch, Chu Trạch cũng đang nhìn nữ nhân, Hai ánh mắt ngăn ngừ giao hội, lập tức, nữ nhân tiếp tục đi lên phía trước, tư thái chấp chòn, bóng lưng lượn lờ, sườn xám chặt chẽ, đem này tú mỹ dáng người phác hoạ được vô cùng nhuần nhuyễn. "Các người... Muốn đi đâu?" Chu Trạch vô ý thức cùng cái này một đội nữ nhân đi lên phía trước, cũng liền thoát ly nguyên bản đội ngũ. Mà trênđường mòn những người đi lại, nhưng không có một ai nhìn về phía này. Bọn họ tựa hồ sẽ không suy nghĩ, cũng không có cảm giác, mà Chu Trạch, phảng phất là khác biệt trong đó. một hàng nữ nhân, từng bước khỏi bay, một mực đi lên phía trước, nỉ non hừ điều, tự thê tự bang. Nguyên bản hoàn cảnh đè nén, bởi vì các nàng xuất hiện, ngược lại càng khiến người ta cảm thấy tiêu điều. Chu Trạch tiếp tục đi lên phía trước, hắn cùng các nàng. Sau đó, Chu Trạch trông thấy các nàng từng bước từng bước đi vào phía trước trong đầm nước. Đầm nước không lớn. Tựa như mặt kính, Các nàng tiến vào, tựa hồ phá vỡ loại an tĩnh này, thối ra từng tầng từng tầng gợn sóng. Phía trước nhất mấy nữ nhân ngay cả đầu đều đã chui vào trong mặt nước, phía sau nữ nhân cũng tại tiếp tục. Chu Trạch đi tới bên đầm nước, hãkhông cùng cùng một chỗ xuống dưới, hắn chỉ là đứng tại bên cạnh nhìn. Nơi này hết thảy, đối với hãnhà nói đều là một tuyệt đối địa phương xa lạ, bất kỳ người nào, cả đời, chỉ có một lần cơ hội tiến đến, mà đi vào về sau, cũng liền không cách nào lại đi ra. Đầm nước trung ương, có cái gì trôi lên. Là mộtđôi tay, móng đỏ tay trắng, tươi trẻ thon thả. Hai cánh tay nhẹ nhàng nhảy múa, tựa như ảo mộng, khiến người tầm mắt lập tức bị này hấp dẫn, cũng không còn cách nào xê dịch ra. Đẹp, là hấp dẫn người, mà loại này đẹp, lại câu hồn phách người. Chu Trạch bên trong đôi mắt, chậm rãi hiện lộ ra vẻ mê say, thậm chí ngay cả mình đã kim lòng không đáng bắt đầu đi lên phía trước cũng không biết. Đầu tiên là mu bàn chân, ngay sau đó là đầu gối, sau đó phần eo. Đến cuối cùng, mặt nước chìm vào cổ, Thậm chí cả người đều tiến vào trong đầm nước. Đầm nước không lạnh, thậm chí thật ấm áp, mặt nước thanh tịnh, tầm nhìn rất cao, người tiến vào nơi này về sau, ngay cả hít thở không thông hay cảm giác thống khổ đều không có. Chu Trạch nhìn thấy lúc trước cái kia đội chống dù giấy nữ nhân, các nàng tại dưới mặt nước vẫn như cũ thướt tha động lòng người, vẫn còn tiếp tục đi lên phía trước. Mà cách mình gần nhất vị trí, có một nữ nhân mặc áo đỏ, nàng đứng tại dưới nước, nhưng hai tay lại tại trên mặt nước nhảy múa phiến bay. Chu Trạch bắt đầu tới gần nữ nhân áo đỏ. không phải là bởi vì sắc đẹp, cũng không phải bởi vì mặt khác hư ảo ảnh hưởng. Mà là bởi vì, nữ nhân này trên thân phảng phất có được một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được ma lực, để người tới gần, để người gần sát, để người kim lòng không được. Rốt cục, Chu Trạch tới gần nàng. Mà tay của nàng, cũng chậm chậm từ trên mặt nước thu xuống dưới. Nữ nhân tóc rất dài, cũng rất rậm rạp, tại sóng nước bên trong bay múa rạo rức, khiến người thấy không rõ lăm mắt của nàng.

"Rốt cục... Lại đợi đến... Loại người này..." Thanh âm nữ nhân thanh thúy, ngọt ngào, nhu nhu, mê mẩn tâm người. Nữ nhân mỹ lệ hai tay duỗi ra đến, khoắc lên Chu Trạch trên bờ vai, động tác này, rất là thân mật. "Người... đi theo ta..." Sau một khắc, Nữ nhân tóc bắt đầu phiêu tán ra, từng sợi tóc đen bắt đầu tán ra tại Chu Trạch khuôn mặt; Mỹ nhân quất vào mặt, cái này tựa hồ là một sự kiện rất có tình cảm, nhưng tiếp xuống, nữ nhân tóc lại hóa thành dây kéo cứng rắn nhất thế gian, bắt đầu buộc chặt cổ Chu Trạch

"Người tới... Bồi ta..." Tóc rối tung, không lại che lấp, nữ nhân khuôn mặt rớt cục hiển lộ ra, Nàng không có khuôn mặt, Mặt của nàng, là bình, không có gợn sóng, cũng không có nếp uốn, đây là một gương mặt rất bằng phẳng, đủ để cho ngàn vạn thiếu nữ đi ghen tỵ và hâm mộ. Nhưng nàng không có cái mũi, cũng không có miệng, không có con mắt, càng không có lỗ tai, Vô Diện... Nữ nhân. Chu Trạch cảm giác được chính mình không thể thờ nổi, chính mình lồng ngực đều nhanh nổ tung ra, đồng thời, thân thể của hắn phẳng phất sắp sụp đổ. Vô Diện nữ nhân tiếng cười vẫn như cũ thanh thúy không linh, nhưng ở lúc này Chu Trạch trong tai, lại giống như là ma âm. Chu Trạch đã tỉnh táo lại, hắn không biết ở cái địa phương này bị lấy loại phương thức này dây dưa kéo lại đến cùng ý vị như thế nào. Nhưng tóm lại, không phải là kết cục tốt.

"Người ở chỗ này... Bồi ta..." Vô Diện nữ nhân tiếp tục cười, tóc tung bay. Chu Trạch vô ý thức vươn tay, đi tóm lấy tóc quấn quanh ở cổ mình, hắn muốn cố gắng đem tóc thoát khỏi. Vô Diện nữ nhân đối với biểu hiện không biết lượng sức của hắn cảm thấy rất là thú vị,

"Người không tránh thoát được, đừng vùng vẫy, có thể đi đến nơi này tới, đều có linh, có linh người, ta nuốt đủ rồi, liền có cơ hội trở về! Người đã định sẽ thành tể phạm của ta!" Nhưng ngay tại lời vừa dứt, Vô Diện nữ nhân phát ra một tiếng kinh hô: "Làm sao có thể... không có khả năng..."

Mười móng tay của Chu Trạch bắt đầu chậm rãi dài ra, màu đen nhánh thông thấu, ở đây trong đầm nước, lóe ra màu thuộc về dị dạng, màu này giống y đúc màu móng tay của lão già mà trước khi chết Chu Trạch cứu chữa.

"Xì xì xì xì... Tur... Xì xì xì xì... Tur..." Thanh âm giống như khi đổ nước vào vạc dầu truyền đến. Tóc Vô Diện nữ nhân chạm vào móng tay của Chu Trạch trực tiếp hòa tan đứt đoạn, mà thân hình Chu Trạch thì bắt đầu chậm rãi lui lại, thoát khỏi trói buộc của Vô Diện nữ nhân.

"không có khả năng... không có khả năng... Đây không có khả năng... Vì cái gì! Vì cái gì người cũng có thể rời đi! Vì cái gì người cũng có thể rời đi mà ta lại không thể! Vì cái gì! Vì cái gì! Cái này không công bằng! không công bằng!" Vô Diện nữ dùng tay đi ngăn lại Chu Trạch, Nhưng khi Chu Trạch dùng tay thoát, móng tay chạm vào tay Vô Diện. Tay Vô Diện nữ nhân nguyên bản hoàn mỹ không một tí vết lú lúc này bị bong ra một cái lỗ.

"A a a a!!!" Vô Diện nữ phát ra một tiếng hét thảm, Thân hình bắt đầu lui lại, từ đó, cũng đã mất đi quyền không chế Chu Trạch. Thân thể Chu Trạch bắt đầu nổi lên, khu sấp nổi lên mặt nước. "Người chạy không thoát... Người sẽ bị... sẽ bị bắt trở lại! Nơi này, Mới là kết cục của người chết! Các người, người cùng bọn họ, cho dù là đi, cũng cuối cùng sẽ bị bắt trở lại!" Vô Diện nữ ở phía dưới điên cuồng mà hò hét gầm thét, Nàng ghen ghét, Nàng hâm mộ, Nàng điên cuồng!!! Mà Chu Trạch không ngừng lên cao chậm rãi đã mất đi ý thức của mình, U Minh Hoàng Tuyền đường nhỏ, hoa Bỉ Ngạn lóa mắt, Vô Diện nữ nhân gào thét, Sườn xám nữ nhân, hết thầy hết thầy, tựa hồ cũng đang dần dần cách hắn đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ở rể

Đầu đường lúc nửa đêm. Đèn đường vàng vàng, người cũng hoảng sợ, trời lạnh còn có gió, giống như dao cắt vào người, Chu Trạch cũng cảm thấy lạnh, hắn không biết đây là đâu nhưng hắn biết một điều, nơi này là nhân gian. Hắn đã chết nhưng lại trở về. Hắn không biết mình nên làm gì, chỉ có thể máy móc đi về phía trước. Hắn không có tâm tư đi nghĩ về cái khác, ví dụ như nơi mình xuống, ví dụ như lão già bị tai nạn xe cộ mình vừa cứu, nữ tử mặc áo đỏ- Vô Diện nữ trong đầm lầy, ví dụ như... móng tay của mình. Hắn trở về, vốn là nên vui sướng nhưng ngẫu nhiên có người đi qua hắn chào hỏi nhưng giống như không có ai nhìn thấy hắn, nghe thấy hắn. Hắn bị thế giới này xa lánh. Người chưa từng bị giam sẽ không hiểu được nỗi thống khổ khi bị cô lập, đối với Chu Trạch thế giới trước mắt chính là lồng giam của hắn, bên ngoài lồng giam còn phủ một tấm vải đen. Không ai có thể nhìn thấy hắn, không ai giao lưu cùng hắn. Hắn không thể cầm bất kì vật gì, ngay cả gió cũng có thể dễ dàng thổi qua. Hắn suy nhược, yếu đuối. Điều làm hắn chấn kinh là hắn thấy cơ thể mình không ngừng tan ra ánh sáng nhàn nhạt khắp mọi nơi. Nói cách khác, hắn đang chậm rãi nhạt đi, có khả năng qua một lát nữa hắn liền biến mất không thấy, xóa đi chút vết tích bé nhỏ cuối cùng. Hắn không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết thời gian của mình không còn nhiều.

Trong truyền thuyết bát tiên, Thiết Quải lý là dùng hồn phách nhập vào một tên ăn mày, nên người đời sau mới dùng hình tượng đó để nói về ông. Chu Trạch từng nghe nói về cơ sở mượn xác hoàn hồn, hắn cũng nghĩ muốn mượn xác hoàn hồn, hắn rất lạnh, rất bối rối, hắn cần thân thể. Hắn không cần biết người này là ai. Nhưng mỗi lần hắn tiếp cận một người là tại hai vai và đỉnh đầu của người đó sẽ xuất hiện quang hóa, làm hắn không cách nào đến gần, thậm chí hắn vì thế mà bị thương, đẩy nhanh tốc độ ‘bay hơi’ của mình. Hắn mệt, cũng có chút chết lặng, hắn đang chờ kết thúc của mình. Là người đã chết qua một lần, lại để hắn trải qua một lần nữa, hắn ngược lại rất thản nhiên tiếp nhận. Hơn nữa với tình trạng hiện giờ của hắn, ở lại càng lâu chính là nhận tra tấn càng nhiều.

“Kẹt kẹt..” phía trước có một cửa hàng vẫn sáng đèn, giống như một tiệm sách, vì qua cửa thủy tinh có thể thấy từng dãy sách. Có người bên trong đi ra, là một người đàn ông mặc áo gió, đội mũ lúp xúp nên không nhìn rõ mặt, nhìn xung quanh một hồi liền rời đi. Đường nhiên người đó không nhìn thấy Chu Trạch đang ngồi cách đó mấy mét. Lúc đầu Chu Trạch cũng không cảm thấy có gì dị thường nhưng sau khi người đó rời đi không lâu đột nhiên Chu Trạch cảm thấy bên trong tiệm sách có một luồng khí tức âm áp.

Đúng vậy khí tức âm áp, loại âm áp này làm Chu Trạch có cảm giác mặc danh kỳ diệu, tựa như một người sắp chết cóng gặp được hộp diêm, dù biết hộp diêm không cứu được mình nhưng cũng sẽ dùng nó để trước khi chết vẫn cảm nhận được chút âm áp.

Chu Trạc đi về phía tiệm sách, xuyên qua cửa thủy tinh đi vào sau giá sách. Đằng sau giá sách, một người nằm đó, là một thanh niên trẻ tuổi, tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, vì trong tiệm bật điều hòa nên hắn mặc không nhiều, chỉ một áo dài tay và áo khoác mỏng, hắn nằm trên đất, nhưng Chu Trạch

cảm thấy trên người hần ẩm áp, giống như một quỷ nghèo trên đường nhặt được một túi kim tệ. Loại hấp dẫn đó không cách nào cự tuyệt, hơn nữa hiện tại Chu Trạch cũng không muốn cự tuyệt! Chu Trạch đi tới ngồi xổm trước mặt hần. hần không biết phải tiến vào thân thể đối phương bằng cách nào, nhưng hần muốn tiếp xúc, hần cần ẩm áp.

Chu Trạch để tay lên ngực hần, thấy móng tay vậy mà chậm rãi khảm vào bên trong, đó là một cảm giác rất quý dị, không giống như ‘gió nhẹ’ thổi qua thân thể, đây là một loại dung hòa, lấy móng tay làm chất dẫn, dần dần dung hợp. chậm rãi cả người Chu Trạch tiến vào bên trong... “Từ Nhạc! người tình cho ta, tỉnh!” Chu Trạch bị một hồi xô đẩy đánh thức, nói chính xác là bị kinh động, hần mở mắt, phát hiện mình đang ngồi sau quầy sách, trước đó đang gối lên hai tay ngủ.

“Uy, người tỉnh!” thanh âm bén nhọn của con gái, mang theo chút sai sù.

Ngẩng đầu, Chu Trạch thấy một người con gái đứng trước mặt mình, nói chính xác là một nữ hài, tuổi tầm học sinh cấp ba, tuy đã lớn nhưng vẫn còn chút ngây thơ. “Uy, Từ Nhạc, rốt cục anh có ý gì, anh dám bày ra sắc mặt đó cho cha mẹ và chị tôi xem đúng không, tối qua lại dám không về nhà, ai cho anh lá gan này!” Từ Nhạc? là ai? Chu Trạch mở mắt nhìn hai tay trơn mượt, tay mình trước kia vì thường xuyên giải phẫu nên có vết chai, đôi tay này lại không có.

“Uy, tôi đang nói chuyện với anh đó!” cô bé đập tay lên quầy, khí thế hung hổ, Chu Trạch khẽ nhủ mày, đi đến gương, hần thấy gương mặt hôm qua nhìn thấy. Thân thể này, là của ta?

“Uy, anh có ý gì, cha mẹ tôi rất tức giận, mẹ tôi đang phát cáu ở nhà, tôi cho anh biết, bây giờ anh ăn uống, dùng đều là đồ nhà tôi, anh chỉ là ở rẻ, có tư cách gì bày ra bộ dạng đó? anh bày ra bộ dạng đó cho ai xem! Đêm nay anh còn không về nhà, có tin tôi đánh chết anh!” cô bé giả vờ vung tay lên nhưng cô chợt phát hiện người đàn ông trước mặt mình, cũng là anh rẻ mình có vẻ không giống ngày thường, trốn tránh cùng xin tha thứ, ngược lại trong đôi mắt tỏa ra ý vị làm cô ta sợ hãi.

Lúc này nhìn đồng hồ, phát hiện đã bảy rưỡi “Hừ, tôi đi học trước, ban đêm sẽ tìm anh tính sổ!” cô bé thờ phỉ phò rồi đi.

Chu Trạch chậm rãi ngồi xuống ghế sau quầy, nơi đó có một laptop kiểu cũ, bên cạnh là một cái đi động. Bây giờ hần vẫn chưa thích ứng được quá trình thay đổi thân phận của mình. hần là Chu Trạch, là bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi, nổi danh nhất Thông Thành, hần là một cô nhi. Kết quả, hần lại biến thành thân phận này. Vừa nãy cô bé đó nói gì? Minh là... ở rẻ? còn có vợ? còn có cha mẹ vợ? hơn nữa nhìn thái độ mà ‘em vợ’ nói chuyện với ‘anh rẻ’, chính là ‘ở rẻ’ theo đúng truyền thống cổ đại tốt đẹp. Ở rẻ, không chỉ bị người nhà vợ xem thường, cũng sẽ bị mọi người xung quang coi thường, thậm chí không khác gì tội phạm. Thời nhà Hán, Đường, những người bị ép đi trấn thủ biên cương có không ít người là ở rẻ.

Cầm điện thoại di động, di động không cài mặt khóa, không biết là vì lười hay là không dám đặt mặt khóa, chỉ ít hiện tại để Chu Trạch nhẹ nhàng mở wechat và QQ. TRong QQ có rất ít bạn bè, chỉ có một ít bạn trung học, phổ thông và đại học, sau đó là danh sách người nhà trong đó chỉ có một người, ghi ‘bà xã’. Mở cuộc trò chuyện với ‘bà xã’ trắng trơn. Được rồi, Chu Trạch mở wechat, tìm được một số cuộc trò chuyện với ‘bà xã’, trên cơ bản đều là Từ Nhạc hỏi: ‘muộn rồi, đã ăn cơm chưa’ ‘đêm nay phải trực à’, nhập hàng cần bao nhiêu tiền, gần đây sinh ý của tiệm sách như thế nào, thân thể người thế nào.. Sau đó đối phương trả lời rất có lễ, cũng rất xa cách ‘ừ’ ‘tốt’. Chu Trạch ném điện thoại sang một bên, mối quan hệ có chút phức tạp. hần nhìn bàn tay của mình, móng tay giống như người bình thường. Nhưng trước khi xảy ra tai nạn, mình cứ lão già kia, mình thoát được từ tay Vô Diện nữ, thân thể mình xảy ra chuyện lạ nhất định liên quan đến vị lão giả kia, móng tay mình, những lúc máu chót cực kỳ có tác dụng. Tâm ý vừa động, Chu Trạch phát hiện móng tay của mình chậm rãi dài ra đồng thời biến thành màu đen thông thấu, thậm chí trên móng tay còn có hắc vụ lượn lờ.

“Hô..” thờ phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, lúc mở ra, móng tay lại khôi phục như thường

Từ sáng đến trưa Chu Trạch ngồi chỗ đó không nhúc nhích, thích ứng với thân phận mới của mình, và bình ổn tâm tình khi chuyển sang thân phận khác. Cơm trưa cũng chưa ăn, không biết vì quên hay không thấy đói. Nơi này vẫn là Thông Thành, trước kia Chu Trạch ở khu SƯng Xuyên, hiện tại lại ở khu Càng Áp, khoảng cách cũng không xa.

Đến chiều Chu Trạch thờ dài, yên lặng đứng lên, nhập gia tùy tục đi. hần bắt đầu quét dọn giá sách, tóm lại là tìm việc cho mình bận rộn. Lão già trước khi chết nói “hần bị phát hiện” và Vô Diện nữ trong địa ngục nói “Sớm muộn gì người cũng bị bắt” làm trong lòng Chu Trạch sinh ra cảm giác nguy cơ. Trạng thái bây giờ của hần, có thể nói là sống tạm, chết đi sống lại, là may mắn trời cho, nên hần rất trân quý, chỉ ít hiện tại chưa biết rõ chân tướng, mình lại phải dùng cái thân phận này, nên tốt nhất là không nên gây ra động tĩnh quá lớn làm những kẻ ‘muốn bắt hần’ chú ý.

Sinh ý của tiệm không tốt, sách báo truyền thống đã sớm cổ hủ, hơn nữa nơi này cũng không gần trường học hay nằm trên con phố hoàng kim. Nên ‘Từ Nhạc’ chọn mở tiệm sách ở chỗ này, không làm cho lỗ vốn đã là một vấn đề.

Đến tận ba giờ chiều mới có khách đầu tiên trong ngày.

Khách là học sinh tiểu học, lượn một vòng cũng chưa chọn được gì. Chu Trạch đợi một lúc mới hỏi “bạn muốn chọn loại nào?” thấy khách không trả lời, Chu Trạch liền đề lại một câu “tùy tiện xem” đối phương đáp lại ‘ừm’. Chu Trạch cũng không để ý hần, bây giờ hần còn chưa thích ứng được với thân phận “lão bản tiệm sách”. Nhưng lúc này đối phương lại chạy đến sau mình sâu kín nói “anh không biết tôi sao?” “cái gì” Chu Trạch hỏi.

“Tôi qua tôi dùng gậy bóng chày đánh vào đầu anh, cướp tiền của anh. Hơn nữa tôi còn cố ý thử một chút, khi đó rõ ràng anh không còn thờ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Làm công là không thể nào làm công

Chu Trạch sừng sốt một chút, cho nên nói, tối hôm qua chính mình sờ dĩ có thể cầm thân thể "Tử Nhạc" của người này đi mượn xác hoàn hồn, còn là bởi vì hân vừa mới bị giết?

Bởi vì thân thể còn nóng hổi, cho nên chính mình mới có thể đi vào?

Nghĩ như vậy, chính mình, giống như thật sự có chút may mắn.

không có phản cảm, cũng không có phẫn nộ, càng không có kinh hoàng khi thân phận có khả năng bị đâm thủng, Chu Trạch xoay người, nhìn người đàn ông đứng phía sau mình gần bằng tuổi mình.

Người đàn ông sừng sốt một chút,

hắn từ trong mắt Chu Trạch nhìn thấy đồ vật không giống bình thường,

Là vui vẻ,

Là may mắn,

Thậm chí,

Còn có một chút thương thức.

Làm một túc chủ, dưới tình huống tại tối hôm qua mà nói, Chu Trạch rõ ràng đối mặt với mình là cục diện gian nan như thế nào, nếu như tên này không có trùng hợp vào lúc đó giết người, chính mình khả năng đã hồn phi phách tán, căn bản không gặp được mặt trời hôm nay.

"Xin lỗi, ta tối hôm qua ngất đi, buổi sáng đầu óc rất không thoải mái, giống như là uống rượu say, quên mất chuyện ngày hôm qua." Chu Trạch tùy ý giải thích nói.

hắn không cho rằng đối phương sẽ đoán được chính mình là quỷ hồn mượn xác hoàn hồn, trừ phi đối phương đầu óc bị nước vào.

"Người không trách ta?" Đối phương chỉ chỉ cái mũi của mình, dường như cảm thấy hoang đường nói, "dù là ta đã nói cho người, hôm qua ta đánh người một gãy?"

"không sao, ta ngược lại thật ra cảm ơn người, không có đem di động và máy tính của ta ở trên bàn lấy đi."

"Kia... Là ta quên." Nam tử gỡ đầu một cái, "Người không có việc gì liên tốt, đây là tiền tối hôm qua ta cướp được từ người."

Người đàn ông chủ động từ trong túi lấy ra ba trăm khối, sau đó lại móc móc, lại lấy ra tám trăm khối.

"Tám trăm khối là người tiền thuốc men, ba trăm là hôm qua cướp." Người đàn ông mím môi, "Hôm qua lên mạng đánh bạc đem tiền lương của mình đều bại đi hết, lúc đi ngang qua người tiệm sách này thỉnh linh muốn làm điểm tiền tiêu xài một chút, đem người đánh gục về sau ta phát hiện người không có hơi thở, còn dọa muốn chết."

Chạy về nhà sau cả đêm không ngủ, liền nghĩ cảnh sát hay không sẽ thỉnh linh phá cửa tiến đến đem ta bắt đi, vào nhà cướp bóc thêm giết người, cầm ba trăm khối, cảm giác chính mình thật ngốc, thật không đáng."

Nam tử thò tay lại tại trên bả vai Chu Trạch vỗ vỗ,

"anh em, người không chết thật tốt, thật, ta từ buổi sáng bắt đầu ngay tại bên ngoài đi vòng vo, ta đang chờ có người báo cảnh, chờ cảnh sát tới, kết quả ta nhìn thấy người thể mà còn tại tiệm sách bên trong."

Người biết không, khi đó ta đều nhanh quỳ trên mặt đất dập đầu cho người, cảm ơn người, mạng người cứng rắn, không chết, bằng không thì ta liền xong rồi, nơi này nhiều camera như vậy, nếu là người chết, ta khẳng định chạy không thoát."

Chu Trạch nhìn một ngàn một trăm khối trong tay mình, nhìn lại vị "Hung thủ giết người" trước mặt mình nước mắt lưng tròng sảm hối, luôn cảm thấy, cảnh tượng này rất quý dị.

nói thực ra, "Tử Nhạc" đã chết, bởi vì hắn chết rồi, chính mình mới có thể tu hú chiếm tổ chim khách, mà bởi vì chính mình tu hú chiếm tổ, trước mắt gia hỏa này liền miễn đi tội giết người.

Chính mình cùng tên trước mặt này, đều thu lợi, chỉ có kia Tử Nhạc, một quỷ xui xẻo.

"Được, không sao, khả năng tối hôm qua ta chỉ là đau sốc hông." Chu Trạch kéo tay của đối phương từ trên bả vai mình xuống, hắn trước kia là một bác

sĩ cấp cứu, dạng ô uest nào chưa thấy qua? Nhưng hănlại dưới loại hoàn cảnh cực đoan kia, đường thành chứng yêu sạch sẽ, trên thực tế, đại bộ phận bác sĩ cấp cứu đều mắc chứng yêu sạch sẽ, chỉ là mức độ khác nhau.

Chính là bởi vì được chứng kiến quá nhiều dơ bẩn, cho nên mới càng hiểu được trân quý "Sạch sẽ".

"Người thật không trách ta?" Người đàn ông có chút vui vẻ nói.

"Ừm, không trách người." Chu Trạch gật gật đầu, "Người đi hào hào đi làm sinh hoạt đi thôi, lần sau đừng phạm sai lầm."

"Tốt, cảm ơn người, anh em, người là thực sự người."

Người đàn ông nặng nề gật gật đầu, rồi đi tiệm sách, đi nghênh đón hănl "Cuộc sống mới" đi.

Mà Chu Trạch thì là cầm lên đi động, hănl nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là phải báo cảnh sát, không phải lấy việc đối phương giết chính mình (Từ Nhạc) đến báo cảnh, mà là báo cáo đối phương dính lưvụ trộm cướp.

Dù sao để cảnh sát đi thăm dò thôi, nếu như đối phương thật sự có án cũ hoặc là từng làm qua mặt khác chuyện xấu bị cảnh sát bắt lấy, cũng là hănl đáng đời.

Chính mình chiếm cứ người ta thân thể, dù sao cũng phải thay cái này quý xui xẻo làm chút gì.

Mặc dù, trên điều kiện đối phương thái độ tốt đẹp nhận sai trả lại cho mình tiền thuốc men, chính mình vẫn như cũ báo cảnh sát, xác thực rất thiếu đức có chút sinh nhĩ từ không có ** *** nhĩ ý tứ.

Chỉ là, khi Chu Trạch vừa mới bấm 110, bên kia tiếp tuyến đài thanh âm vừa truyền đến,

Cửa tiệm,

Tên kia bỗng nhiên đã đi lại quay lại.

"Còn có một việc..." Đối phương vừa đi vào đến, đã nhìn thấy Chu Trạch cầm điện thoại đi động, hănl sững sốt một chút, trực tiếp đưa tay chỉ Chu Trạch, "Người mẹ nó có phải vẫn là muốn báo cảnh sát đúng hay không!"

Chu Trạch lắc đầu.

"Đưa đi động cho ta nhìn một chút, cho ta!"

Chu Trạch chỉ có thể tiếp tục lắc đầu.

"Người nói chuyện không đáng tin, vương bát đản, lão tử giết chết người! Ta xem người lần này có chết hay không!"

Người đàn ông lập tức tiến vào trạng thái kích động, tinh thần của hănl có chút vấn đề, có thể là trong thời gian dài ở trong tiết tấu sinh hoạt của dân cờ bạc, thoát ly khỏi quan hệ xã hội, hănl thường thường dễ dàng bởi vì chuyện nào đó kích thích mà tiến vào cực đoan.

Đối phương đánh tới, Chu Trạch để điện thoại đi động xuống, thân thể bắt đầu lui lại.

kiếp trước hănl là bác sĩ, không phải quyền thủ cũng chưa từng luyện công phu, một đời này thân thể cũng có chút yếu đuối, bàn về mặt đối mặt đánh nhau, thật là có chút bối rối.

"Àm!"

Người đàn ông đem Chu Trạch đập trên vách tường đằng sau, đồng thời hai tay của hănl bắt đầu gắt gao bóp cổ Chu Trạch.

"Ta để người báo cảnh sát, ta để người báo cảnh sát, ta để người nói không giữ lời, tốt, ta liền để người chết, để người thật chết, lần này ta muốn sau khi bóp chết người lại lấy hết máu của người, ta xem người còn có chết hay không!"

Người đàn ông cắn răng nghiêng lợi quát.

Đáng thương thị trường tiệm sách, lúc xế chiều, đừng đề cập tới khách hàng, thậm chí trước cổng đều không có bao nhiêu người đi lại.

Cỗ cơ hồ chết lặng, cũng đã không thể thở nổi, Chu Trạch đang giãy dụa, đang trong quá trình giãy dụa, hai móng tay Chu Trạch thỉnh linh biến dài ra đen lên.

Ngay sau đó, Chu Trạch hai tay ôm lấy phía sau lưng đối phương.

"Tê..."

Người đàn ông thỉnh linh đánh run một cái, mắt trắng dã, trực tiếp buông cổ Chu Trạch, cả người lùi lại mấy bước sau đó dụng ngã mấy giá sách, sau đó

âm vang ngã xuống đất.

Chu Trạch có thể thoát khỏi, thò tay xoa xoa cổ của mình, lúc trước hẳn kỳ thật cũng không có quá kinh hoàng, dù sao, móng tay của mình làm bị thương cả ác quỷ của địa ngục, đối phó một người bình thường, nên vấn đề không lớn a?

Nhưng cái này móng tay cụ thể có gì lợi hại, Chu Trạch vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, chỉ biết là trước khi mình tai nạn xe cộ cứu ông lão "Truyền nhiễm" cho mình,

thật đúng là,

Bị nắm móng, một truyền nhiễm hai.

đi lên trước, ngồi xổm xuống, Chu Trạch thò tay tại trên mặt người đàn ông vỗ vỗ, còn tốt, không chết, còn có hơi thở, Chu Trạch lắc đầu, cầm điện thoại đi động lên, một lần nữa báo cảnh sát.

....

Trong đồn công an, sau khi làm xong tường trình, đồng chí cảnh sát để Chu Trạch trong phòng khách nhỏ bên kia chờ, bởi vì chuyện Chu Trạch báo cáo có chút tà tính, nói người ta tới cửa ý định cướp bóc chính mình nhưng kết quả người bị đánh ngất xỉu lại là "Hung thủ", mà bây giờ vị hung thủ này còn đang trong bệnh viện, phải đợi hẳn tỉnh lại mới có thể tiến thêm một bước làm xác định.

Bất quá, đồng chí cảnh sát chỉ ít không cho tay Chu Trạch vào còng tay.

Ngồi bên cạnh Chu Trạch là một người đàn ông trung niên, tay trái người đó bị khóa ở bên trên máy sưởi.

"Huynh đệ, người thật trâu bò a, hẳn muốn cướp tiền của người kết quả bị người đánh ngã?" trên mặt người đang ông có chút lòi thối hẳn vừa nói vừa chà mái tóc ngang trán đầy bản thủ của mình, "thật có phong phạm giống ta lúc còn trẻ, đối với loại nào tặc k có mắt, liền phải cho chỗ chết, đánh!"

"Uy, người đàn ông hoàng một chút cho ta." một cảnh sát trẻ tuổi đi tới quát lớn, "Người đây là lần thứ mấy trộm xe điện từ lúc bắt đầu mùa đông rồi?"

Ta nói a, sắp hết năm, người liền không thể sống yên ổn một chút sao? Hoặc là tìm một việc làm chính thức kiếm ít tiền gửi cho gia đình? Đều đã là người lớn."

"Làm công là không thể nào làm công, đời này cũng không thể làm công, làm ăn cũng sẽ không làm, chính là trộm xe điện bình điện mới có thể duy trì sinh hoạt bộ dạng này, vào trại tạm giam cảm giác giống như về nhà vậy.

Mỗi người bên trong nhân tài, nói chuyện lại êm tai, ta siêu thích ở bên trong!"

"Hừ." Cảnh sát trẻ tuổi không muốn lại phản ứng người này, trực tiếp quay người rời đi.

"Huynh đệ, ta vừa kia phiên cảm nghĩ người có ý tưởng gì?" Nam trung niên đầu mỡ đối Chu Trạch vút ra một mị nhãn.

"thật có ý tứ." Chu Trạch cười cười.

"Che Guevara là thần tượng của ta, Che Guevara, người biết là ai a?"

Chu Trạch gật gật đầu.

"Ta nói với người a, những ngày này liền phải..." Nam trung niên đầu mỡ sừng sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía cửa bên kia, nói: "Ngạch tích rùa rùa, thật xinh đẹp a, đây là cảnh sát a?"

Chu Trạch nghiêng đầu nhìn sang, tại cửa ra vào bên kia có một người phụ nữ thân trên mặc áo lông màu lam thân dưới mặc bó da cao cùng một nữ cảnh sát khác cùng hướng bên này đi tới.

"Hắn là cảnh sát đi." Chu Trạch nói.

Người phụ nữ rất xinh đẹp, dáng người tinh xảo, làn da trắng nõn, trọng yếu nhất, vẫn là loại khí chất trên người nàng, là nhất thêm điểm.

"Nhưng không có mặc đồng phục cảnh sát a." Nam trung niên đầu mỡ.

"Có thể là thường phục đi." Chu Trạch suy đoán nói.

"Người nói đúng, hoa khôi cảnh sát mỹ nữ, chắc chắn, xem ra sau này ta còn phải vào nhiều hơn." Nam trung niên đầu mỡ chép miệng, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn, "Nếu có thể cưới nàng, giảm thọ mười năm ta đều nguyện ý."

Chu Trạch lắc đầu, thọ dương loại đồ vật này, hẳn không còn dám nói giỡn.

"Người không đồng ý?" Dầu mỡ nam gặp Chu Trạch lắc đầu, vội la lên: "Người cái này gọi có mắt khôngtrông a, loại nữ nhân này, giảm thọ mười năm

đôi một, tuyệt đối không lỗi..."

Lúc này, tên kia nữ cảnh sát cùng vị kia bắt dài nữ nhân cùng đi đến trước mặt Chu Trạch.

"Từ Nhạc, vợ ngươi đến dẫn ngươi đi, bên kia đã điều tra rõ ràng, ngươi không sao." Nữ cảnh sát chỉ chỉ Chu Trạch nói.

"..." Chu Trạch.

"..." Nam trung niên dầu mỡ

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vợ chồng xa lạ

Đồng chí cảnh sát, xin hỏi một chút, bà xã tôi tên là gì? Ý nghĩ này chỉ là suy nghĩ trong lòng, Chu Trạch không ngờ đến mức hỏi thẳng ra, nhưng hẳn lại không biết bà xã mình tên thật là gì, thời đại này có rất ít người dùng tên thật làm tên QQ và Wchat. Dầu mỡ nam tử ai oán nhìn Chu Trạch: huynh đệ, người không tốt a, làm cho nhau thiên sử gây cánh đây này, Chu Trạch bắt đầu đi liếc qua: ta cũng thật bất ngờ a. Dầu mỡ nam tử cúi đầu thờ dài, nhỏ giọng nói "tôi làm sủi cảo rất ngon a" "đi thôi" 'bà xã' lạnh giọng nói, sau đó quay người đi ra ngoài. Chu Trạch chỉ có thể đi theo. cô nàng lái một chiếc Cayenne. Chu Trạch mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái. Nếu như vợ chồng của quý xui xẻo Từ Nhạc bình thường một chút thì tình hình sẽ không lúng túng như thế này, khi vợ yên quan tâm mình có thể lấy cơ bị mất trí nhớ này nọ.

Nhưng vợ hắn mang phong phạm nữ thần băng giá, giống như không quan tâm phản ứng của mình, bảo lãnh cho mình từ đồn công an ra cũng là làm theo thông lệ, chó nhà ta bị mất, bảo an nhặt được, ta lĩnh nó về. Đúng, chính là cảm giác này. 'bà xã' khởi động xe, nhìn nàng còn rất trẻ, tầm cùng tuổi với mình (Từ Nhạc), nhỏ hơn Chu Trạch mấy tuổi.

Lúc lái xe lên đường cao tốc, nàng mở miệng phá vỡ trầm mặc "không sao chứ?"

"Nga, ta không sao" Chu Trạch trả lời, sau đó lại là trầm mặc. nàng cảm thấy hôm nay chồng mình yên tĩnh quá mức, nhưng nàng không muốn đi tìm hiểu nguyên nhân. Điện thoại của nàng vang lên, nàng mở loa ngoài, trong xe vang lên thanh âm của đầu dây bên kia: "Bác sĩ lâm, trên đường Thanh Niên xảy ra vụ va chạm của xe trường học, hiện đã có người bị thương, đang đưa đến bệnh viện của chúng ta, chủ nhiệm bảo chị mau chóng trở về."

Chu Trạch hơi sững sờ, thì ra vợ mình cũng là bác sĩ. Còn có, vợ mình họ 'lâm'

"tôi đã biết, sẽ lập tức quay lại." nàng cúp điện thoại sau đó ra khỏi cao tốc, tại ngã tư đáng vô lăng một cách xinh đẹp, chạy về bệnh viện.

Nàng không hỏi Chu Trạch là đưa về nhà hay để Chu Trạch xuống xe tự về. một đường đi vào bãi đỗ xe của bệnh viện Sùng Xuyên.

nói thực, Chu Trạch rất lo lắng nàng sẽ bắt hắn xuống tự bắt xe về nhà, nghĩ đến mình mặt mồm hỏi "bà xã, địa chỉ nhà ở đâu, ta đã quên" đã cảm thấy rất ngu ngốc. Nàng xuống xe, Chu Trạch xuống xe, nàng vào thang máy, Chu Trạch cũng theo vào, nàng vào phòng thay đồ nữ, Chu Trạch.. Chu Trạch ngồi xuống ghế dài trên hành lang.

Nhóm người bị thương được đưa đến, một người trọng thương, còn năm đứa bé bị thương cũng không nhẹ. Nhìn 'bà xã' đôi áo blue trắng bận rộn cứu chữa, Chu Trạch lại chỉ có thể ngồi trên ghế ngăn người. Cảm giác này.. giống như mẹ mang con trai đến nơi là việc, con ở bên cạnh nhìn, tự chơi. Nhưng mùi nước khử trùng của bệnh viện, không khí oi nóng, thật đúng là làm người ta phải hoài niệm. Trong phòng cấp cứu, một sinh mệnh bị trọng thương, hình như là một bé gái.

Xảy ra chuyện là xe của nhà trẻ, nhìn từng tiểu bằng hữu trên bàn phẫu thuật khóc lớn, làm người ta nhìn mà có chút lo lắng. Chu Trạch mím môi, nếu là lúc trước, lúc này nhất định mình đã thay xong quần áo tham gia cứu chữa, hẳn là bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi nổi danh nhất Thông Thành, mà bây giờ lại chỉ có thể là người xem mà đứng bên cạnh. Cảm giác này rất không thoải mái, nhưng hẳn chỉ có thể chịu đựng, bệnh viện này có thể coi là bệnh viện tư tốt nhất Thông Thành, bác sĩ về số lượng cũng như chất lượng không thể nghi ngờ, bọn họ có thể giải quyết tốt. rất nhanh trẻ em cũng bị đưa tới, vết thương của các bé tương đối nhẹ chỉ cần xử lý hoặc băng bó một chút. Cảnh sát giao thông chặn đường ở dưới tầng, phụ huynh của các bé đã được báo, nhưng cảm xúc của họ rất kích động, nếu đề lên đây sẽ ảnh hưởng đến việc chữa trị, vì vậy cảnh sát ở dưới để ngăn họ lại. Chu Trạch lắc đầu, đứng lên đến cửa sổ cuối hành lang, lấy thuốc đưa lên miệng thì một giọng thanh thúy của nữ hài tử vang lên sau lưng Chu Trạch "thức thức, không thể hút thuốc trong bệnh viện nha". Chu Trạch xoay người thấy một tiểu cô nương mặc váy thêu hoa bách hợp đứng sau mình, miệng cong lên, tức giận nhìn mình. Khụ, khụ, có chút xấu hổ a, Chu Trạch thu điều thuốc lại, dù sao để một tiểu cô nương giáo dục mình ý thức xã hội thì là ai cũng thẹn a "Tiểu bằng hữu, cháu mặc váy không lạnh a?" Chu Trạch cúi người hỏi. làn da của tiểu cô nương rất tinh xảo, mặt vẫn còn mập mập, mắt to, khá ái, giống như phiên bản phóng đại của Barbie.

"không lạnh a" tiểu cô nương lắc đầu

| Thức thức, sau này không được hút thuốc trong bệnh viện nha"

“thức đã biết” Chu Trạch chân thành gật đầu

“Cháu không sao chứ?” Chu Trạch hỏi

“Cháu không sao, nhưng các bạn đều bị thương, bọn họ rất đau a.” tiểu cô nương nghiêng đầu nhìn bạn mình đang được băng bó phía sau, hầu như đều đang khóc, khộp không phải vì đau, mà là một người khóc nên những người khác khóc theo. Các y tá vừa đỡ dành vừa xử lý vết thương. Cảnh sát giao thông ngăn người nhà học sinh, liên tục truyền đến tiếng mắng chửi người. tóm lại, tầng này thật rối tung

“cháu thật may mắn” Chu Trạch cảm thán

Tiểu cô nương không có một vết sẹo “ Ồ, cháu ngồi hàng cuối cùng nên không bị sao” tiểu cô nương gật đầu sau đó chủ động đi an ủi các bạn của mình. thật là một đứa bé hiểu chuyện và kiên cường. Chu Trạch xoay người vô ý thức lấy thuốc lá, ngậm lại lại trả về.

Lại ngồi vào chiếc ghế trước phòng cấp cứu, lúc này trong phòng đi ra hai bác sĩ và một y tá. Hai bác sĩ một nam một nữ, trong đó nữ là bà xã của mình. “không sao, chúng ta đã cố gắng hết sức” bác sĩ nam giọng tay muốn vỗ vai bác sĩ nữ. làm chồng, Chu Trạch ngồi ở đây, nhưng hần cũng không ghét cảnh này..Từ Nhạc lưu lại cho hần một cục mối quan hệ, ở rẻ, lại có cô em vợ tính tính bá đạo, cha mẹ vợ không tốt. Chu Trạch ước gì lúc này bà xã nhanh chóng hồng hạnh xuất tường, ly hôn với mình. Ai khi vừa sống lại lần nữa đều không muốn đi thừa mùi vị ở rẻ a? nhưng để Chu Trạch ngoài ý muốn, bà xã vậy mà trực tiếp ngăn vị bác sĩ kia lại, chỉ Chu Trạch nói “đây là chồng tôi”

Trong lời nói không có nhu tình mật ý, mà còn mang theo cứng nhắc giống như nói ‘ đây là husky nhà tôi nuôi’

“a, tiên sinh, hảo” vị bác sĩ nam có vẻ xấu hổ, dù sao trước mặt người ta câu dẫn bà xã của người ta luôn có chút xấu hổ a.

Chu Trạch cười coi như đáp lại. xem ra bà xã mình rất thủ đạo a. Nhưng vì sao hần lại không cao hứng, không có tình tiết đội nón xanh, sinh hoạt đơn thuần tốt biết bao “tôi qua bên kia xem những đứa bé khác, chắc là đã xử lý tốt, hai người về nghỉ sớm đi.” Bác sĩ nam nói xong liền đi. Bác sĩ Lâm ngồi xuống bên cạnh Chu Trạch, tháo khẩu trang, cời bao tay, ném lên đất. Chu Trạch thấy vành mắt nàng đỏ lên, khẽ cắn môi, rõ ràng tâm tình không tốt, chuyện này có nghĩa là không cứu được đứa bé kia. Bộ dáng này làm “ta thấy mà yêu” trong lòng Chu Trạch có thể lý giải lý do ‘Từ Nhạc’ ở rẻ, cha mẹ vợ có điều kiện, giúp hần xuất phát cao hơn những người cùng lứa, bác sĩ Lâm lại thật sự đẹp mắt.

“Đừng để trong lòng, sau này còn phải trải qua nhiều, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.”Chu Trạch là người từng trải nên kinh nghiệm của hần so với ‘bà xã’ phong phú hơn rất nhiều, tự nhiên năng lực chịu đựng cũng lớn hơn.

“ngậm miệng” nàng ném lại hai chữ này, nếu những lời này xuất phát từ Chu Trạch thì sẽ là khuyên bảo. Nhưng hiện nay Chu Trạch là Từ Nhạc, lấy thân phận hần nói thì chính là đứng nói chuyện khôngđau eo.

Chu Trạch nhún vai, trong lòng lại tiếp tục khinh bỉ Từ Nhạc, ngơoi xem, bà xã ngơoi ở nơi đông người bảo ngơoi ngậm miệng. bác sĩ Lâm đỏ mắt đứng lên “Tôi đi thay quần áo sau đó về nhà”

“được” Chu Trạch gật đầu.

Lúc này hai y tá đẩy giường bệnh từ phòng cấp cứu ra, trên giường bệnh là thân thể một em bé bị đập bằng vải trắng.

Chu Trạch nhìn lướt qua, làm bác sĩ, hần cứu sống rất nhiều người, nhưng người mất mạng trước mặt hần cũng không ít.

“bác sĩ lâm, đây là chồng chị a?” một y tá trêu chọc nói, các nàng đều biết bác sĩ Lâm có chồng nhưng chưa từng đến bệnh viện. ngơoi không thể trách các nàng trước mặt người chết đùa cợt, giống như ngơoi để những người trong giới phật biết ngơoi có thể vì chờ một người mà quanh năm suốt tháng ở đó chờ họ, rất không thực tế.

‘Vâng” bác sĩ Lâm gật đầu, lúc này tâm tình của nàng đã khôi phục.

“ vậy hai người mau về đi, nói không chừng về còn bận rộn a, chị nói xem có đúng không? Ta nói, bác sĩ lâm rất thích trẻ em, các ngơoi mau về nhà..”

“thảo!”

“...” y tá.

Chu Trạch thấy mếp váy thêu hoa bách hợp lộ ra khỏi tấm vải, đầu óc hần ‘oanh’ một cái, đột nhiên ý thức được vì sao vừa rồi mình thấy tiểu cô nương kia không bị thương chút nào. Nàng, không phải người!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Gặp phụ huynh

Editor: thuyt

một tiếng "Thảo", Tiếp sau đó, hai y tá chân tay có chút luống cuống. Bác sĩ Lâm cũng sững sốt một chút. thật sự là tiếp được quá mức đơn giản thô bạo. Chu Trạch thì không giải thích bất cứ điều gì, trực tiếp thò tay lật vải trắng trên đầu bé gái. Là nàng, quả nhiên chính là nàng! Trách không được vừa rồi nàng không bị thương một chút nào. Thậm chí trên người một vết rạch cũng không có. Đây không phải bởi vì nàng ngồi hàng cuối cùng nên may mắn. trên thực tế, nàng là người bị thương nặng nhất. Bác sĩ vừa mới toàn lực cứu giúp chính là nàng. Linh hồn của nàng đã thoát ra, bản thân nàng cũng không biết, nàng còn tại nhắc nhở mình không được hút thuốc nơi công cộng, còn đi an ủi các bạn bị thương. Kỳ thật, những tiêu băng hữu kia, căn bản là nhìn không thấy nàng. Trong cả bệnh viện người có thể nhìn thấy nàng chỉ có Chu Trạch!

"cô bé chết rồi?" Chu Trạch vừa hỏi vừa bắn khoả nhìn bốn phía.

"Từ Nhạc?" Bác sĩ Lâm nhìn chồng mình, nàng hiện tại không muốn đi để ý tới chồng mình vừa mới thô tục. Bởi vì nàng phát hiện tinh thần của chồng mình có chút dị thường.

"cô bé còn chưa có chết, các người tiếp tục cứu, tiếp tục cứu giúp!" Chu Trạch thình lình bắt lấy cánh tay bác sĩ Lâm, đem nàng kéo tới, quát: "Còn thời gian cứu giúp, cô bé còn có khả năng tỉnh lại, tiếp tục cứu giúp!"

"Tiên sinh, tiên sinh!" Hai người y tá thấy Chu Trạch thô bạo nắm lấy bác sĩ Lâm, thì muốn tiến lên kéo Chu Trạch ra. Ở trong mắt các nàng, chồng của bác sĩ Lâm có chút kì lạ. Hơn nữa còn có xu thế bạo lực gia đình. Chu Trạch đẩy hai y tá ra, cũng buông lỏng tay, thấp giọng nỉ non nói: "Người ở nơi nào, người ở nơi nào, người đến cùng ở nơi nào!" Chu Trạch liền xông ra ngoài, hần vừa chạy vừa tìm kiếm. Ngay tại vừa mới này, linh hồn cô bé còn du tẩu tại tiểu băng hữu, an ủi những người bạn nhỏ khác. hiện tại, lại không biết đi hướng nào. Nàng đã đi địa ngục a? Nàng đã chết a. đã tới đã không kịp a? Chu Trạch có chút mờ mịt, hần không biết mình vì sao lại kích động như vậy, cũng không biết tại sao mình lại lo lắng như thế. Có lẽ, là bởi vì nghề nghiệp của hần, cứu chữa bất kỳ người bệnh nào còn khả năng sống sót là chức trách của hần. Hơn nữa, kia cô bé thiện lương và kiên cường như vậy.

"Thúc thúc, người đang tìm ta a?" giọng trẻ con quen thuộc vang lên sau lưng Chu Trạch, Chu Trạch lập tức xoay người, lần nữa nhìn thấy cô bé kia. Chỉ là cô bé hiện tại thân thể không giống trước đó như thế ngưng thực, hiện tại nàng đã biến thành đáng vẻ hơi mờ. "Thúc thúc, ta có chút lạnh." cô bé ôm chính mình hai tay ngồi xồm xuống, "Ta đi tìm y tá tỷ tỷ để các nàng cho ta mượn một bộ y phục, nhưng các y tá tỷ tỷ không để ý tới ta. Các nàng có phải hay không chán ghét ta. Ta có phải hay không ghét lắm cho người ta chán ghét." Từng điểm quang mang không ngừng từ trên người tiểu nữ hải tràn ra, hình ảnh này Chu Trạch đã gặp qua, ban đầu liền từng phát sinh trên người hần.

"Từ Nhạc, cùng ta trở về!" Bác sĩ Lâm lúc này đi tới. cô bé nghiêng đầu sang chỗ khác, muốn nhìn ra phía sau lưng.

"Đừng nhìn!" Chu Trạch tiến lên một bước, thò tay đi che con mắt của cô bé. Ai cũng không biết khi nàng nhìn thấy thi thể của mình nằm tại trên giường bệnh lúc lại phát sinh cái gì. Nàng sẽ sụp đổ? Nàng sẽ ý thức đến chính mình từ vong, sau đó trực tiếp tiêu tán? Lúc tay Chu Trạch đụng phải thân thể cô bé, móng tay Chu Trạch vào lúc này có chút nóng lên, không có dài ra, cũng không có biến thành đen. Nhưng Chu Trạch lại cảm giác được rất nóng. Đồng thời, thân thể cô bé bắt đầu vận vẹo, hóa thành một vòng xoắn tại đầu ngón tay của Chu Trạch. Mà ánh sáng này, những người khác hiển nhiên là không thấy được.

"Tránh ra, nàng còn có thể cứu!" Chu Trạch lại lần nữa xông về giường bệnh. "Từ Nhạc!" Ngực bác sĩ Lâm một trận nhấp nhô, người chết đã qua đời, nàng không biết bây giờ chồng mình còn nổi điên cái gì. Hơn nữa, chồng của mình là học thổ mộc, căn bản cùng y học không có cái gì quan hệ. Lần này lúc Chu Trạch vọt tới, kia hai y tá cũng không dám ngăn cản. Chu Trạch vải trắng xốc lên, đem hai tay của mình đặt ở nơi ngực cô bé. Đúng vậy, chính mình lúc trước sống lại, chính là lấy loại phương thức này. Linh hồn của người đi ra, còn có thể lại đi vào, người có thể sống! Khi nhìn thấy chính mình đầu ngón tay quang mang tất cả đều chui vào thân thể cô bé. Chu Trạch bắt đầu làm khôi phục tim phổi, hai tay chồng lên đôi cô bé tiến hành đè nén. "Tĩnh lại!" "Tĩnh lại!" Hai y tá không dám tới gần, đều nhìn về bác sĩ Lâm.

"cô bé chết rồi." Bác sĩ Lâm đến bên người Chu Trạch nói. "Còn không có qua thời gian cứu giúp, ta một mực nhớ kỹ thời gian." Chu Trạch một bên tiếp tục đè nén một bên quát. "cô bé có thể sống, có thể sống!" Bác sĩ Lâm mím môi, trực tiếp thò tay đẩy Chu Trạch ra. Sau đó bắt đầu chính mình hai tay xếp ở ngực cô bé tiến hành đè nén, "Lực đạo của người quá lớn, trên người nàng có tổn thương. A Thuần, đem dụng cụ một lần nữa nối liền đi, tiếp tục cứu giúp." Chu Trạch bị đẩy ra, lại không sinh khí, chỉ là tiếp tục nhìn chăm chú vào cô nương nằm trên giường bệnh. Duy nhất may mắn rất có thể chính là người nhà bị cảnh sát lấy ra khỏi thông ngăn cản. Bên ngoài còn có nhiều như vậy tiểu băng hữu tại âm ỉ, không ai chú ý tới nơi này chuyện đang xảy ra. Bác sĩ Lâm tiếp tục đè nén, trên trán của nàng đã thấm nhuộm ra mồ hôi. Nàng không biết mình tại sao mình lại muốn phát điên giống người đàn ông này. Nhưng không biết vì cái gì, nàng vừa mới thấy trong mắt người đó toát ra ánh mắt mà nàng không thể hiểu. Mà người đàn ông này, chính là chồng nàng, hôm nay, nàng lại có chút nhìn không thấu hần. Dụng cụ một lần nữa tiếp tốt, nhưng trên màn hình vẫn như cũ là một đường thẳng. Hai y tá đứng ở bên cạnh, có chút không biết làm sao. không cứu lại được? Dù là chính mình đem linh hồn đem thả trở về, cũng không cứu lại được? một loại cảm xúc thất vọng mất mát tại Chu Trạch trong lòng tràn ngập lên. "Tích... Tích... Tích..." Đúng lúc này, nguyên bản bằng phẳng thẳng tắp thình lình lên gợn sóng, bác sĩ Lâm một mặt khiếp sợ nhìn màn hình. Cái này, là kỳ tích y học?... Từ bệnh viện lái xe về nhà đã là buổi tối, Chu Trạch ngồi ở vị trí kế bên tài xế, bác sĩ Lâm lái xe, hai người vẫn là không nói lời nào. Trầm mặc, hần là hai vợ chồng quan hệ rất tệ. Bất quá, ngày xưa người đánh vỡ trầm mặc là Từ Nhạc thì hôm nay lại là bác sĩ Lâm. "anh từng học y?" "không có." "Động tác vừa rồi của anh, rất chuyên nghiệp." Bác sĩ Lâm có thể nhìn ra. "Thi bằng lái thường có qua huấn luyện." Chu Trạch tùy tiện viện một lý do. "Nhưng người không có bằng lái." Lâm bác sĩ khẽ nhủ mảy. "... Chu Trạch dưới đáy lòng yên lặng lại đem Từ Nhạc khinh bỉ một lần. Bác sĩ Lâm không có ý định lại truy đến cùng, chỉ là nói: "Hôm nay, cảm ơn anh đã kiên trì."

"không cần cảm ơn." Chu Trạch khoát khoát tay. Chỉ ít đáy lòng của hần còn đem mình coi là bác sĩ, cứu một bệnh nhân, thật không cần nói lời cảm tạ. cô bé còn không có tỉnh lại, vẫn hôn mê như cũ, nhưng cuối cùng cũng có hi vọng. "Tôi thay cô bé kia cảm ơn anh."

Bác sĩ Lâm cảm lên đi động nhìn một chút, "Gần tám giờ, cha mẹ ta còn đang chờ chúng ta về nhà ăn cơm." Cha mẹ? Chu Trạch thình lình cảm thấy đau cả đầu, cái này muốn đi gặp cha mẹ rồi sao? Xe lái vào một nhà trong khu cư xá cao cấp, thông tới gần Thượng Hải. Ở vị trí địa lý bên trên cùng Thượng Hải phân tại hai đầu vị trí cửa sông Trường Giang. Mặc dù nơi này không phải tắc đất tắc vàng như Thượng Hải, nhưng giá phòng cũng không hề rẻ. Bác sĩ Lâm dừng xe xong, đi vào trong, Chu Trạch cùng ở sau lưng nàng, hai người tiến vào thang máy, lại cùng nhau ra, bác sĩ Lâm

cầm chìa khoá mở ra một cánh cửa. Trong phòng trang trí được không tẻ, trong lầu lầu cách cục, kỳ thật, có thể từ bác sĩ Lâm mở xe cũng có thể thấy được đến, Lâm gia điều kiện rất tốt. Đương nhiên, mình bây giờ cái này "Ồ rề" thân phận cũng là một bằng chứng, dù sao, trong nhà không có điểm tiền không có điểm lực lượng cũng chiều không được tới cửa. Phòng khách, trên ghế sa lon, một lão giả mặc áo len tóc hơi bạc đang ngồi xem tivi, là bản tin thời sự phát lại, hẳn xem say sưa ngon lành. Cho dù là con gái và con rể về hăncũng chỉ là nhìn lướt qua, không nói gì.

"Văn Thu a, trở về a." Cửa phòng bếp bị đẩy ra, mẹ vợ thò đầu ra, có lẽ bác sĩ Lâm và cô em vợ đều được di truyền từ mẹ. Mẹ vợ rất cao, lúc này hơi có chút mập ra, nhưng vẫn có thể nhìn ra hồi còn trẻ bà đã lấy cấp bao nhiêu trái tim đàn ông. Gõ bâng đen, ghi bút ký, vạch trọng điểm, Chu Trạch rốt cuộc biết lão bà của mình tên đầy đủ —— Lâm Văn Thu. Ánh mắt mẹ vợ lướt qua Chu Trạch, rõ ràng cùng nhìn một chút.

"Lão đầu tử, ăn cơm, Văn Thu trở về."

"Rốt cục có thể ăn cơm a." cô em vợ từ trong thư phòng đi ra, nàng đôi Chu Trạch quơ quơ quả đấm, sau đó lại bĩu môi, tỏ ý Chu Trạch chú ý một chút ba mẹ mình.

Cái này tiêu cử động coi như không tẻ, mặc dù cô nàng này có điểm ngang ngược, nhưng cũng không đến mức quá phận. Chu Trạch đi phòng vệ sinh rửa tay, Lâm Văn Thu cũng tới, hai người cùng một chỗ dùng nước rửa tay tại xoa nắn chính mình tay, lại đều xoa nắn rất cẩn thận. Ánh mắt Lâm Văn Thu dừng trên người Chu Trạch lâu hơn, sau đó dùng nước rửa tay, đi vào phòng khách. Chu Trạch cũng cầm khăn tay xoa xoa, đi ra phòng vệ sinh. Tất cả mọi người ngồi xuống, Chu Trạch ngồi bên cạnh Lâm Văn Thu. Mẹ vợ trầm mặt dọn cơm, lúc đặt trước mặt Chu Trạch thì rõ ràng dùng sức. Còn tốt, không đến mức cố ý không xới cơm cho mình. Chu Trạch trong lòng suy nghĩ.

"Từ Nhạc a, có phải anh cảm thấy chúng tôi đối xử với anh không tốt?" Mẹ vợ ngồi xuống còn không có ăn cơm liền mở miệng nói.

"Rất tốt." Chu Trạch trả lời.

"Vậy anh tối hôm qua không trở về nhà, là bày sắc mặt cho ai.."

"Mẹ, ăn cơm, trong tiệm anh ấy có chút việc, đã nói qua với con." Lâm Văn Thu mở miệng. Mẹ vợ cùng cha vợ liếc nhau, có chút ngoài ý muốn, con gái lớn lại bênh con rể, cái này khiến bọn họ có chút không thích ứng, nhất thời quên tiếp tục phát tác xuống dưới. cô em vợ ở bên cạnh nhìn cũng có chút ngoài ý muốn, chị mình luôn không quan tâm anh rể, hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

"Ăn cơm đi." Cha vợ cầm lấy đĩa tỏ ý, "Ngươi cũng ăn." Cha vợ cố ý dùng đĩa chỉ chỉ Chu Trạch. Ân, hành động này có chút không lễ phép, nhưng cũng còn tốt, tỏ ý tối hôm qua sự kiện kia bỏ qua đi.

"Văn Thu a, ngươi ăn khối thịt kho tàu, mẹ nấu rất lâu đâu." Mẹ vợ gấp cho con gái lớn và con gái nhỏ, do dự một lát cũng gấp cho Chu Trạch. lúc này Chu Trạch mới ý thức được chính mình đã cả ngày chưa ăn gì, từ tối hôm qua mượn xác hoàn hồn, đến buổi sáng giữa trưa, cũng chưa từng ăn, hẳn cũng không khách khí, Kẹp lên thịt, để vào miệng bên trong. Ngay sau đó, Chu Trạch khuôn mặt cứng đờ, một cổ không tương tượng được buồn nôn cảm giác tự trong lòng mình truyền tới, liền đối chính mình dạ dày đều bắt đầu điên cuồng co rút; "Oe..." Chu Trạch trực tiếp nôn khan ra, phảng phất hẳn đang tại ăn, là độc được.

"..." Mẹ vợ.

"..." Cha vợ.

không khí trên bàn cơm lập tức đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Dọa tè ra quần!

"không phải cố ý."

Chu Trạch giơ tay ra hiệu không phải mình cố ý, bởi vì việc này quá mất mặt, nhất là không biết vì gì mà con rể “ Từ Nhạc ” không được bố mẹ vợ chào đón.

"Thân thể không thoải mái?" Bác sĩ Lâm buông đĩa xuống hỏi.

"không có việc gì, không có việc gì."

Chu Trạch lại cầm lấy đĩa, bỏ cơm vào miệng,

Nhưng mới nhai được một chút thức ăn bên trong miệng còn chưa nuốt xuống,

Dạ dày lại là một trận co rút, ở sâu trong nội tâm nổi lên cảm giác buồn nôn, phảng phất chính mình muốn nuốt xuống không phải cơm, mà là cút của con trai vậy.

"Phốc..."

Lần này,

Chu Trạch đem hạt cơm bên trong miệng đều phun ra,

Phun vào đúng mặt cha mẹ vợ ngồi đối diện mình.

Gọng kính vátóc của cha mẹ vợ đều dính vào hạt cơm,

Tóc bên của mẹ vợ cũng là trắng sáng lóng lánh,

"Ba tức" một tiếng.

Đôi đũa trong tay cha mẹ vợ rơi xuống, da mặt co quắp mấy lần, tựa hồ còn không có kịp phản ứng và không biết nên dùng loại nào cảm xúc gì để đối mặt tình trạng hiện tại.

Mẹ vợ hít sâu một hơi, lửa giận trong mắt đã cháy bùng rực!

Đây là,

Cho thể diện mà không cần a!

"Ba!"

Mẹ vợ đẩy ra cái ghế sau lưng, đứng lên.

"Từ Nhạc!"

Mẹ vợ là y tá trưởng về hưu, cho nên nàng biết, liền coi như là một người sinh bệnh, cũng không có khả năng cười sặc sụa phun khoa trương như vậy, hơn nữa, xem dáng vẻ của Từ Nhạc, cũng không có cảm giác giống như là "Sinh mệnh hấp hối không còn sống lâu nữa".

hắn đây là cố ý,

hắn khẳng định là cố ý!

hắn muốn tạo phản!

Tạo phản!

Chu Trạch che ngực, trực tiếp rời đi bàn ăn, xông vào trong phòng vệ sinh, xốc lên nắp bồn cầu, bắt đầu liều mạng nôn.

Lần này, ngay cả nước mắt đều trực tiếp ọc ra, bên trong miệng đắng ngắt.

Bữa cơm này, là ăn không được.

Bác sĩ Lâm nhìn Từ Nhạc tại phòng vệ sinh bên kia còn không ngừng nôn mửa, nói với em gái:

"Tiểu Úc, người đi nấu mì."

"Nga, tốt."

cô em vợ thề lưỡi, nàng cảm thấy chồng của chị hôm nay chơi hơi quá, lập tức rời đi cái bàn chuẩn bị đi xuống phòng bếp nấu chút mì sợi.

"Lê nào lại như vậy, cái này hỗn trướng!"

Cha mẹ vợ đánh cái bàn một phát, thò tay đem mắt kính tháo xuống. Cha mẹ vợ Từ Nhạc trước kia là Phó viện trưởng, ngày bình thường chú trọng nhất dáng vẻ nhã nhặn, ngày hôm nay, xem như xé rách ranh giới cuối cùng của ông.

"Tôi đi tìm tên kia hỏi một chút, nhà mình đến cùng chỗ nào có lỗi với nó! Kết hôn không cần nó một phần tiền lễ hỏi, còn bỏ tiền mở cái tiệm sách làm ăn lỗ vốn đó, chúng ta chỗ nào có lỗi với nó!"

Mẹ vợ chuẩn bị đi phòng vệ sinh.

"Mẹ, thu dọn chỗ này một chút, thân thể của anh ấy không thoải mái."

Bác sĩ Lâm bắt đầu thu thập đồ ăn hầu như chưa hề động đậy trên bàn.

"Đều như vậy người còn che chở hân?" Mẹ vợ giận không chỗ phát tiết trực tiếp chỉ vào con gái quá lớn.

"Bằng không thì đâu, ban đầu là ai đòi treo cổ bắt ta kết hôn?" Bác sĩ Lâm nhìn mẹ mình, khuôn mặt thanh lệ vào lúc này thoát nhìn hết sức kiên nghị.

nhất thời ghen lòi,, lúc trước buộc con gái kết hôn, là bọn họ, bọn họ thực sự muốn ôm cháu, cho nên phí hết tâm tư chiều cái con rể Từ Nhạc này tới cửa. Lúc ấy nghĩ đến rất đơn giản, mình cùng chồng chỉ có hai đứa con gái, không có cách, chỉ có thể kén rể, cháu mang họ của mình, mà cha mẹ Từ Nhạc đều mất, lại tốt nghiệp đại học, điều kiện cũng coi như phù hợp.

"không ăn."

Cha vợ không dám nhìn ánh mắt của con gái, ban đầu là hân tự mình ra chú ý, bây giờ suy nghĩ một chút, chính mình cũng quả thật có lỗi với con gái, hân trực tiếp đứng dậy, trở về thư phòng.

"Ai, lão đầu tử, người có bệnh bao từ a." Mẹ vợ có chút lo lắng hô.

"Mẹ, đợi lát nữa bụng qua cho cha bát mì."

Bác sĩ Lâm dọn xong cái bàn, sau đó đi hướng phòng vệ sinh.

Mẹ vợ nhìn bóng lưng con gái, cuối cùng không có lại nói cái gì.

Đẩy ra cửa thủy tinh phòng vệ sinh, bác sĩ Lâm nhìn thấy Chu Trạch quý gối bên cạnh bồn cầu, một tay nắm lấy bồn cầu một tay che ngực.

"không thoải mái a?"

"Hoàn hảo." Chu Trạch trả lời, rõ ràng trước khi dùng cơm mình còn rất tốt, ai biết vừa mới chuẩn bị ăn cái gì liền biến thành như vậy.

"Ta để Tiểu Úc đi nấu mì sợi, chờ một lúc người lại ăn..."

"Oe..."

Vừa nghĩ tới mì sợi, Chu Trạch chỉ cảm thấy cảm giác buồn nôn sâu trong nội tâm mình lại lần nữa truyền đến, sau đó lại bắt đầu nôn ra một trận.

Lâm Văn Thu khẽ nhíu mày,

"đi bệnh viện a?"

"không cần, không có việc gì, ta không ăn."

Chu Trạch khoát khoát tay, rất là miễn cưỡng đứng lên, đến cái bồn bên cạnh lấy nước súc miệng rửa mặt.

Bữa ăn tối hôm nay, định sẵn là tan rã trong không vui.

Cha mẹ vợ cùng cô em vợ ở tại lầu một, phòng ngủ của Chu Trạch cùng Lâm Văn Thu thì là ở trên lầu hai.

Chu Trạch dọn dẹp xong sau tiện thể vọt vào tắm, bởi vì không biết quần áo mới ở đâu, vẫn mặc quần áo cũ và mái tóc ướt sũng lên lầu hai, vừa ra đầu bậc thang liền phát hiện Lâm Văn Thu đang trong phòng vệ sinh ở lầu hai tắm rửa.

Chu Trạch đứng tại trước cửa phòng vệ sinh một hồi, nhìn dáng người thướt tha phản chiếu ra, nhẹ nhàng liếm môi một cái.

Người luôn luôn ở thời điểm này xúc động nhất, đương nhiên, ở thời điểm này cũng là hiểu rõ nhất cảm ơn.

"Cảm ơn người."

Chu Trạch ở trong lòng mặc niệm nói,

Đây là lần đầu tiên trong hai ngày đầu tiện mượn xác hoàn hồn, Chu Trạch cho Từ Nhạc quý xui xẻo kia một cái like.

Mặc dù, người cho ta một mối quan hệ cực kỳ khó chịu, nhưng vợ của người, thật rất xinh đẹp.

Mang theo một chút ảo tưởng, một chút hưng phấn, một chút khó nhẹn, một chút kỳ vọng,

Chu Trạch đẩy ra cửa phòng ngủ,

Sau đó,

Sắc mặt Chu Trạch thay đổi, cắn môi một cái, Chu Trạch ở trong lòng lại đem Từ Nhạc mình vừa mới mới khích lệ qua lời ra để điên cuồng quát xác một vạn lần.

Phòng ngủ rất lớn,

một chiếc giường lớn,

Tại giường lớn bên cạnh,

Còn có một đệm trải đất!

Đây rốt cuộc là có ý tứ gì, kẻ ngốc cũng biết đi!

Tên kia đầu óc là có bệnh a?

Tên kia là ngu ngốc a?

Như người loại này con rết tới nhà làm có ý gì?

Chu Trạch liên tục hít thở sâu ba lần, sau đó yên lặng ở trên đệm nằm xuống.

Ngủ đi,

Đề yên,

không nghĩ.

Nhìn xem có thể hay không làm kiếm chút tiền, chính mình độc lập ra ngoài, sau đó mặc kệ là lý hôn vẫn là cái gì, đem cái quan hệ phức tạp này giải quyết sạch, chính mình mượn xác hoàn hồn trở về, vấn đề phải đối mặt còn có rất nhiều.

Lâm Văn Thu tắm xong đi ra, nàng mặc một chiếc áo ngủ màu lam, áo ngủ có chút xoã tung, mặc trên người nàng có chút có vẻ mập.

Nằm ở trên đệm Chu Trạch vô ý thức nuốt ngụm nước miếng.

"Lên." Lâm Văn Thu nói.

"Ừm?"

"Luôn là người ngủ trên giường ta ngủ đệm trải đất." Lâm Văn Thu nói.

"..." Chu Trạch yên lặng đứng dậy, lên giường.

Lâm Văn Thu tắt đèn, ở trên đệm nằm xuống.

Có lẽ, đây là đèn bù của nàng vì không nguyện ý cùng Từ Nhạc cùng ngủ giường đi, nàng ngủ đệm trải đất.

Chu Trạch thở dài,

Chuẩn bị đi ngủ.

Nửa giờ sau, không ngủ được, xoay người.

Sau một tiếng, không ngủ được, xoay người.

Thẳng đến ba giờ sau, đều rạng sáng, hần vẫn là không ngủ.

Mí mắt đang đánh nhau, nhưng chính là ngủ không được.

Mà Lâm Văn Thu trên đệm trải đất thì hô hấp trầm ổn, hần là ngủ thiếp đi.

Chu Trạch thề, tuyệt đối không phải là bởi vì có nữ nhân xinh đẹp ngủ bên cạnh mình cho nên chính mình khí huyết táo bạo ngủ không được;

hần rất buồn ngủ, cũng rất mệt mỏi, dù sao hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Nhưng mẹ nó hần chính là ngủ không được.

Nằm ở trên giường, Chu Trạch dứt khoát mở mắt ra, xem hai tay chính mình.

Hôm nay, hấn dùng đôi tay này cứu được mạng sống của bé gái kia, bé gái kia mặc dù còn không có tỉnh, nhưng linh hồn trở về, vẫn là có thể cứu.

Đây là sau khi chính mình đi Địa Ngục một chuyến có được năng lực đặc thù?

Vẫn là,

Đồ vật mà ông lão kia trước khi chết bắt cổ tay của mình lưu lại?

Bất quá,

Cảm giác tựa hồ còn không sai.

Làm một bác sĩ, có một đôi tay này, có thể cứu về mạng sống của bao nhiêu người?

Đây là một loại, vượt qua kỹ thuật và hiểu biết của khoa học hiện giờ, thậm chí, có thể làm cho chính mình đạt cấp độ của Hoa Đà Biển Thước. Mỗi người hành nghề, đều hi vọng chính mình một ngày có thể trở thành một người đứng đầu trong cái nghề đó, cái này có lẽ không phải là vì tiền, cũng không phải vì lợi, mà là một loại... Tình hoài.

Nhưng cũng liền vào lúc này,

Chu Trạch chợt phát hiện chính mình hai tay co quắp một trận, kịch liệt đau đớn nhanh chóng đánh tới.

"Tê..."

Chu Trạch hít sâu một hơi, cả người co lại trên giường.

Nhưng loại này đau đớn vẫn còn đang tiếp tục, lại còn đang tăng cấp!

Chu Trạch đau đến mồ hôi lạnh đều chảy ra, thực sự chịu không được, chỉ có thể xuống giường đi ra phòng ngủ.

hắn đi vào phòng vệ sinh, không có bật đèn, ngồi trên bồn cầu, giờ này khắc này, Chu Trạch trông thấy vị trí của hai tay mình đang có gân xanh giống như muốn nứt ra.

Nguồn gốc đau đớn từ đó, phảng phất có thứ gì đang đánh xương cốt của mình.

Ghê tởm,

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

Khuôn mặt Chu Trạch bắt đầu vặn vẹo,

Loại cảm giác này, để hắn đau đến không muốn sống, thậm chí khiến hắn có xúc động muốn cầm dao chặt hai tay của mình xuống.

Trong thoáng chốc, hắn phảng phất nhớ lại hình ảnh lúc chính mình đang nằm trong quan tài sắp bị đẩy đưa vào lò thiêu,

Cũng giống như nhớ lại đoạn ngắn ngo ngoe ngắc ngắc hướng chỗ sâu trong Địa ngục tiến lên,

Đây là nguyên rủa?

Đây là trừng phạt?

Là vì cái gì trừng phạt ta?

Ta đã làm sai điều gì?

Bởi vì ta nhập cư trái phép trở về rồi?

Bởi vì ta không phải người sống cho nên ông trời trách phạt ta?

Lại hoặc là... Là bởi vì ta hôm nay dùng nó cứu người?

Là, hẳn là nguyên nhân kia.

Chu Trạch hít sâu một hơi, bởi vì chính mình dùng cái năng lực kia cứu người, cho nên phá hủy quy tắc nào đó, chịu phản phệ?

Kia,

Vậy nếu như hiện tại mình đi giết cô bé đó, có phải hay không liền hết đau?

Chu Trạch trong hốc mắt, có đoàn khí đen bắt đầu ngưng tụ, hẳn lại không hề hay biết.

"Thúc thúc, trong bệnh viện là không thể hút thuốc nha."

Giọng nói của cô bé lại vang lên trong đầu Chu Trạch,

Chu Trạch bỗng nhiên lắc đầu,

không được,

Ta cứu được nàng, chính là cứu được nàng!

Ta không hối hận,

không hối hận!

...

"Mẹ, người còn chưa xong a."

"Ta vừa vào, người đi nhà vệ sinh lầu hai đi."

"Được thôi."

cô em vợ đi lên lầu hai, nàng có chút nhẹn không nổi, nhà vệ sinh lầu hai không có bật đèn, nàng trực tiếp đẩy cửa ra đi vào.

Sau đó,

Nhưng vào lúc này,

Chu Trạch ngẩng đầu nhìn về phía nàng,

Nàng cũng nhìn về phía Chu Trạch,

Bên trong đôi mắt của Chu Trạch, khí đen bay tán loạn, mang theo lực chấn áp cực mạnh, giống như là ánh mắt của ác quỷ bò từ trong Địa Ngục ra, oán hận lại điên cuồng.

"A a a a a!!!!!!"

cô em vợ dọa đến hét rầm lên,

Sau đó cả người ngã xuống đất,

Nàng nhìn Chu Trạch,

Chu Trạch cũng đang nhìn nàng,

Ngay sau đó, Chu Trạch nhìn thấy bên dưới áo ngủ của cô em vợ —— ướt, trên gạch men sứ cũng xuất hiện chất lỏng không hài hòa...

Nàng bị chính mình,

Dọa tè ra quần?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Băng lãnh thôi thủ

một tiếng la hét, đánh thức cả nhà;

Cũng khó trách,

đêm hôm khuya khoắt nhà vệ sinh không bật đèn, nhin tiều, mở cửa ra thấy trong nhà đang có người, cái này đủ dọa người, tin tưởng phần lớn người cũng đều có phản ứng tương tự.

Huống chi, cô em vợ đưng phải, là một quý.

Lâm Văn Thu từ trong phòng ngủ ra, thò tay kéo em gái của mình.

"Làm sao rồi, làm sao vậy?"

Cha mẹ vợ cùng nhau từ lầu một chạy lên, trông thấy con gái út đang khóc trong ngực chị gái, sau đó lại nhìn một chút Chu Trạch vẫn như cũ ngồi trên bốn cầu

" Từ Nhạc ngơoi giới lắm, tim ngơoi bị mỡ heo che rồi hay sao cái đồ hồn trưởng này, còn dám có ý định làm chuyện xấu đối với con gái nhỏ của ta!"

Mẹ vợ cầm lấy cái chổi ở cửa nhà vệ sinh chuẩn bị đánh Từ Nhạc.

Cha vợ cũng giận giống như vậy, lửa giận bùng bùng chuẩn bị tiến lên giáo huấn cái con rể đòi bậy này.

Cũng khó trách,

Nhìn thấy tình cảnh này,

Tất cả mọi người đều sẽ nghĩ như vậy.

anh rể nổi con điên,

Đối cô em vợ làm loạn,

Dù sao có câu nói rất hay, một nửa của cô em vợ là của anh rể.

"Cha mẹ, là lúc Tiểu Úc đi vào nhà vệ sinh bị hù dọa." Lâm bác sĩ mở miệng nói.

Mẹ vợ sùng sốt, cái chổi trong tay giờ lên nhưng lại không biết nên thả chỗ nào.

Cha vợ ngưng lại, sau đó có chút ngượng ngừng lui về phía sau mấy bước.

Chu Trạch bị cái này quấy rầy một cái, chợt phát hiện gân xanh ở tay không biết lúc nào đã rút đi, đồng thời loại cảm giác đau đớn kia cũng đã biến mất.

Lập tức cảm thấy mệt mỏi quá, cũng rất mệt, rất muốn đi ngủ.

hắn đứng lên, chuẩn bị rời đi nhà vệ sinh, về phần cha mẹ vợ này của mình, Chu Trạch thật là lười đi so đo, hắn không hứng thú giúp Từ Nhạc kia thu thập cục diện rồi rắm

Chỉ là, khi Chu Trạch đứng lên, lúc này cô em vợ bị dọa đến liên tục run rẩy,rúc sâu vào ngực chị gái.

"A! Ngơoi đừng tới đây! Ngơoi đừng tới đây!"

Chu Trạch khẽ nhú mày, vừa mới nằng, nhìn thấy cái gì?

"Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mẹ vợ chống nạnh, hỏi con gái út của mình, rốt cuộc là có chuyện gì mà bị dọa thành thế này, "Tiểu Úc, trái tim bé bỏng của mẹ, nói cho mẹ biết,đã xảy ra chuyện gì, có phải nó đã làm gì con rồi hay không?"

cô em vợ vẫn là rất thành thật, hơn nữa nằng cũng rõ ràng, không thể nói dối về chuyện này, nếu không tính chất sẽ rất nghiêm trọng.

"không có, con đến đi nhà vệ sinh, mở cửa ra trông thấy anh ấy ngồi ở bên trong, quá dọa người!"

Sau khi cô em vợ lấy hết dũng khí để nói xong mấy câu này, lại lập tức đem đầu chôn vào trong ngực chị gái.

Tốt,

Chung quy là một trận hiểu lầm.

"Cái đồ tiết kiệm, đêm hôm khuya khoắt đi wc không biết bật đèn à?"

anh cho rằng nhà tôi keo kiệt giống nhà anh.

không nhớ bỏ ra chút tiền điện ấy!

Nếu dọa đến con gái tôi bị cái gì, anh lấy cái gì bồi..."

Nhạc mẫu bắt đầu chỉ trích Chu Trạch, ngón tay muốn chọc đến Chu Trạch trên mặt.

Chu Trạch lúc này rất mệt mỏi, con người đang lúc thiếu ngủ, tính tình thường thường sẽ rất táo bạo, lại thêm Chu Trạch đối mạng lưới quan hệ mà Từ Nhạc lưu cho mình đã sớm không kiên nhẫn được nữa,

Nếu như không có phân giường ngủ,

Chu Trạch có lẽ còn sẽ không phát tác,

hiện tại ngay cả giường đều là phân ra ngủ,

Chu Trạch nhưng lại lười bị mẹ vợ chửi.

"Ba!"

Chu Trạch phát tay, trực tiếp đẩy ra ngón tay của mẹ vợ,

"Đừng phiền ta."

Mẹ vợ trừng mắt, không thể tin được người con rể yếu đuối bấy lâu nay lại dám nói chuyện như vậy với mình.

"Sao có thể nói vậy với mẹ của anh, anh còn có lễ phép hay không!" Cha vợ mở miệng quát lớn.

"Cha muốn con gái của cha biến thành người đã từng qua dò, cha liền tiếp tục nói lễ phép với con!"

Chu Trạch trực tiếp chống đối trở về, sau đó dùng bả vai đẩy cha vợ mình, đi trở về phòng ngủ.

"Ầm!" một tiếng, rất dùng sức đóng cửa lại.

"Buồn cười, buồn cười!" Cha vợ tức giận đến ngực nhấp nhô một trận.

Mẹ vợ vội vàng đi tới bên người chồng mình cho hấn vỗ ngực.

Nhưng hai người cuối cùng không có dám tiếp tục nói nữa,

Dù sao,

Lời Chu Trạch vừa mới nói, làm bọn họ rất bất ngờ

Mặc dù không biết vì sao người con rể bình thường bị đánh tám cây cũng không dám nói lời nào, nay lại lên tiếng nhưng là hấn nói không sai, con gái lớn một khi đã ly hôn, lần sau kết hôn liền biến thành đã qua một đời chồng, chuyện này đối với danh tiếng của nó, đối với thanh danh nhà mình, đều không tốt.

Hơn nữa, theo bọn hấn nghĩ, phụ nữ đã qua một đời chồng liền không đáng giá, cũng tìm không thấy người tốt nữa.

Kỳ thật, tố chất cùng suy nghĩ của một người có cổ hủ hay không, điều kiện gia đình ảnh hưởng không lớn, mấu chốt vẫn là tự xem bản thân mình.

Cũng giống như cha mẹ vợ của Từ Nhạc lúc này, dù tức giận nhưng không dám ở loại thời điểm này đi kích thích con rể tồi này, sợ hấn thật nhảy dựng lên đòi ly hôn.

Chu Trạch nằm ở trên giường, hít sâu, từ từ nhắm hai mắt, ý định đi ngủ, hấn thật rất mệt mỏi.

Qua đại khái một khắc đồng hồ,

Chu Trạch nghe được cửa phòng ngủ bị gõ gõ:

"Tiểu Úc sợ hãi, đêm nay tôi ngủ cùng em ấy."

Là giọng của Lâm Văn Thu, sau đó nàng liền đi.

nói đến giống như là nguoi thật ngủ chung với ta vậy;

...

Giữa trưa hôm sau,

Cha mẹ vợ đang ăn cơm trưa.

"hắn đi tiệm sách rồi?" Cha vợ hỏi mẹ vợ:

"Còn chưa dậy nữa." Mẹ vợ oán hận nói.

"không thể chấp nhận." Nhạc phụ bình luận.

"Chính là..."

Lúc này, mẹ vợ thỉnh thoảng không nói, bởi vì nàng trông thấy Chu Trạch từ trên lầu đi xuống, hốc mắt Chu Trạch đỏ lên, khóe mắt rất nghiêm trọng không khí có chút ngưng trệ,

Có lẽ là bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, dẫn đến thân phận ở rể của Chu Trạch trong nhà lên cao không ít, chỉ ít, lúc này cha mẹ vợ không nói gì thêm.

Đương nhiên, cũng là bởi vì bộ dáng hiện tại này của Chu Trạch thoát nhìn lúc nào cũng có thể cầm dao chém người.

Ánh mắt tại trên bàn cơm quét một lần,

Chu Trạch thò tay bịt kín lồng ngực của mình,

Mùi cơm chín,

Mùi thịt,

thật buồn nôn,

Lại muốn ói.

Chu Trạch đi ra cửa phòng, hít thở không khí trong lành bên ngoài, cảm giác thoải mái một chút.

Đầu có chút mê man, Chu Trạch bắt đầu lang thang đi trên đường, hắn cần an tĩnh suy nghĩ một vài chuyện, nhưng loại trạng thái buồn ngủ mà không ngủ được này của hắn khiến hắn khó mà suy nghĩ được gì.

Rất xoắn xuýt,

Rất khó chịu,

Tựa như là ở quán net liên tục cả ngày lẫn đêm trong suốt hai ngày đi ra, giống như là một học sinh trung học trốn trong chăn đọc tiểu thuyết cả đêm ngày thứ hai sáng sớm đi học.

đi tới đi tới, Chu Trạch thỉnh thoảng dừng bước, hoàn cảnh bốn phía, có chút quen thuộc.

Sau đó hắn nhìn thấy bảng hiệu phía trước,

Bệnh viện lớn nhất thành phố Thông Thành.

Thế mà tàn bộ đến chỗ làm cũ, a, có lẽ nguyên nhân còn là bởi vì Thông thành quá nhỏ đi.

Chu Trạch đi vào bệnh viện, không phải là vì trở lại chốn cũ, mà là ý định mua chút thuốc ngủ thử coi sao;

không ăn cơm, còn có thể chống một chút, cùng lắm thì uống nhiều nước, uống nước no cũng có thể tạm thời chấp nhận một chút, còn không ngủ được, chính là tra tấn thời gian dài.

Bệnh viện quen thuộc, hoàn cảnh làm việc quen thuộc, Chu Trạch trông thấy trên album ảnh danh sách nhân viên khoa cấp cứu, hình của mình biến thành màu xám trắng.

Sau đó vô ý thức đi tới chỗ ngồi cũ của mình, cái bàn của mình đã thay người, một bác sĩ trung niên trên mặt mọc ra rất nhiều sẹo mụn ngồi trên vị trí của mình, liếc cái bảng hiệu đối phương để ở trên bàn, họ Khang.

Thở dài một hơi nhẹ nhõm, mang theo điểm thần thức.

Chu Trạch tạm thời quên mất chuyện đi mua thuốc ngủ, có lẽ bởi vì loại cảm xúc "Cảnh còn người mất" này tạm thời khiến cho cảm giác buồn ngủ không còn mãnh liệt nữa, Chu Trạch bắt đầu ở trong bệnh viện đi dạo lên.

hắn đang hoài niệm từng li từng tí sinh hoạt ở chỗ này,

Công việc của hắn,

Cuộc sống của hắn,

Cùng,

Quá khứ của hắn,

Hoặc là nói, là kiếp trước của hắn.

Trở về không được, thật trở về không được, Chu Trạch ở trong lòng nghĩ.

Sau đó, bất tri bất giác, chính mình thế mà đi xuống lầu thang, đi tới tầng ngầm một.

hắn đứng ở chỗ này, làm một bác sĩ ở chỗ này làm việc nhiều năm như vậy, hắn rõ ràng bố cục của nơi này.

một phòng chứa đồ chứa thiết bị, sau đó, chính là nhà xác.

hắn nhớ lại lúc trước mình từng nằm qua nhà xác bệnh viện sau đó ở nơi này từng được Thợ Trang Điểm trang điểm qua.

một lần nữa bước ra bước chân, hướng nhà xác đi tới.

Chu Trạch muốn đi xem, chỗ mà mình từng nằm qua, đây là hắn vì hành vi hiện tại giải thích, nhưng trên thực tế, là từ nơi sâu xa một loại cảm giác đặc thù, đang hấp dẫn hắn hướng bên đi vào.

đi tới đi tới, Chu Trạch nhìn thấy cửa nhà xác, trên cửa có khóa điện tử, trùng hợp, Chu Trạch nhớ lại mật mã, nếu là những bác sĩ ở những khoa khác đoán chừng sẽ không cùng nơi này có cái gì liên quan, nhưng Chu Trạch trước kia là khoa cấp cứu, người bị đưa tới cấp cứu, bình thường đều là người bệnh bị thương bệnh nghiêm trọng, tránh không được sẽ có một số người cứu không được, liền phải đưa đến nơi này đi.

trên thực tế, bệnh viện này còn là nhà xác của cục cảnh sát, một số thi thể không rõ lai lịch hoặc là còn cần "Xử lý", sẽ tạm thời đặt ở chỗ này, cái này đều là thường lệ ở rất nhiều nơi, nếu như cục cảnh sát điều kiện không đủ, pháp y phân phối không đủ, thi thể thường thường sẽ đặt tại nhà tang lễ hoặc là trong bệnh viện.

Nhập mật mã,

Khóa cửa trực tiếp mở ra,

Chu Trạch đi vào.

sự lạnh lẽo đánh tới,

không phải sự lạnh lẽo kích thích làn da,

Mà là loại phảng phất có thể che giấu sự lạnh lẽo trong làn da.

Bên trong nhà xác, nằm đương nhiên là thi thể, nơi này, là nơi người chết có thể nghỉ ngơi trong chốc lát.

Theo lý thuyết, bên ngoài này nên có nhân viên quản lý được phân công, nhưng không biết vì cái gì, có thể là người ta trộm nghĩ đi.

Chu Trạch đi trong đó, có mấy cỗ thi thể được sắp xếp nằm trên giường trên cang cứu thương, phủ vải trắng, còn có một bộ thi thể bọc chăn hoa trong nhà dùng, từ thi thể lộ ra ngoài đầu tóc bạc đến xem, người chết hẳn là một bà lão.

Nguyên nhân bởi vì nghề nghiệp, Chu Trạch nguyên bản cũng không phải là rất sợ thi thể, huống chi, hiện tại hắn vốn là một con quỷ.

Chu Trạch đi tới tủ lạnh nơi này, là loại tủ lạnh từng tầng từng tầng có thể rút ra.

Tủ lạnh có thi thể bên ngoài đều dán nhãn, là tên, giới tính và những loại giống như vậy.

Chu Trạch kéo ra một cái tủ lạnh trống, thò tay đi vào, nhắm mắt lại, chậm rãi cảm giác, thời gian qua dần chậm rãi sinh ra một loại cảm xúc mê say, phảng phất ở nơi này, chính mình mới có thể thu hoạch được bình an.

Do dự một chút, Chu Trạch nằm đi lên.

"Kẹt kẹt..."

Tủ lạnh chậm rãi bị đẩy vào, chậm rãi khép lại.

Yên tĩnh,
Lạnh giá,
Lặng yên không một tiếng động,
Chu Trạch chậm rãi nhắm mí mắt,
Buồn ngủ đánh tới,
hắn rốt cuộc tìm được cảm giác buồn ngủ,
Nhưng hắn hiện tại còn không thể ngủ,
Bởi vì hắn cũng không biết,
Là ai vừa mới đứng ở bên ngoài giúp hắn đem tù lạnh đẩy vào...
Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Từ Nhạc, không ngờ người lại là loại người này

Editor: Thuyt

Hai chân Chu Trạch bắt đầu đập vào trong, ý định để cho mình ra ngoài, nhưng bên ngoài lại truyền đến thanh âm "Rắc rắc rắc rắc". Chuyện này có nghĩa là tù lạnh bị khóa từ bên ngoài. Bị khóa lại, không ra được. Trong lúc nhất thời, Chu Trạch phảng phất như về lại tình cảnh mình bị đề vào trong quan tài. Chỉ là, lần này, Chu Trạch không có nóng nảy, cũng không có nổi giận, hắn chỉ là thò tay lên đầu mình ngay vị trí tấm kim loại gỗ gỗ

"Có việc?" Chu Trạch không cho rằng có người đi tới nơi này giúp hắn đem tù lạnh đẩy vào sau đó lại khóa lại. Trừ phi người kia thần kinh thất thường. Mà Chu Trạch cũng không cho là vận khí của mình sẽ đến loại tình trạng này. Sau khi vào nhà xác lại bị đóng cửa. Biết mật mã của nhà xác là một tên điên? Người tin không? Cho nên, Chu Trạch chỉ có thể cho rằng, là có loại đồ vật này "Giúp" chính mình một phen, hơn nữa giúp rất triệt để. Chỉ là sau khi hỏi bên ngoài vẫn như cũ lặng yên không một tiếng động. Chu Trạch dứt khoát mặc kệ, một lần nữa nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon. giấc ngủ này đến rất nhanh đến. Dù sao, hai ngày không có chợp mắt, hơn nữa chuyện của hai ngày này lại rất nhiều, mệt nhọc tích tụ lại cũng cực kì khủng bố. Dù là sau khi ngủ hồng thủy ngập trời thì ai cũng không thể ngăn cản hắn đi ngủ.... Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc Chu Trạch mở mắt ra, chỉ cảm thấy chính mình thần thanh khí sảng. Đáng tiếc thân thể của mình cũng bị đông cứng, nếu không phía dưới chắc dựng thành cột cờ. Thân thể cứng ngắc, Chu Trạch cố gắng hoạt động trong không gian nhỏ hẹp. Từng đợt âm thanh "Giòn vang" truyền đến, thoải mái, khiến người vô ý thức phát ra thanh âm. Mà mười móng tay của Chu Trạch vào lúc này cũng thật tự nhiên biến thành dài đen, lóe ra dị quang. Luồng khí lạnh gây khó chịu dần dần tụ lại ở móng tay. Toàn bộ quá trình không kéo dài. Nhưng làm cho Chu Trạch thoải mái hơn nhiều.

hắn vô ý thức lần nữa dùng chân đập một cái,ngăn kéo mở ra. Khóa, được mở? Chu Trạch có chút ngoài ý muốn, hắn từ từ ngồi dậy, đi xuống, sau đó lại ngăn kéo đẩy trở về. Quần áo trên người có chút cứng ngắc, giống như là mặc bìa cát tông trên người, rất không thoải mái. Chu Trạch bần khoản nhìn bốn phía.

Nhà xác của bệnh viện không lớn bằng những bệnh viện của thành phố lớn. Thậm chí có vẻ hơi nhỏ, nhưng bên trong chứa không ít thi thể. Chu Trạch không biết là ai đẩy mình vào, bây giờ muốn tìm cũng khó. Cũng may trong lúc mình ngủ đôi phương đã mở khóa, Chu Trạch cũng không có ý định tìm phiền toái ở đây. Hắn đi ra cửa rồi đi. Chỉ là khi đi qua cỗ thi thể chum vải trắng nằm trên bàn giải phẫu, Chu Trạch dừng lại. Tấm vải không có gì thất thường, bà lão nằm dưới lớp vải trắng cũng không đổi. Nhưng Chu Trạch vẫn là dừng bước, bởi vì hắn phát hiện thi thể bà lão vị trí đầu và chân đổi ngược so với khi hắn vào. không thể nào khi mình ngủ, nhân viên nhà xác vào lại không làm gì mà chỉ di chuyển cái xác như vậy. Chu Trạch đứng bên bà lão, nói: "Nếu là bà thì hãy đứng lên nói chuyện, nếu không tôi sẽ đi."

Lúc trước bà lão này đẩy ngăn kéo vào, lại khóa, có thể là có ý xấu, nhưng bà ta lại mở khóa, có nghĩa là bà ta không có ý hại mình. Có thể lúc đó có người sắp đi vào, thấy ngăn kéo mở sẽ phát hiện ra mình. Dù sao mấy ngăn kéo này không khóa lại thì từ bên ngoài sẽ nhìn thấy rõ bên trong.

Đợi nửa phút, không có cái gì dị thường. Chu Trạch không có ý định đợi. Khi hắn vừa mới chuẩn bị quay người rời đi, sau lưng lại truyền đến tiếng thở dài. Chu Trạch rất phản cảm cảm giác này, nhăn nhó nhí nhí, muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào. rõ ràng khi chết là bà lão nhưng lại bày ra vẻ của thiếu nữ. Được rồi, kỳ thị tuổi tác là không đúng, nhưng là người bình thường sẽ dễ dàng tha thứ cho nữ quý xinh đẹp.

Nếu như Nhiếp Tiểu Thiên mặt nanh răng vàng, người đoán Ninh Thái Thần sẽ còn cùng với nàng một trận nhân quỷ luyện a? Chu Trạch xoay người, nhìn sau lưng mình. một bà lão tóc bạc trắng núp ở nơi đó, cầm một khăn tay tẩy trắng bệch đang tại lau nước mắt. Nhưng quý, là không có nước mắt, cho nên trong mắt Chu Trạch bà lão giống như đang gào khan.

"Người tiếp tục khóc, không quấy rầy người." Chu Trạch chuẩn bị đi. hắn phát hiện chính mình chung quy là người thường, cho dù là xem quý, cũng có

chút chủ nghĩa xem nhan sắc.

"Giúp ta một chút, ta có tiền." Bà lão thỉnh linh mở miệng nói.

"Ừm." Chu Trạch lên tiếng, hần thiếu tiền. Đáng chết Từ Nhạc thẻ ngân hàng cùng Wechat bên trong cộng lại không tới hai trăm khối, lại thêm kia "Tội phạm giết người" trả lại một ngàn mốt, nói cách khác hiện tại tổng tài sản của Chu Trạch là không đến một ngàn ba trăm. Mà đời trước trừ tiền phòng còn lại tiền tiết kiệm của Chu Trạch đều gửi về cô nhi viện, chính mình chẳng khác gì là một thân một mình.

"Tiền của ta để trong ngân tử tương, là một tử bát cũ, có ba vạn khối, còn có của hồi môn của ta, trân ngọc, vòng ngọc, ta không biết được bọn nó giá trị bao nhiêu tiền. Ta chết được gấp, còn chưa kịp cùng các con ta nói, ta sợ bọn họ không biết."

Chu Trạch gật gật đầu, "Ta lấy một bộ phận." Bà lão lộ vẻ mặt giãy giụa, nhưng vẫn là gật đầu nói: "Được."

Bà lão rõ ràng nếu không có Chu Trạch, "Dị loại" này đi truyền lời, thì con mình không có khả năng biết được chỗ để tài sản.

Ra bệnh viện, Chu Trạch trực tiếp đón xe đi Hưng Đông Trấn, một trấn của Thông Châu, khoảng cách cũng không phải rất xa đó là thị trấn gần sân bay của Thông Thành. Lúc ở bệnh viện Chu Trạch đã đến chỗ đăng ký điều tra, bà lão được chuyển đến viện nhưng vì không cứu được nên qua đời. Sau đó người nhà để thi thể bà lão lại bệnh viện không quan tâm, tiền viện phí còn chưa thanh toán hết.

Nửa giờ sau Chu Trạch đến được thị trấn, dựa theo lời của bà lão tìm được ngôi nhà hai tầng, bên cạnh là nhà giống như nhà xí xây bằng gạch. Lúc Chu Trạch đi tới nơi này, phát hiện có mấy cái công nhân ở nơi đó phá nhà cửa, dỡ kia nhà gạch. Chu Trạch đi qua, cho một thợ xây đưa điều thuốc, hỏi: "Sắp hết năm, còn bận rộn đâu?"

"Gần tết nên muốn kiếm một ít tiền thôi, dù sao đều cùng một thôn." Người công nhân thoải mái nói.

"Cái nhà này, xảy ra chuyện gì?" Chu Trạch một bên hỏi một bên nhìn vào bên trong, có hai công nhân đang tháo mái nhà, tường cũng chuẩn bị dỡ. Mà bên trong phòng, dường như tới cái tử bát cũ mà bà lão nói, bên trong ngay cả một cái ghế đầu đều nhìn không thấy, trống tuếch. "Mẹ hần chết rồi, trước kia cái nhà này là một mình mẹ hần ở, hiện tại định phá đi, xây bếp." công nhân giờ điều thuốc đến, để Chu Trạch giúp hần đốt thuốc, có chút câu nệ cười cười, nói: "Ngươi xem, nhà đằng trước kia mà anh vừa đi qua chính là nhà anh cả của bọn họ." Chu Trạch nhìn sang, thấy một người đàn ông tóc trắng, mặt có chút tím bầm. "Năm anh em, vì tranh tiền mẹ để lại, đánh lên, cái này cục gạch tháo xuống, cũng muốn đến chia. anh nói xem giờ thật khác ngày xưa, thi thể của mẹ bọn hần còn chưa mang về a, anh em bọn họ không muốn trả tiền viện phí để mang thi thể về."

"Đồ trong phòng của bà lão kia đâu?" Chu Trạch chú ý chính là cái này, theo bà lão nói, thì trong tử bát có ba vạn khối là bà lão cả đời tích góp, nhưng này vòng ngọc cùng trân ngọc, mới thật sự là thứ đáng giá, chuyên tay bán đi vài chục vạn là chuyện nhỏ.

"Bán cho người thu gom phế liệu, bà lão vừa nằm viện liền bán". Người công nhân dùng sức hít một hơi thuốc, "Ta đi làm việc đây."

Chu Trạch có chút dở khóc dở cười liếm liếm môi, chính mình đợt này, xem như một chuyến tay không. Đồ mà bà lão lưu lại ngay cả con của bà lão cũng không có phúc hưởng, chỉ tiện nghi cho người thu gom phế liệu. Chu Trạch hiện tại có chút phiền muộn, không có tiền, thật đúng là đại phiền toái, hần lại không tình nguyện lấy năng lực của mình đi lừa tiền, mặc dù cái này thoát nhìn rất đơn giản rất thoải mái, nhưng mình lần trước cứu được cô bé, tới hôm đó kém chút đau chết, có trời mới biết nếu như mình tiếp tục làm chuyện càn rỡ sẽ xảy ra vấn đề gì. Ngang đầu ba thước phải chăng có thần ninh, Chu Trạch không rõ ràng, nhưng nếu không ngừng hưởng xuống đào sâu ba thước, khẳng định là có Địa Ngục, bởi vì hần đi qua.

hần biết hần không phải người, mà đây là nhân gian, hưởng hờ, lão giả trước khi chết hoảng sợ nói "Bị phát hiện", ký ức đó vẫn còn mới mẻ với Chu Trạch.

Nhưng là, tiền a, Chu Trạch suy nghĩ, nhưng người nào đưa tiền a? Chu Trạch hiện tại rất cần tiền, trước không đề cập tới thoát khỏi thân phận ở rẻ. Ít nhất phải mua cho mình tử lạnh hoặc là tử lạnh lớn a? Nếu không chẳng lẽ mỗi ngày chạy đến nhà xác bệnh viện cọ khí lạnh? Buồn bức đốt một điều thuốc, Chu Trạch dùng sức hít một hơi, chỉ cảm thấy càng buồn bức. Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên, Chu Trạch cầm điện thoại di động lên, là một số xa lạ, hần nhận điện thoại: "Uy."

"Đại ca, hàng đã được chuyển đến an toàn, lúc nào anh đến xem một chút, gần nhất có điều tra rất gắt gao, để vận chuyển được lô hàng này rất không dễ dàng a." đầu điện thoại bên kia thấp giọng cẩn thận từng li từng tí nói. Chu Trạch chậm rãi há miệng, không có phát ra bất kỳ thanh âm. Cùng lúc đó, Từ Nhạc hình tượng đột nhiên ở đáy lòng hần không ngừng mà cất cao lên.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thấp thỏm, bất an, lại có chút mừng thầm, đây là cảm giác của Chu Trạch trên đường đến vùng ngoại thành thành phố Thông Thành. hần thiếu tiền, rất thiếu tiền, nhưng hần cũng không thiếu nhiều tiền, hần cần nhiều tiền cũng không có tác dụng gì, chỉ ít đến thời điểm hiện tại tiền với hần cũng không có tác dụng gì. Vì sống lại nên hần cần một khoản đi giải quyết vương mắc của kiếp trước và phiền phức của kiếp này, sau đó thì có thể sống một cuộc

sống không phô trương lãng phí. Ví dụ như rời khỏi Lâm gia, tuy Lâm Văn Thu rất xinh đẹp và có khí chất, nhưng hắn không muốn về ngôi nhà đó, hai người lại không có tiếp xúc da thịt, bản thân mình lại không thật sự được hưởng thụ qua, xem tình hình thì Từ Nhạc cũng không được hưởng thụ qua, nên không có thua thiệt. Cho nên nói ‘bai bai’ cũng không bị áp lực về tâm lý.

Nhưng rời khỏi đó thì phải chuẩn bị một chút, phải có chỗ ở, còn phải mua một cái tủ lạnh chất lượng tốt, Chu Trạch không dám mua tủ lạnh cũ, vạn nhất khi mình ngủ lại làm cho mình chết trong đó, chẳng phải là rất thiệt thòi? Tiền! làm quỹ cũng cần tiền a. Nhưng nghe người kia vừa gọi điện cho Từ Nhạc, Chu Trạch có chút lo sợ bất an. Thân phận Từ Nhạc là ở rể, ở nhà bị cha mẹ vợ khinh thường, bắt nạt, phân giường ngủ với vợ, kết quả lại là lão đại hắc bang? Được rồi, hình ảnh xung đột đó làm người ta cảm thấy thật kích thích, rất giống với hình tượng trong phim Mỹ, nhân vật trâu bò luôn có thân phận là người bình thường. Ví dụ như Spider-Man là học sinh trung học, siêu nhân là ký giả của một tòa soạn. Vậy mình nên xử lý cục diện này như thế nào? Đem cái đám độc phẩm xử lý thế nào?

Chu Trạch không muốn mình bị cái thân phận này ‘làm bẩn’, vì chuyện này rất phiền phức, thế giới thực bị cảnh sát truy nã, Từ Nhạc đã không thể tùy tiện ứng phó, hướng chỉ còn có câu nói của lão già và Vô Diện nữ “sẽ phát hiện và bắt ngươi”. Có chút đau đầu, không thích ứng, nhưng Chu Trạch vẫn đi tới nhà máy phân hóa học bị bỏ hoang.

Ngoài cổng nhà máy có hai người ngồi xổm hút thuốc, một người mặc áo khoác có chút cũ nát, một người mặc âu phục giá rẻ. Chu Trạch xuống xe, đối phương chủ động đến “Lão đại, chúng tôi đang chờ anh a” người mặc áo khoác nói.

Chu Trạch gật đầu sau đó theo vào trong, người mặc âu phục tiếp tục ngồi đó hút thuốc, giống như canh gác.

Sau khi vào trong Chu Trạch thấy một người mập mạp trực đầu đeo sợi dây chuyền vàng khủng bố đang ngồi trên ghế nhựa tự rót nước uống “Từ ca, anh đến rồi.” người mập mạp rất cao, cũng phải 1m85, sợi dây chuyền vàng nhìn rất thô, còn khoa trương làm cổ hắn đỏ hỏn ra.

“hàng đầu?” Chu Trạch chấp tay sau lưng, mười ngón tay đan vào nhau, nơi này chỉ có ba người bọn họ, muốn hạ gục rất dễ, nhưng hạ gục rồi thì sau đó phải làm thế nào? Giao cho cảnh sát thì mình cũng bị liên lụy? tự xử lý? Đại diện mặt trắng tiêu diệt bọn họ? Hình như cũng không tốt, tùy ý giết người nói không chừng sẽ giống như tùy ý cứu người, sẽ bị phản phệ, hắn không muốn ném thứ lần nữa.

“Từ ca vẫn sáng khoái như trước đây!” Mập mạp dùng tay lau khóe miệng sau đó vỗ vai Chu Trạch. Khóe miệng Chu Trạch giật giật, hít sâu, kiểm chế không hất tay mập mạp xuống.

“Mời!” Mập mạp làm tư thế mời, dẫn Chu Trạch đến một cái kho nhỏ. Sau khi vào con người Chu Trạch co rụt lại. Hàng trong kho được xếp như núi, được che bằng giấy dầu. Trước kia Chu Trạch chưa từng làm chuyện phạm pháp, nhưng cũng rõ ràng, nhiều hàng như vậy, dựa theo pháp luật thì xử bán tram lần vẫn chưa đủ

“không chỉ phân phối cho Thông Thanh a?” thật ra Chu Trạch muốn hỏi, không phải các người vừa cướp ở tam giác vàng về chứ?

“Từ ca, đây là đương nhiên, Thông Thành chỉ là đầu mối nhỏ, thông quan Thông Thành để vào Thượng hải” Mập mạp duỗi lưng một cái

“lần này chúng ta phải nắm chắc thời gian, tiêu thụ hết hàng có thể kiếm một khoản lớn.”

Chu Trạch sờ trán khổ sở nói “Trong thời gian ngắn khó mà tiêu thụ hết a?” dù sao cũng không phải bán rau ngoài chợ, người chỉ cần cười xich lô mở loa hết công suất nói “heroin a, heroin a!”

“Chuyện này thì Từ ca cứ yên tâm, chúng ta cứ phân hàng cho người dưới, mặc dù lợi nhuận không cao lắm nhưng thắng ở tốc độ, xuất hàng lại có bảo hộ, nhóm này xong sẽ có nhóm khác” Mập Mạp xem thường nói.

Từ Nhạc a Từ Nhạc, ngay cả mạng lưới internet của tập đoàn heroin người cũng xây dựng được, người đứng là rất trâu bò a... là lão đại như vậy thế mà bị một tên muốn cướp ba trăm khối một gây đánh chết!

“Từ ca, anh xem chất lượng lô hàng này thế nào.” Mập mạp xóc lóp giấy dầu nên. Sau đó Chu Trạch tỏ vẻ kinh ngạc, vì hắn nhìn thấy không phải một núi heroin mà là một đống sách và CD. Chẳng lẽ được giấu ở kẽ?

“Từ ca, nhờ anh kéo bạn học vào nên lô hàng này vận chuyển rất dễ dàng, mấy CD này đều là phim đang hot, tôi đã có ý copy nhiều hơn mấy bản, sách cũng là tiểu thuyết tình yêu đang bán chạy. Còn có Từ ca, việc anh muốn viết hậu truyện hai trăm vạn chữ của truyện Bạch Khiết được rất nhiều người ủng hộ, còn không ít người đã đặt trước a, không lo không bán được.”

“người nói hàng, chính là cái này?” Chu Trạch hỏi

“Đúng a?” Mập mạp sùng sốt “chỉ là những thứ này.”

Thất vọng, rất thất vọng, phi thường thất vọng. Ngoài ra còn cảm thấy xấu hổ, Từ Nhạc cuối cùng vẫn là Từ Nhạc, hắn vì muốn mấy thứ đồ chơi lậu này bán chạy thế mà còn tự viết hai trăm vạn chữ hậu truyện cho truyện Bạch Khiết, đến cùng thì hắn nhàn như thế nào a...

“Tôi có thể rút ra bao nhiêu?” Chu Trạch nói “Tôi muốn rút lui” hùn vốn làm ăn, chắc có tiền vốn.

“Cái gì? Từ ca, anh định rút lui sao?” Mập mạp có chút ngoài ý muốn “hiện tại đến lúc kiểm lời anh lại rút?”

“ừm, chuyện này có chút không phù hợp với giá trị tâm quan, tôi không muốn làm” Chu Trạch chân thành nói, hắn không muốn tham gia vào bất kỳ

chuyện gì có khả năng nguy hiểm

“....” Mập mập

“....” áo khoác.

“giác ngộ của Từ ca rất cao, tôi bội phục, giai đoạn trước người tham gia cổ phần...” mập mập duỗi 4 ngón tay “hai vạn khối”

“hai vạn thì hai vạn, tiền đưa tôi, chuyện này không còn quan hệ gì với tôi nữa” Chu Trạch cũng lười so đo, hai vạn khối cũng giúp hắn giải quyết được chuyện trước mắt.

“Được, hai vạn khối thì lúc nào cũng có” Mập mập gật đầu đi lấy tiền.

Mười lăm phút sau, Chu Trạch cầm tiền đặt xe về nội thành. Hắn không vội vã về tiệm sách mà đến cửa hàng đồ điện. Bỏ ra hơn một vạn mua tủ lạnh, tủ lạnh này là nhà hàng dùng để cất giữ thực phẩm, bên trong lại có một ngăn cao, Chu Trạch không tiết kiệm, dù sao bản thân phải dựa vào nó mới ngủ được, sợ dùng đồ rẻ sẽ xảy ra chuyện. chủ của hàng rất nhiệt tình, dùng xe tải giúp Chu Trạch chở đến công tiệm sách. Lái xe giúp Chu Trạch đưa tủ lạnh vào, ngạc nhiên hỏi “Lão bản, tiệm sách này cũng cần dùng tủ lạnh?” Chu Trạch đưa cho hắn một điều thuốc “Sinh ý khó khăn, định bán kèm một chút hải sản.”

Lái xe hút xong thuốc rồi đi, dù sao hàng cũng đã đưa đến, hắn không cần phải quan tâm những chuyện khác.

Trong tiệm sách có hai tầng, tầng hai trước đây Từ Nhạc dùng để cất sách tồn, sau khi Chu Trạch thanh lý đồng sách thì đặt tủ lạnh vào, nhìn ‘giường mới’ Chu Trạch an tâm hơn rất nhiều.

Từ tầng hai đi xuống, Chu Trạch phát hiện trong tiệm sách có một người, không phải khách hàng, là ‘bà xã’ của mình, bác sĩ Lâm lật xem quyển tạp chí, thấy Chu Trạch thì nghi hoặc “Bạn gì ở bên trên vậy?” “Chính lý hàng hóa” Chu Trạch nói cho có lệ

“Tôi tan việc” Bác sĩ Lâm nói

“ừm” Tan tầm như không có bồi ta ngủ

“cô bé kia đã tỉnh lại.” Bác Sĩ Lâm cường điệu nhìn Chu Trạch “bỏ cô bé muốn mời hai chúng ta dùng bữa tối, tối nay, tại khách sạn lớn nhất Thông Thành, anh cùng đi đi”

“Tôi đi làm gì”

“Sauk hi cô bé tỉnh lại thì một mực gọi chứ”

Bác sĩ lâm hiếu kì hỏi Chu Trạch “trước đây hai người biết nhau?”

“Dù hôn mê người ta vẫn có cảm giác a” Chu Trạch tiếp tục bịa chuyện “Lúc tôi cứu cô bé, có khả năng cô bé cảm nhận được.”

“đi a?” Bác sĩ Lâm hỏi “không đi” Chu Trạch lắc đầu “Tôi không đói, không có chút khẩu vị nào.”

Bác sĩ Lâm cũng không cưỡng cầu, cô chuẩn bị đi nhưng đến cửa lại dừng lại “Đêm nay anh có về nhà không?” lại quay lại vấn đề cũ, tôi về nhà cô cũng không ngủ cùng tôi.. cho nên Chu Trạch quả quyết trả lời “không về, gần đây có chút bận.” Mặc dù sinh ý trong tiệm rất quanh quẽ

Bác sĩ Lâm do dự một chút, cũng không ép, liền lấy khóa xe chuẩn bị đi. Đúng lúc này ‘loảng xoảng’, bác sĩ Lâm quay người thấy ‘chồng mình’ ngã vào giá sách, sách rơi đầy đất “anh thế nào?” bác sĩ Lâm lập tức xem tình trạng của Chu Trạch. Chu Trạch cảm thấy bắt đầu hoa mắt, chân nhũn ra, lúc này như giẫm trên bông, mất đi trọng tâm nên ngã xuống “đói ngất..” Chu Trạch đáp. đã nằm ngày hắn chưa ăn cơm

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Mặt nạ

Bên cạnh tiệm sách có một tiệm mì, buôn bán cũng bình thường, giống như tiệm sách của Chu Trạch, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Phố đi bộ này được tạo ra vì quảng trường trung tâm gần đây, nhưng quảng trường trung tâm này đã "Phế", bên trong ngoại trừ một rạp chiếu phim, còn những cửa hàng khác đều đã đóng cửa, cũng bởi vậy, toàn bộ quảng trường cơ bản biến thành khu vực hoang vu "Ít người lui tới".

Ít nhất trong Thông thành, hậu quả của việc xây dựng quá nhiều công trình đã thể hiện ra ngoài, mấy năm trước có không ít nhà đầu tư xây rất nhiều công trình, nhưng dù sao Thông thành không phải là Thượng Hải, không có nhiều nhu cầu như vậy.

Nhưng cũng may, tiệm mì này còn có thể bán online, hơn nữa kinh doanh xem ra cũng không tệ lắm, nhưng rất rõ ràng, sẽ không có người đột nhiên cảm giác tinh thần "Đói bụng" sau đó mua online vài cuốn sách về gặm.

Chu Trạch dựa vào ghế, đầu vẫn còn có chút choáng, bác sĩ Lâm ngòidội diện Chu Trạch, dùng khăn tay của mình lau sơ qua đĩa muống rồi đặt trước mặt Chu Trạch.

Nàng rất cẩn thận, cũng rất quan tâm, giống như việc nàng để Từ Nhạc ngủ giường nàng ngủ đệm trải đất, nhưng đồng thời nàng lại rất lạnh lùng.

Chu Trạch không đi hỏi nàng lý do. Do nàng phản đối chuyện ép duyên hay do mình có vấn đề, bởi vì vấn đề này hỏi cũng không có ý nghĩa, mạng lưới quan hệ kì diệu mà Từ Nhạc lưu lại, Chu Trạch không hề có hứng thú, cũng không có gì lưu luyến.

"Thân thể của anh, thật không có vấn đề?" Bác sĩ Lâm lại hỏi.

"Bệnh nhẹ mà thôi." Chu Trạch vốn là bác sĩ, hẳn rõ ràng việc mà mình nhìn thấy đồ ăn là nôn cùng không ngủ được không hề liên quan đến y học, càng không cần nhắc tới đi trị liệu.

Cũng may, hiện tại đi ngủ đã có kết quả, chính là cái này ăn com... Đau đầu a.

không ăn com, chính mình đã vừa mới té xỉu, nhưng ăn com.. Ý nghĩ này vừa nghĩ tới thôi liền bắt đầu muốn nôn.

"Khẩu vị không tốt, uống trước một bát nước mai chua đi." Ông chủ tiệm mì tuổi chầy chừng ba mươi, trên mặt cũng đã có một ít nếp nhăn, gánh nặng sinh hoạt xem ra thật sự là không nhẹ.

"Nước mai chua, hữu dụng a?" Chu Trạch có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Khai vị." Ông chủ tiệm mì cười cười, sau đó gọi vào phòng bếp: "Vợ ơi, mì rau cải tốt chưa?"

Ông chủ đi vào bếp, trong bếp truyền tới tiếng nói của hai vợ chồng.

Chu Trạch nhìn nước mai chua trước mặt, cầm một cái thìa, múc một ngụm, đưa vào bên trong miệng, vừa nuốt xuống, sắc mặt Chu Trạch liền thay đổi.

"Thế nào?" Bác sĩ Lâm rút khăn giấy đưa đến trước cầm Chu Trạch.

Mặt Chu Trạch vặn vẹo lên ôm bụng mình,

Sau đó hít sâu một hơi, nói:

"thật chua a."

Đúng vậy, chua đến cả người đều muốn co rút, thậm chí che lên cảm giác buồn nôn

"Tới, mì sợi tới." Bà chủ bụng mì đi tới, buông xuống để trước mặt Chu Trạch, đồng thời nói: "Nước mai chua nhà ta cũng không thể uống ực một hơi."

Bác sĩ Lâm nhìn sợi mì một chút, khẽ cau mày nói: "Vắt mì này, nấu được cũng quá nát."

Ý là thời gian nấu lâu quá, mì sợi đã mất đi độ dai, rất ảnh hưởng cảm giác.

"Cái này... Mì nhà ta chính là loại này." Mặt bà chủ lộ vẻ xấu hổ nói.

"không có việc gì không có việc gì."

Chu Trạch khoát khoát tay, bỏ hay dai, đối với hắn trước mắt mà nói, không có ý nghĩa, có thể ăn hết là được, hẳn cần năng lượng, nếu là lại ăn không được nữa, Chu Trạch chỉ có thể lựa chọn đi bệnh viện tiêm vào đường glu-cô.

Rất là trịnh trọng ngẩng đầu, Chu Trạch cảm giác chính mình giống như là một tử sĩ đang làm nhiệm vụ cao cả, sau đó lại bỗng nhiên cúi đầu xuống, đem kia một bát nước mai chua có thể làm cho người khác chua đến khó có thể tưởng tượng uống một hơi.

Tê...

Cái sự chua đó,

Giống như là dội axit sunfuric vào dạ dày của mình.

Nhưng kế tiếp, Chu Trạch trực tiếp cầm lấy đĩa, kẹp lên mì sợi liền ăn, tương ăn như con hổ đang đói, giống như có năm sáu cái miệng, một tô mì liền bị mình xử sạch, ngay sau đó lại bụng lên bát, đem nước mì toàn bộ rót đi vào.

Hô...

"Ba!"

Chu Trạch đem bát không bỏ xuống,

Thở dài một hơi nhẹ nhõm, ăn hết!

Mười lăm phút sau, Chu Trạch thò tay, ôm lồng ngực mình, cảm giác buồn nôn sau khi bị nước ô mai ngăn chặn lại lần nữa đến lại, nhưng thức ăn đã đưa vào trong bụng, Chu Trạch phải dùng hai tay bóp lấy cổ của mình, mới không có lại phun ra.

không có phun ra, chính là thành công,

Thức ăn,

Rất cực ăn hết.

Mồ hôi xuất hiện trên trán Chu Trạch, lấy khăn giấy trên bàn lau.

Mà lúc này, bác sĩ Lâm cùng bà chủ tiệm mì đều có chút sững sờ, thật sự là tướng ăn vừa rồi của Chu Trạch, quá mức kinh hãi.

"Ha ha, xem ra đói quá, muốn hay không thêm một chén nữa?" Bà chủ hỏi.

"không cần không cần." Chu Trạch cự tuyệt.

"Được rồi." Bà chủ dọn chén đĩa trước mặt Chu Trạch, hô về phía căn phòng kia: "Cha nó ơi, phải nấu mì nhanh lên, đợi lát nữa liền có người đến lấy mì."

Bà chủ đi vào, bóng lưng chưa nói tới thướt tha, chỉ có thể coi là được nhìn được, do có bộ ngực khủng cộng thêm đi thẳng lưng, tăng thêm một loại hương vị đặc thù, hết sức hấp dẫn.

"Người thích... Loại hình này?" Bác sĩ Lâm mở miệng hỏi.

Bởi vì Chu Trạch một mực nhìn bà chủ cho đến khi vào trong phòng.

"không có." Chu Trạch lắc đầu, ta ngược lại thật ra thích loại hình giống người như vậy, nhưng người không cho ngủ a.

Chu Trạch trong lòng hơi kinh hãi, ý nghĩ "không cho ngủ" này luôn xuất hiện trong lòng hắn rất lâu, cơ hồ thành một chấp niệm, không thể không thừa nhận, bác sĩ Lâm rất xinh đẹp, hơn nữa người còn trẻ,

Dù là nàng là vợ Từ Nhạc,

Dù là đời trước Chu Trạch không có kết hôn,

Nhưng đề tay lên ngực tự hỏi, hắn vẫn là muốn ngủ nàng,

Chính là bởi vì ngủ không được, cho nên mới xoắn xuýt, mới có thể thường xuyên nhớ đến ở trong lòng.

"không trở về nhà?" Bác sĩ Lâm lại hỏi.

"không trở về." Chu Trạch xác nhận nói.

"Ta đi đây." Bác sĩ Lâm đứng lên, "Có việc người cứ gọi điện thoại cho ta."

Dù sao, hắn là chồng trên danh nghĩa của mình, dù là không có ngủ với nhau.

"Được." Chu Trạch gật đầu, sớm biết người dễ nói chuyện như vậy, cũng quan tâm, trước đó không có tiền đáng lý ra nên kêu người cho mượn một chút.

Bác sĩ Lâm đi, chạy Porsche Cayenne rời đi.

Chu Trạch lại như cũ ngồi trong quán, tiệm sách của hắn ngay tại kế bên, dù là mì ăn xong, nhưng ngồi ở chỗ này tâm sự chút cũng không sao, dù sao đều là hàng xóm.

Ông chủ từ trong phòng đi ra, đưa cho Chu Trạch một điều thuốc.

"Bao nhiêu tiền?" Chu Trạch hỏi.

"Thôi khỏi, một tô mì anh vẫn là mời được người." Ông chủ phát phát tay, đều là hàng xóm, về sau ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, không cần thiết

vì một tô mĩ mà khách sáo.

"Chị dâu sẽ không la đi?" Chu Trạch hỏi.

"sẽ không, đàn bà con gái, hiểu cái gì, nàng có thể nói gì." Tư tưởng đàn ông của ông chủ tiệm mì đập vào mặt.

một người đàn ông, mặc kệ địa vị trong nhà như thế nào, chỉ ít ở bên ngoài, dù sao cũng phải giả bộ, ai cũng không nguyện ý thừa nhận chính mình ở nhà sợ vợ, tựa như ai cũng không nguyện ý thừa nhận phía dưới của mình không được.

"Ha ha, chị dâu rất xinh đẹp." Chu Trạch nói.

Trêu chọc vợ người ta, là một loại kiêu kì, nếu như là hai người đàn ông đang đi bên ngoài, bàn tán một người phụ nữ qua đường nào đó, đó chính là chủ đề chung của đàn ông.

Ông chủ sừng sốt một chút, không nói gì, chỉ là cười cười, ông chủ tính tình không tệ, đàn ông, luôn luôn hiểu được đạo lý hòa khí sinh tài.

"Dáng người rất không tệ, phía trên rất lớn, phía dưới cũng rất lớn." Chu Trạch tiếp tục nói, "Chắc chắn, mắt hôn, tựa như là chén mì ta vừa mới ăn, nước canh khẳng định rất nhiều."

Ông chủ hít một hơi thuốc lá.

"trên giường thế nào?" Chu Trạch lại hỏi, lần này, càng thêm được voi đòi tiên.

Ông chủ nắm lại nắm đấm, nhưng rất nhanh thân nhiên nói: "Lực của cặp chân kia của nàng có thể kẹp chết người!"

Chu Trạch cười,

Ông chủ cũng cười.

"Chịu đựng được a?" Chu Trạch lại hỏi, "Chính là có chút già."

Ông chủ đăm đăm eo, "Nhịn không được đi, cũng không phải non tơ."

"Kia, đôi ta đi thử một chút?" Chu Trạch lại hỏi.

Mặt ông chủ triệt để đen lại.

Đốt ngón tay nắm vang "Kẹt kẹt".

"Người không được, ta có thể tới, ta còn trẻ." Chu Trạch tự nhủ, mặc dù, lời này có chút trái lương tâm, mặc dù thân thể Từ Nhạc còn trẻ, lại cũng rất yếu đuối, thật không có thân thể ở kiếp trước của Chu Trạch bảo trì thật tốt.

"Trò đùa này, đi quá xa rồi đấy?" Ông chủ còn đang dè dặt giận.

"Lỡ chị dâu đồng ý đâu?" Chu Trạch vừa tiếp tục nói.

"Vừa đó là vợ người đi?" Ông chủ đối chủ đề.

"Ừm." Chu Trạch gật gật đầu.

"Người nguyện ý nhường lại a?" Ông chủ lại hỏi.

Chu Trạch do dự một chút, lắc đầu, mặc dù là vợ Từ Nhạc, nhưng bây giờ trên danh nghĩa là của mình, Chu Trạch là không đồng ý.

"Vậy người dựa vào cái gì cảm thấy ta đồng ý?" Ông chủ hỏi ngược lại.

"không chừng người có yêu thích đặc thù? hiện tại loại chuyện này, lại không ít, không phải sao?"

"anh em, anh đây thật lâu không có đánh qua người." Ông chủ đứng lên.

"Kêu vợ người ra, hỏi một chút, ta muốn nghe cô ấy nói có đồng ý hay không." Thân thể Chu Trạch hơi nghiêng về phía sau, mỉm cười nói.

"Ha ha." Ông chủ bước mấy bước Chu Trạch.

"Người đứng ở chỗ này, gọi nàng ra." Chu Trạch còn đang kiên trì.

"Người là muốn chết!" Ông chủ đánh tới.

"Nàng có thể ra a?" Chu Trạch đột nhiên hỏi.

Ông chủ ngáy ngẩn cả người,

Sau đó trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, dọa đến liên tục lui phía sau mấy bước.

Chu Trạch đứng lên, chủ động hướng đi vào buồng trong, xốc lên rèm, bên trong không có một ai.

Chỉ có một tấm da người,

Treo ở kệ áo,

Bởi vì nguyên nhân vén rèm lên có gió tiến vào,

nhẹ nhàng phát động.

Chậm rãi phiêu đảng. "Ngươi là... Làm sao nhìn ra được?" Ông chủ chậm rãi đi tới, từ giọng nói của hắn, nghe không ra buồn vui.

"Có câu nói gọi... Ngươi lừa gạt quỷ đầu?" Chu Trạch xoay người, nhìn ông chủ, "Tấm da trên người ngươi, cũng nên kéo xuống tới đi.

Ta rất hiếu kì,

Ngươi là có bao nhiêu nhàm chán,

Ở chỗ này,

Diễn loại phản thân như thế này."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lập ý!

Ông chủ cười, không có bị chọc giận, hắn chẳng qua là cảm thấy có chút thú vị.

Khí thế và khí chất của một người, thông thường sẽ so với lời hắn nói càng có thể tin tưởng.

"Tê lập..."

một tiếng vang, mang theo có chút kéo dài, giống như là rần lột da, hắn bắt đầu xé đi da trên người mình.

Cùng lúc đó, khung xương của ông chủ đang chậm rãi thu nhỏ lại, thân hình cũng đang chậm rãi gầy xuống, giống như là quả bong bóng bị thủng một lỗ, đang phun hơi ra ngoài.

hiện tại Chu Trạch rốt cuộc hiểu được vì sao chén mì kia lại nấu nát như vậy,

Loại "Biến thân" này, xác thực phải tốn thời gian.

trên người vẫn là quần áo hồi nãy, buộc lên tạp dề, nhưng cái khuôn mặt kia, thì biến thành một gương mặt trẻ tuổi có vẻ hơi ngây ngô.

Thanh niên khỏe miệng mỉm cười, mũi thái lan tràn, nhất là độ cong noikhỏe mắt, giống như là có thể cào đến sự ngứa ngáy trong tim bất kể nam nữ, đúng mức, vừa đúng.

một người đàn ông, dùng "Mị" để hình dung, hơi không hài hòa, nhưng có chút một số người đàn ông, đúng là mị cốt trời sinh, giống như có một số đế vương thời cổ đại bị đồng tính, nguyên nhân cũng vì có một số người đàn ông, so phụ nữ càng giống phụ nữ.

"Ta đẹp mắt không?"

Thanh niên hỏi Chu Trạch.

Chu Trạch cảm thấy cảm giác buồn nôn mà hồi nãy mình nhìn lại lần nữa dâng trào, hơi có chút áy náy khoát khoát tay, sau đó bưng bộ ngực mình, làm ra tư thế ta không thể nôn.

Ai biết com trong mâm, hạt hạt đều vắt vả!

Chu Trạch rất hiểu trân quý lương thực, nhất là lương thực mà bị chính mình thật vắt vả nuốt chuẩn bị tiêu hóa thành năng lượng.

Thanh niên ngồi vào một cái ghế ở bên cạnh, cầm một bát lửa trong tay, tùy ý xoay một vòng.

hắn đang quan sát Chu Trạch, bởi vì Chu Trạch phát hiện hắn, hắn rất tin tưởng kỹ thuật bất chước của mình, lại là ở một tiệm com, hắn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Quan trọng nhất là,

hắn bất chước chính là cha mẹ củahắn.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã bắt đầu quan sát cha mẹ của mình, từng biểu cảm, hành động của cha mẹ, đãsớm khắc sâu tại trong tim của hắn.

"Người là thế nào phát hiện được ta?" Thanh niên nhin không được.

"Người không phải quý?"

Chu Trạch cũng là đồng thời đặt câu hỏi.

Thanh niên khẽ nhú mày, hắn cho rằng Chu Trạch đang châm chọc hắn, nói hắn giả thần giả quỷ.

Nhưng trên thực tế, vừa mới bắt đầu Chu Trạch nghĩ hắn là quý.

Chu Trạch không muốn lo chuyện bao đồng, một người mà trước đó không lâu còn đang vì tiền mua cái một tủ lạnh, nên Chu Trạch không cho rằng chính mình có tư cách đi lo chuyện bao đồng.

Nhưng cái chuyện này không quan tâm không được,

Chuyện không liên quan lại xảy ra ở kẻ bên mình.

Cho nên Chu Trạch cảm thấy, bất kể như thế nào, vẫn là trước tiên vạch trần, dễ giải quyết, chính mình liền giải quyết, không tốt giải quyết, cùng lắm thì mình lại dọn nhà.

"Móng tay của người." Chu Trạch nói, "Con người của ta, đôi móng tay có chút mẩn cảm."

Bà chủ đem mì sợi bùng đưa đến trước mặt mình,

Ông chủ cho mình điều thuốc lá,

Móng tay, đều hiện ra ở trước mặt mình.

Mặc dù hình dáng móng tay hay độ chai của móng không giống nhau, nhưng gấu vân tay, là giống nhau.

Mà bây giờ, Chu Trạch càng thêm chú ý móng tay, không riêng gì móng tay của mình, mà cũng bao gồm móng tay của người khác.

Thanh niên ánh mắt khẽ híp lại, thất vọng mắt mát, chi tiết, làm được không đúng chỗ.

Mặc dù mình có ý tứ chậm trễ, nhưng chỉ cần bị phát hiện, thì đúng là sơ suất của mình.

"Người thật không phải là quý?" Chu Trạch lại hỏi.

Nếu như là người, vậy liền thật sự có chút khoa trương.

Kỳ thật Chu Trạch nhìn thấy quý cũng không nhiều, bỏ qua đoạn đường đi qua ở Địa Ngục, trên dương thế, hắn nhìn thấy quý kỳ thật có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Mặt nạ, là kỹ nghệ nhà ta truyền xuống." Thanh niên đứng lên, thò tay bắt lấy tay Chu Trạch, đem tay đặt lên bộ ngực mình, "Chỉ bất quá, đã thất lạc nhiều đời, cũng liền đến đời của ta, mới có thể một lần nữa nhậ lên."

Động tác này có chút mập mờ, cũng có chút đặc biệt, nhưng Chu Trạch vẫn là vô ý thức dùng tay bóp cái.

Chu Trạch đương nhiên sẽ không cho rằng vì bác sĩ Lâm không cho mình ngủ dẫn đến bây giờ mình có hứng thú với đàn ông,

Đương nhiên, người đàn ông trước mắt này, đích xác so với phụ nữ càng quyến rũ, cái này thì là sựthật.

"không có xương cốt?" Chu Trạch trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, "không đúng, là bệnh.xương mềm"

Bệnh xương mềm được gọi là bệnh gù, bởi vì thiếu canxi nên khiến cho vôi trong xương cốt bị mềm ra, chất xương biến mềm nên dễ biến hình, Chu Trạch trước kia là bác sĩ, tự nhiên biết một chút, nhưng giống như bị cảm cũng chia ra rất nhiều loại, bệnh xương mềm cũng có chia ra rất nhiều loại nhỏ, mà người thanh niên trước mắt này, hẳn thì hẳn là một loại quý hiếm.

Nghe đồn, dã sử của Xuân Thu có ghi chép, vương tử của một nước nào đó là bị bệnh này, người như không xương, thân thể mềm mại, có thể đi giống người, cũng có thể bò giống rắn.

"Người có thể tiếp nhận cách nghĩ như vậy, đây là bệnh di truyền nhà ta, cần xác suất nhất định mới có thể biểu hiện ra ngoài, trước đó trong nhà của ta có rất nhiều người đều không luyện được mặt nạ, là bởi vì bọn họ không có loại bệnh này, mà ta..."

Thanh niên cười cười, không có nói tiếp.

"Cho nên, người thật không phải là quý?" Chu Trạch vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Ta gọi Hứa Thanh Lăng." Thanh niên rất nghiêm túc trả lời.

"Người người bắt chước là ai?" Chu Trạch hỏi.

"Cha, mẹ."

Chu Trạch sùng sốt một chút, gượng cười.

Đúng vậy,

Là hiểu lầm lớn.

Trước đó sau khi ăn xong mì, chị Lâm rời đi, Chu Trạch nghĩ xuyên thủng người ta, cố ý dùng lời kích hắn, kết quả không có nghĩ rằng, lại là người ta không chuyên làm ở chỗ này chơi đóng vai nhân vật, tưởng niệm cha mẹ mình.

Nhưng ở trong mắt Chu Trạch, hẳn chỉ là nghĩ, đây là một loại quý, giống như "Mặt nạ" quý trong chuyện xưa, giết người, lột da, còn đang "Vượn đội mũ người".

"Kia... Thật xin lỗi."

Trêu chọc mẹ của người, thật đúng là hơi vô duyên.

"Ta không có tức giận." Hứa Thanh Lăng nói, "Nhưng ta rất tò mò, vì sao người lại luôn hỏi ta có phải là quý không?"

"không có ý gì."

"Người gặp qua quý?" Hứa Thanh Lăng hỏi.

"Ta chính là một quý." Chu Trạch nhìn Hứa Thanh Lăng, rất chân thành nói.

Biểu cảm rất nghiêm túc, thần sắc trang nghiêm,

Xuất phát từ tận tâm lòng.

Hứa Thanh Lăng sắc mặt trì trệ,

Sau đó ức chế không nổi phát ra một tiếng "Phốc",

Ánh mắt nhìn về phía Chu Trạch,

Giống như đang xem một thiếu năng. Chu Trạch gât gât đầu, có đôi khi, chính là như vậy, người nói cho hắn biết sự thật, người cho rằng người đang nói thật, hẳn ngược lại không tin.

"Bất kể như thế nào, thật xin lỗi, đúng, ta còn muốn hỏi, da kia, thật là da người?" Chu Trạch hiếu kỳ hỏi.

"Da cá." Hứa Thanh Lăng trả lời, "Do gia công, hội họa, chế tác tạo nên."

"Vậy người vì sao phải bán mì a." Chu Trạch có hơi không hiểu được, "Ta nghe nói quần áo da rắn mà tộc Hách Triết làm một cái có thể bán không ít tiền, làm như là tác phẩm nghệ thuật, cái này của người, chắc là đáng tiền hơn?"

"Đồ vật tổ truyền, lấy để buôn bán kiếm lời, ta làm không được."

"Vậy thì người chắc là rất có tiền." Chu Trạch nói.

"Trong nhà, vừa phá dỡ." Hứa Thanh Lăng không có trực tiếp trả lời, "Được bồi thường hai mươi mấy căn nhà."

"..." Chu Trạch hít sâu một hơi.

Cho nên, thế giới chính là không công bằng, hắn đòi trước làm trong bệnh viện, vất vả cũng không có kiếm được bao nhiêu tiền, mà người ta tùy tiện, chính là hai mươi mấy căn nhà.

Thông thành không so được Thượng Hải, nhưng giá phòng cũng hơn vạn một mét vuông.

Phụ nhị đại đòi thứ hai, hăm mộ a.

Chu Trạch lắc đầu, "Người về sau còn muốn tiếp tục bán mì?"

"Người về sau sẽ còn tiếp tục bán sách?"

Hai người lại đồng thời hỏi đối phương.

"Tạm thời còn bán." Chu Trạch trả lời.

"Ta cũng giống vậy."

"Kìa, hẹn gặp lại, đừng nước mai chua nhà người còn có vị khác không?" Chu Trạch đổi điểm này rất hiếu kì, "Ví dụ như vị mướp đắng? Vị nho?"

"Có bí phương, có thể làm." Hứa Thanh Lăng rất thành thật.

"Rất tốt." Chu Trạch vỗ bả vai Hứa Thanh Lăng.

Mẹ nó ơi,

Giống như bông,

Mềm nhũn, là thật yếu đuối không xương a, cái này nếu là ôm vào trong ngực nằm trên giường...

Chu Trạch lập tức tưởng tượng ra hình ảnh bác sĩ Lâm vừa mới tắm xong, lập tức xóa bỏ hình ảnh không hài hòa.

Chu Trạch đi ra tiệm mì,

Hứa Thanh Lăng đi vào nhà, xốc lên rèm, nói với tấm da người nữ:

"Mẹ, người nói hắn là thật sự tin hay là giả tin?"

Da người khề đùng đưa,

Hơi lác nhệ,

Giống như là đang nói, hắn không tin,

Cũng giống là nói, nàng cũng không biết

....

Chu Trạch trở lại trong tiệm, tủ lạnh đã sắp xếp tốt, lầu dưới thì phải sắp xếp lại chứ cứ để cái bày trí rách này của Từ Nhạc để lại cũng không phải biện pháp tốt.

Trước cổng tiệm sách treo một bảng hiệu "nhà sách Từ Nhạc", siêu quê mùa.

Tóm lại, từ bài trí bên trong đến bố cục bên ngoài cộng thêm ở nơi như vậy nên toát ra cái khí chất "lỗ vốn là cái chắc".

Chu Trạch ngồi vào trước máy vi tính, đăng nhập QQ trước khi của mình, kết quả đều không thể đăng nhập, chứng minh thân phận không được, khiếu nại cũng cơ bản không có biện pháp.

Sau đó, Chu Trạch chỉ có thể đi ra ngoài đón xe, hắn ý định đổi bảng hiệu, hoặc là làm một đôi câu đối treo trước cửa.

Hắn biết một cửa hàng, chuyên môn làm bảng hiệu bằng gỗ, chủ cửa hàng là một ông lão, ông lão thường xuyên cho cô nhi viện quyền tiền, năm đó Chu Trạch còn ở trong cô nhi viện, ông lão cũng đã quyên tiền, sau khi Chu Trạch có việc làm, ông lão cùng Chu Trạch quyên tiền.

Cửa hàng kia cũng không xa, ngay tại dưới chân núi Lang, chung quanh đều là bán nhang, chỉ có cửa hàng này bán bảng hiệu.

Chỉ là, lúc Chu Trạch bước vào, lại phát hiện bên trong cửa hàng đang sửa chữa, thậm chí ngay cả bảng hiệu đều bị dỡ xuống.

một người đàn ông trung niên đang ở đó chỉ huy bận rộn công nhân.

"Người là ai?" Đối phương nhìn thấy Chu Trạch đi tới hỏi.

"Ta tìm ông Triệu." Chu Trạch nói, hần đối với vị ông lão kia, rất là tôn trọng.

"thật không may, cha ta tháng trước vừa đi." Người đàn ông trả lời.

"đi rồi?" Chu Trạch có chút ngoài ý muốn, cũng có chút thương cảm, hần cùng ông Triệu kỳ thật không quen, chỉ là biết có một người như vậy mà thôi, cũng bởi vậy, tang lễ người ta không có thông báo hần cũng rất bình thường.

Huống hồ, khả năng đối với gia đình ông Triệu mà nói, ông Triệu luôn đem tiền từ việc làm bảng hiệu quyên cho cô nhi viện, thì chắc là bọn họ đối với cô nhi viện cũng không có cảm tình gì, thậm chí sẽ không đi thông báo việc tang lễ cho cô nhi viện biết, chắc là sợ cô nhi viện lại đi tìm họ đòi tiền.

"Người là đến làm tấm biển?" Người đàn ông hỏi.

"Ừm." Chu Trạch gật gật đầu.

"Nhà chúng ta bây giờ không làm nữa." Người đàn ông áy náy nói: "Về sau bán nhang."

Núi Lang là một trong mười núi nhỏ thế đạo Phật, dù là hấp dẫn không nhiều du khách, nhưng người địa phương ngày lễ ngày tết đi thắp hương bái Phật, cũng đủ để các cửa hàng dưới chân núi kiếm một khoản lớn.

Đây cũng là một loại lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước.

"Vậy thì đáng tiếc." Chu Trạch có chút tiếc nuối.

hần có ý định đi mộ ông lão nhìn xem.

"Nhưng mà trong nhà còn có mấy cái tấm biển cha ta làm trước kia, bán không được, cũng không biết cha ta làm mấy cái tấm biển kia làm gì, cũng không có người đặt trước, người nếu là thích, bán rẻ chút ra cho người." Người đàn ông mang ý định bán phế thải nói.

"Tốt, ta xem một chút." Chu Trạch đồng ý.

Cùng người đàn ông đi vào sân nhỏ bên trong, người đàn ông mở ra một căn phòng, mở đèn.

Bên trong đặt đồ lộn xộn, bao gồm dụng cụ mà ông Triệu trước kia sử dụng, chất đống lộn xộn, mang ý nghĩa đòi sau không có ý định kế thừa.

hiện tại tất cả mọi người đều làm bảng hiệu phát sáng, ai còn nguyện ý dùng cái này? Vất vả, còn không kiếm được nhiều tiền.

"Hô..." Người đàn ông trung niên thổi một hơi mấy cái bảng hiệu, nói: "Người xem một chút đi, hai trăm khối một cái, thích liền có thể lấy đi, không thích thì thôi."

rõ ràng, người đàn ông trung niên không ôm cái gì lòng tin. đối việc có thể bán mấy cái bảng hiệu này, Chu Trạch đi qua nhìn nhìn,

Cái bảng thứ nhất bên trên viết:

"Chết sống có số, giàu có nhờ trời."

Chu Trạch lắc đầu, người đàn ông trung niên thở dài, biết tấm bảng không có hi vọng.

Bảng tiếp theo viết:

"Người biết quý khủng bố, quý hiểu lòng người độc."

Chu Trạch hơi sững sờ, hần đối cái này, có chút miễn cảm.

Người đàn ông trung niên lần này không có thở dài, bởi vì hần biết là không hi vọng gì rồi, nhà ai mở tiệm ăn no không việc gì làm trước cửa treo cái này?

Bảng thứ ba: "hỏi vậy thôi, như là ta nghe."

Chu Trạch cười,

Người đàn ông trung niên nhìn Chu Trạch cười hần cũng cười,

Tóm lại có một cái hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khách hàng thứ nhất

Mang tám biển trở về, Chu Trạch muốn treo hai bên, nhưng treo tám nào bên trái tám nào bên phải Chu Trạch không để ý. Hứa Thanh Lãnh nhà bên cạnh rất nhiệt tình, vốn đang ngồi bóc tỏi thấy Chu Trạch mang tám biển về thì đứng lên lấy đinh và búa. Chu Trạch nói cảm ơn, cầm lấy búa, cảm thấy có lớp mỡ dính trên cán, Chu Trạch chịu đựng treo hai tám biển lên.

Sau đó hai người lui lại mấy bước, nhìn tám biển, Chu Trạch đưa cho Hứa Thanh Lãnh điều thuốc coi như cảm ơn, hứa Thanh Lãnh bật lửa giúp Chu Trạch, hai người ở một chỗ nhà khói, ‘rất có ý cảnh?’ Chu Trạch nói, đúng tiêu chuẩn mèo khen mèo dài đuôi.

Hứa Thanh Lãnh lắc đầu “nếu tôi đoán không sai, hai câu này xuất phát từ sách ‘Duyệt vi thảo đường bút ký’ của Kỳ Quân. ‘Duyệt vi thảo đường bút ký’ của Kỳ Quân hay Kỳ Hiểu Lam cùng thể loại với cô sự ‘Liều trai Chí Dị’, lấy hồ tiên quý quái để nói về tư tưởng của con người. Hai tám biển này nói ngắn gọn chính là, ở đây ta nói cô sự, mọi người chỉ cần ngồi nghe là tốt.

“ừm” Chu Trạch gật đầu

“Thanh nhã, nhưng tiệm này của anh vẫn cứ lỗ vốn” Hứa Thanh Lãnh không khách khí đánh giá.

“Vì sao?”

“trên thế giới này có quá nhiều cổ sự, mỗi ngày đều phát sinh chuyện kì lạ cổ quái, nhưng chuyện thật sự làm người ta hứng thú lại không nhiều. Có những chuyện không được phép nói, có những chuyện không sửa đổi thì không ai nghe. Có những chuyện không sửa đổi không dám nghe.” Chu Trạch nhìn Hứa Thanh Lãnh, nhìn một lúc lâu. Hứa Thanh Lãnh cúi đầu mặt đỏ bừng.

hắn vốn là đàn ông, nhưng lại đẹp như con gái, lúc này lại càng kiều diễm không gì sánh được.

Hứa Thanh Lãnh thấy Chu Trạch không nói gì thì nói tiếp “Chuyện hồ tiên quý quái, trong thế giới thực này sẽ xảy ra ở đâu?” Hứa Thanh Lãnh ngáp một cái “Mượn sự việc không có thật để nói đạo lý”. Chu Trạch tiếp tục nhìn chăm chăm Hứa Thanh Lãnh, không nói gì. Hứa Thanh Lãnh bị nhìn đến tê dại da đầu. Nhưng Chu Trạch vẫn nhìn, cuối cùng Hứa Thanh Lãnh lấy cớ điều chế nước leo để rời đi, về đến tiệm mì, Hứa Thanh Lãnh vẫn đứng ngồi không yên, hắn cảm thấy Chu Trạch không phải nhìn hắn mà là đang xem truyện cười.

Chu Trạch không quan tâm đến phản ứng của Hứa Thanh Lãnh, dù sao cũng là hàng xóm, tốt nhất không tạo thành quan hệ cạnh tranh, giữ mối quan hệ nước sông không phạm nước giếng.

Mẫu chốt là Chu Trạch không có tiền đổi cửa hàng. Buổi chiều Chu Trạch có dọn lại cửa hàng, đem sách giáo khoa và tài liệu tham khảo bán giấy lộn. Lại đi siêu thị mua mấy cái ghế nhựa, sau khi dọn dẹp còn được hai giá sách mà Chu Trạch thấy là thú vị, nói là tiệm sách, không bằng nói là nơi giải trí của người già. Chu Trạch đuôi lưng, hắn không biết làm ăn, nên trước mắt cứ làm lung tung thôi, dù sao trước khi Từ Nhạc chết tiệm cũng không có sinh ý nên hắn không có áp lực gì.

Lên tầng hai, Chu Trạch cầm tủ lạnh, ở bên ngoài hút thuốc một lúc, rồi đưa tay vào tủ. Thấy nhiệt độ không sai biệt lắm mới nằm vào. Tủ lạnh hơn một vạn nên có rất nhiều chức năng, ví dụ như cài đặt thời gian, nên giống như đồng hồ báo thức với Chu Trạch.

Đóng tủ lạnh, Chu Trạch đặt hai tay trên bụng, nằm thẳng tắp, thoát nhìn chết rất an tường.

Đêm khuya, một chiếc xe oto màu đỏ dừng lại bên lề đường trước tiệm sách, con đường trống trải, chỉ có ánh đèn leo lét của tiệm mì và tiệm sách. Ngồi trong xe là một cô bé mặc áo chòang long màu đen, thoát nhìn rất đáng yêu.

“Tiêu bách, hôn đản, lão nương chuẩn bị ba ngày, thế mà hôm nay ngươi nói với ta phải đi công tác, ngươi đi chết đi, cút!” cô bé cúp điện thoại, buồn bực ngồi ở ghế lái. Con chú Corgi nhảy từ ghế bên cạnh xuống chân cô bé, bộ lông của nó mượt mà sáng bóng, vừa nhìn là biết nó rất được chủ nhân quan tâm

“Ngoan, may là vẫn còn có ngươi.” cô bé hút một điều thuốc, nhìn ra ngoài, thấy bên trong tiệm sách bày biện có chút dị thường, không có nhiều sách, chỉ có nhiều ghế nhựa.

Xuống xe, cô bé ôm Corgi vào tiệm sách, cô không muốn trong đêm tình nhân một mình đi lang thang, cô muốn tìm một nơi yên tĩnh ngồi một chút. Cửa tiệm sách không khóa, đi vào trong có thể cảm thấy không khí ấm áp từ điều hòa. cô bé ôm chó tùy tiện lấy một quyển tạp chí, sau đó ngồi xuống ghế nhựa. cô bé thả Corgi ra, nó bắt đầu thám hiểm trong tiệm. Xem hết một quyển tạp chí, cô bé đuôi lưng, thấy có chút khô miệng liền gọi “lão bản, chỗ này có cà phê hay trà sữa gì không?” cô bé đứng lên, bỏ tạp chí về chỗ cũ, lấy quyển truyện tranh “Hồng Lâu mộng” sau đó ngồi lại chỗ cũ, không nhận được nói “Lão bản, nửa đêm chỉ có người chết, vậy mà tiệm vẫn mở cửa? trên cửa thủy tinh của tiệm vẫn treo bảng “đang kinh doanh, hoan nghênh ghé

thăm”, vào trong vẫn có hơi ấm nên khẳng định còn kinh doanh.

Nếu cô bé không có lễ phép hoặc lòng hiếu kì nặng một chút, chủ động lên tầng hai xem một chút thì sẽ bội phục chính mình “ một câu trúng đích”. trên tầng hai xác thực có một quan tài bằng, lão bản đang nằm bên trong như người đã chết. không, Lão bản vốn là người chết. Đường nhiên, cô bé chưa kịp bội phục chính mình đã trực tiếp bị dọa chết. Người bình thường, đêm khuya vào một cửa tiệm, kết quả phát hiện chủ cửa hàng đang nằm trong tủ lạnh, đủ kinh hãi a? cô bé đốt một điếu thuốc, không kiên nhẫn, bắt đầu lấy điện thoại ra chơi. Lúc này cầu thang phát ra tiếng bước chân, Chu Trạch không nghe thấy tiếng cô bé mà là tự tỉnh.

Chu Trạch vừa xuống thì thấy một cục màu vàng bò đến chân mình, liền ôm vào ngực, Corgi không sợ người lạ, với ai cũng bày ra bộ dáng quen thuộc. Lập tức Chu Trạch phát hiện cô bé. Nga, khách hàng đầu tiên từ khi khai trương, nhưng lại không kích động như trong tưởng tượng, vì hôm nay Chu Trạch mới thay bảng hiệu, dọn dẹp lại một chút, vẫn chưa nghĩ ra phải kiếm tiền như thế nào

“Lão bản, tiệm có cà phê không?” cô bé hỏi.

Chu Trạch chỉ máy đun nước ở góc tường, trong đó có duy nhất một chiếc cốc giấy. cô bé bắt đầu đi đứng dậy rót cốc nước, sau đó ngồi lại ghế. một chủ một khách nhìn nhau không nói gì. Sau nửa giờ trầm mặc, cô bé bắt đầu load weibo, xem video, có một video ồn ào náo động “Lướt qua không thể bỏ qua a! Tiền âm phủ do lão đạo đưa a, số lượng có hạn! Có thể đốt trước để sau này xuống dưới dùng, còn có thể kiếm lợi tức, đảm bảo lợi tức cao a! còn có thể đốt cho người nhà, mau lẹ, không gạt già trẻ, không gạt quý sai, nếu không sẽ bị lộ da!” cô bé thấy cái video này thì nở nụ cười, người bình thường khi thấy chuyện khôi hài thì sẽ tìm người chia sẻ, cô bé ngẩng đầu thấy lão bản ngồi sau quầy “Lão bản, cái video này anh xem chưa? Livestream của lão đạo sĩ này rất có danh tiếng.”

“ngà, trực tiếp sao?” Chu Trạch nghi hoặc, lấy di động, di động của Từ Nhạc có không ít phần mềm, xem ra khi nhàm chán hẳn không viết hậu truyện Bạch Khiết thì chính là xem trực tiếp.

“Ừm, anh tra ID này, rất khôi hài, hình như ông ta mở một mình điểm ở Dung thành, nhưng rất lâu rồi không livestream.”

Chu Trạch mở phần mềm, theo lời cô bé mở phần phát trực tiếp – chủ ID không onl. Nhưng cũng may có thể xem lại. Chu Trạch tùy tiện chọn một video.

Trong video lão đạo cố định điện thoại, đứng một chỗ đánh võ, võ không tệ, có thể nhìn ra là người luyện võ, trong video còn có một thiếu niên ngồi đó, mỉm cười như xem xiếc khi. Chu Trạch xem có lẽ, kéo video, bên trong xuất hiện một thanh niên, ngồi sau quầy, trong tay cầm thìa, hình như húp cháo. Trong video, lão đạo không ngừng đánh võ, mời chào bán tiền âm phủ, nhưng ánh mắt của Chu Trạch lại cố định trên người thanh niên ngồi sau quầy. hần nhú mảy giống như bị giầy vò, thống khổ, bài xích, một ngụm cháo nhưng hẳn lại uống rất gian nan. Ngụm thứ hai cũng giống như chịu hình phạt.

Chu Trạch hít một hơi thật sâu, dường như hẳn cũng cảm giác được nỗi thống khổ của thanh niên kia.

Ăn cơm không phải là chuyện dễ dàng, hẳn không biết thân phận của thanh niên kia nhưng theo bản năng cảm thấy hứng thú, đối phương hẳn là người kén ăn? Sau khi video kết thúc, hẳn hứng thú dùng nick của Từ Nhạc vào bình luận “Người thanh niên ngồi húp cháo trong video là ai?”

“Uy, tôi phải đi rồi, bao nhiêu tiền?” cô bé đứng lên, duỗi lưng “Hôm nay nhất định anh cho tôi là kẻ ngốc, đêm của lễ tình nhân lại ngồi xem Hồng lâu Mộng.”

“cô xem rồi trả đi.” Chu Trạch nói. Đối phương cũng chỉ xem sách và uống nước lọc.

cô bé liếc Chu Trạch “Lão bản, chỗ anh giống như chỗ mấy đại sư đoán quẻ, bên cạnh đề biển “đoán quẻ miễn phí”, chờ khách tìm hẳn giải quẻ lại lấy ra một tờ giấy ghi một loạt chi phí, thấp nhất là một trăm.”

Chu Trạch cười cười không nói gì. Cô bé lấy ra một trăm, đặt lên ghế sau đó ôm corgi rồi đi. Chu Trạch đứng lên, cầm một trăm, đập vào lòng bàn tay. một tiếng vang giòn vang lên, đây là một trong những tiếng hay nhất thế gian. Lúc trở lại sau quầy, Chu Trạch thấy màn hình điện thoại sáng lên, mở di động thấy là hồi âm của lão đạo trong tin nhắn, nội dung rất đơn giản: “không có lạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giao thừa

Đêm nay chỉ có một khách, kiếm được chỉ có một trăm khối nhưng chi phí chỉ có một cốc nước lọc. Đương nhiên, phải tính cả tiền điện nước, thuê nhà.. Nhưng không thể tính như thế được, trước kia Từ Nhạc có thể kiếm ít tiền nhưng tiền đó có thể không nói đến, tiền phải do mình kiếm mới có cảm giác thỏa mãn. Nhờ có cô bé và Corgi Chu Trạch mới biết hôm nay là lễ tình nhân. Mở wechat, tìm nick của bác sĩ lâm, Chu Trạch muốn phát hồng bao 1314 nhưng phát hiện mình không đủ tiền, 131.4 thì đủ nhưng cảm thấy như vậy không phóng khoáng. Dù sao cô ta cũng không ngu cùng mình, được rồi, không phát. Vứt di động xuống, Chu Trạch tìm quyển sách đọc, duy trì tư thế đó đến tận sáng.

đi tiệm sát vách ăn bánh bao, da bánh mỏng, nhân cũng không tệ, Chu Trạch không quan tâm, dùng phương pháp ăn như hôm trước, uống một bát nước mơ chua sau đó lập tức ăn như hổ đói, sau đó bóp cổ mình, liên tục hít sâu để không chế cảm giác buồn nôn.

Nghĩ đến sau này mình ăn uống phải như vậy, liền nhìn thấy phía trước thật u ám. Chu Trạch nghĩ tới người đàn ông đầu khổ húp cháo trong video, càng nghĩ càng thê lương. Ăn uống vốn là hưởng thụ nay dường như đã cách hẳn thật xa. không biết trên đời này có hội “người kén ăn”, tất cả mọi người quay quanh một cái bàn, ai mà nuốt xuống được thức ăn, những người còn lại đồng loạt gờ ngón cái. “Nhà ta XXX thật lợi hại nha!”...

Hít sâu, nghĩ đến màn này hẳn không rét mà run. Dù thế nào tìm được người đàn ông trong video của lão đạo với Chu Trạch có chút khó khăn.

Sau lễ tình nhân là ba mươi tết, nếu như bình thường thì chỗ này sẽ giăng đèn kết hoa. Nhưng chỗ này lại vắng ngắt. Giống như đời người, có náo nhiệt sẽ có cô đơn. Chu Trạch nhớ khi trung tâm thương mại này mới xây xong chính là nổi tiếng có một không hai, hiện tại lại không ai hỏi thăm. Hôm nay tiệm của Hứa Thanh Lãnh làm ăn tốt hơn mọi ngày, có lẽ vì sắp ba mươi tết, các cửa hàng khác đã đóng cửa, chỉ còn tiệm của hắn nên khách hàng không còn lựa chọn nào. Thình thoảng có mấy thanh niên giao hàng mặc áo xanh áo đỏ ra ra vào vào.

Chu Trạch ngồi xổm trước cửa tiệm sách, vừa hút thuốc vừa cảm khái. Nếu Từ Nhạc mở một tiệm gà hầm thì tốt biết bao. Trong chuyện về con người và thần tiên thích nói nhất là câu: một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Chu Trạch cảm thấy câu này cũng đúng với địa ngục. nhớ lại mình chết trong tai nạn xe cộ... không đúng, nhớ lại lúc mình chết cháy trong lò thiêu mới là tết thiếu nhi, nháy mắt đã đến ba mươi tết. nửa năm trôi qua như giấc mộng phù du, mới đi qua nửa chuyến hoàng tuyền. Hút thuốc, suy nghĩ một hồi. Chu Trạch lôi điện thoại ra, muốn xem lịch chiếu phim, dù sao bên cạnh cũng có rạp chiếu, xem phim giết thời gian.

“Uy, chỗ người có báo chí không?” Làm xong xuất ăn cuối Hứa Thanh lãnh đi ra. “Làm gì?” “Dán tường” Hứa Thanh Lãnh đáp.

“Tiết kiệm vậy?”

“Dùng báo chí dán tường sẽ có cảm giác xưa cũ a, đừng bảo hôm qua người đã bán sạch nha?”

“Còn một ít, tôi lấy cho anh.” Chu Trạch vào tiệm, trên tầng hai cạnh tủ lạnh có rương cao nửa người, Chu Trạch lấy ra một xấp báo chí, xuống đưa cho Hứa Thanh Lãnh.

“Ăn tết mà người không về nhà sao?” Hứa Thanh lãnh hỏi.

“ăn tết với sách.” Đáng tiếc Chu Trạch không có râu dê, trong tay cũng không cầm bầu rượu. Nếu không nói câu này, vuốt râu sau đó uống rượu, hình ảnh đó...

“không phải người cũng không về nhà sao?” Chu Trạch yy một lát hỏi.

“hai mươi mấy nhà, ta phải về nhà nào a.” Hứa Thanh Lãnh thở dài nói

“...” Chu Trạch.

Hai người trầm mặc một hồi, Chu Trạch mở miệng hỏi “kể chuyện cũ cho người nghe”

“được” Hứa Thanh Lãnh gật đầu, về mặt hàm súc, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, hất gờ tay vuốt, tư thái nhu hòa, thẹn thùng. “vào một ngày tết nọ, đêm khuya, trên đường có người gặp phú hào lớn nhất khu đó. Phú hào đã uống say mềm. Người kia hỏi phú hào, sao người không về nhà a. Phú Hào trả lời: nhà, nhà ta ở đâu? Người thân ta đều không bên cạnh, người nói nhà, là trang viên lớn nhất khu a?” Hứa Thanh Lãnh yên lặng nghe, khẽ gật đầu, tràn ngập đồng cảm “Sau đó người kia đánh phú hào một trận, vừa đánh vừa nói: gần sang năm mới người đừng bức ta ra tay!” Chu Trạch kể xong.

“...” Hứa Thanh Lãnh

Chuyện phiếm của hai người kết thúc, Chu Trạch về tiệm sách, trong tiệm mở điều hòa ấm áp, lật qua lật lại đi động, không có ai để gọi. Vốn muốn đến cô nhi viện nhưng nghĩ lại trên người mình không có bao nhiêu tiền.

Lúc này có khách tới cửa, là người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo xanh lao động, hất đẩy cửa vào ngại ngần hỏi “nơi này có thể đọc sách a? bao nhiêu tiền?” đối phương mím môi “người xem ừ đưa” Chu Trạch khoát tay, thể hiện tùy đối phương

“Vậy được, chỗ này của người có tiểu thuyết a?” người trẻ tuổi câu nệ nói “tôi thích đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết mạng”

Chu Trạch chỉ cái rương sau giá sách “ở trong đó.”

Đối phương đến cái rương, mở ra thì rất vui vẻ nhưng thấy sách vẫn còn đang trong túi

“Mở ra xem đi, không thu thêm tiền” Chu Trạch hào phóng nói

“Được rồi” Người trẻ tuổi chọn một bản sau đó ngồi đọc

Chu Trạch ngồi sau quầy tu bổ móng tay, người thanh niên đọc nưuar tiếng sau đó đứng lên lấy thuốc lá mời Chu Trạch “không phải thuốc xịn, đừng để ý”

“haha, khói thuốc cũng không phân biệt tốt xấu.” Chu Trạch nhận thuốc, đôi phương cầm một đầu chủ động ra cửa tiệm, vừa hóng gió lạnh, vừa hút thuốc. Chu Trạch sùng sốt, sau khi nghĩ nghĩ liền bỏ đầu thuốc xuống, tiếp tục tu bổ móng tay. Sau khi hút thuốc về thanh niên không ngồi lên ghế mà ngồi trên đất dựa vào tường. mặc dù trong tiệm có điều hòa nhưng ngồi trên đất vẫn rất lạnh, người thanh niên lại không thèm để ý, chắc ngày thường cũng đã quen. 15 phút sau, có bốn người mặc quần áo lao động màu xanh tuy cũ nhưng được giặt sạch sẽ, người lớn tuổi nhất chưa đến ba mươi, người nhỏ tuổi nhất mới mười bảy, người thanh niên vẫy tay với bọn họ, bọn họ đến ngồi dựa vào tường, có vẻ là người thanh niên gọi bọn họ đến. Bọn họ chào hỏi Chu Trạch, Chu Trạch trả lời có lễ, vẫn tiếp tục tu bổ móng tay. Chu Trạch thầm quyết định sẽ mua bộ dụng cụ xịn, như thế mười xúng với móng tay của hắn. Chỉ là hiện tại các cửa hàng và chuyên phát đã nghỉ, chỉ có thể tạm thời dùng tạm. Ngẩng đầu, Chu Trạch thấy năm người kia đang cầm tiểu thuyết. nhìn bìa thì thấy tất cả là tiểu thuyết mạng, thể loại huyền huyền chiếm đa số, có một quyển thể loại kinh dị, có người còn vừa xem vừa cắn móng tay, rõ ràng là xem rất say mê. Chỉ là hàng vì cắn móng tay của đôi phương làm Chu Trạch không thể gật bừa. yêu quý móng tay mới là yêu quý cuộc sống a. thỉnh thoảng có người bật cười. trong tiệm sách có nhiều người nhưng lại rất im lặng thỉnh thoảng có tiếng vang nhưng không ảnh hưởng đến người khác. Chạng vạng tối, Hứa Thanh Lãnh bưng một bát xù cảo sang, sau khi vào thì nói “ nha, tiệm thật náo nhiệt a” Chu Trạch gật đầu

“Mấy anh muốn ăn cái gì không?” Hứa Thanh Lãnh nhìn mấy người công nhân hỏi. Mọi người nhìn nhau, có chút không biết làm sao

“được rồi, ta mời” dù sao hứa Thanh Lãnh cũng là người có hai mươi mấy phòng.

“gần sang năm mới mà mấy anh không về nhà cũng không dễ dàng, đều là người khổ, bốn biển đều là an hem.”

“vậy, cảm ơn ông chủ, ông chủ nhất định làm ăn phát tài.” Người công nhân lớn tuổi nhất cảm ơn Hứa Thanh Lãnh.

“không có gì.” Hứa Thanh lãnh đưa bát sủi cảo cho Chu Trạch, rồi về của hàng. Chu Trạch uống chút nước canh, sau đó cưỡng ép mình ăn hai cái sủi cảo, hứa Thanh lãnh quên mang nước mơ chua cho hắn nên ăn không trôi.

Chu Trạch lấy bao thuốc ra khỏi quầy “xem hết thì tự lấy quyển khác a, tiệm tôi có cả bộ, dù sao tôi mở cửa hàng này cũng lỗ vốn, mọi người đừng khách khí.” Chu Trạch vừa nói vừa đưa thuốc lá. Đám công nhân thụ sùng nhược kinh nhận. sau đó mọi người đều đứng dậy, ra ngồi thành hàng trước cửa tiệm sách, hút thuốc. bọn họ không muốn là bản tiệm sách. Chu Trạch nghĩ nghĩ cũng đi ra ngoài, bên ngoài gió có chút lạnh nhưng hắn cũng ngồi xỏm xuống cạnh họ. Đám công nhân ngồi nói chuyện, người đã kết hôn thì nói chuyện vợ con, người chưa kết hôn thì nói chuyện Thông Thành hoặc chuyện nói nghe thấy. vui đùa, nhạo báng lẫn nhau. Nghe giọng thì bọn họ không phải đến từ cùng một nơi.

Thông Thành gần Thượng hải, thuộc khu vực tam giác, tuy không thể so với Thượng hải nhưng nơi này hàng năm cũng sử dụng lượng nhân công rất lớn, chỉ cần chịu khó, chịu khổ thì không lo không kiếm được tiền.

Hít vài hơi Chu Trạch mở miệng “ sắp tết mấy anh không về nhà chút sao?”

“không về, mọi người trong nhà rất tốt”

“đi đi về về rất gầy vò, qua tết ông chủ còn phát lì xì, ngu sao không ở, còn có thêm chút gini về nhà”

“haha, hôm nay còn được xem tiểu thuyết, hút thuốc, năm này trôi qua cũng có chút tư vị”

“lão bản, lúc nào anh đóng cửa?” có công nhân hỏi.

“không đóng cửa” Chu Trạch nói

“lão bản không về nhà?”

“ở nhà vợ con không nghe lời nên không về.” Chu Trạch cảm thấy hào khí ngất trời! Mấy người công nhân giờ ngón tay cái với Chu Trạch khen hay, nhưng không ai phụ họa, nghe giọng nói và đây là tiệm sách không phải sạp trái cây nên họ biết Chu Trạch là người nơi này. Người nơi này mà tết không về nhà ắt có nguyên nhân nên mọi người không trêu ghẹo nữa. Trong nhà bọn họ là trụ cột, đi làm kiếm tiền, lo cho vợ con, bọn họ vất vả, mệt mỏi nhưng k dám nghỉ ngơi. Người sinh ra nghèo khổ thì ngày trời qua đâu có dễ dàng? Chu Trạch chuẩn bị đưa đọt thuốc mới thì thấy có tiếng gọi “ Từ Nhạc!” Chu Trạch ngẩng đầu, thấy bên kia đường đỗ một chiếc xe Porsche cayenne quen thuộc, là xe của bà xã. Người gọi là cô em vợ, nàng bị Chu Trạch dọa sợ nhưng bây giờ đã trở lại bình thường, nàng không tin anh rể mình là quý nên đổ là do mình hoa mắt. Nhưng nàng cũng không cho Chu Trạch sắc mặt tốt, dù sao cũng là dọa bản tiểu thư tiểu ra quần, mất mặt a!

“ Từ Nhạc, về nhà ăn cơm!” cô em vợ hô

“không về, trong tiệm rất bận và náo nhiệt” Chu Trạch khoát tay. Chê cười, gần sang năm mới mình lại về dùng bộ mặt đối trá đối mặt với cha mẹ vợ? chịu em vợ khi dễ? quan trọng nhất là cuối năm lại về nhà chia giường ngủ? tự hành mình a?

“chị, tên đó bị tâm thần a! không nói lý, vệt chết còn mạnh mẽ!” cô em vợ bĩu môi.

Bác sĩ Lâm cười cười “ chúng ta về nhà cùng bố mẹ ăn cơm”

“Nha, tối chị muốn đi tìm hắn a?”

“dù sao chị cũng là vợ hợp pháp của hắn.” Bác sĩ Lâm không nói gì nữa, lái xe rời đi.

Nhìn xe rời đi, Chu Trạch quay sang nói với người công nhân “ anh em, bà xã tôi đẹp không?”

“Đẹp!”

“Có phúc khí!”

“Quá đẹp!”

“Ha ha ha”

Hứa Thanh lãnh bụng khay ở tiệm đi ra.

“đến, com và thịt kho tàu, an hem, ăn thôi!”

Mấy người công nhân e ngại, người công nhân lớn tuổi nhất ngượng ngừng nói “ chúng tôi ra ngoài, không mang...”

“lúc này. Tôi nói là mời an hem một bữa! nói đến tiền chính là không coi tôi là anh em, trời cao biển rộng, sẽ có lúc tôi cần, lúc đó mong anh em trợ giúp.”

“Được”

“một lời đã định!”

Mấy người công nhân bụng bát com vào trong tiệm, tất cả ngồi xuống đất, đặt bát lên ghế ăn ngon lành. Có công nhân vừa ăn vừa đọc sách, người bên cạnh gõ hần một cái “ ngu ngốc, nếu người không cẩn thận làm bẩn sách thì lão bán làm sao có thể bán lấy tiền?”

“ cũng đứng, ăn com trước”. Bầu không khí rất náo nhiệt, Chu Trạch về sau quây, không biết có phải do bầu không khí không mà Chu Trạch ăn nốt ba cái sủi cảo còn lại cũng không cảm thấy buồn nôn nhiều như trước. ăn com xong, mọi người lại tiếp tục đọc sách. Trong phòng ảm áp lại có sách đọc, không khí rất hòa hợp. thoáng cái đã 10h tối, người công nhân lớn tuổi nhất, đứng lên, duỗi lưng nói “ mọi người, muộn rồi, chúng ta dọn phòng một chút.” Năm công nhân quét dọn tầng 1 một lượt

“Lão bán, chúng tôi đi đây, hôm nay cảm ơn anh.”

“Khách khí!” Chu Trạch khoát tay. Bọn họ đi nhưng không giống như cô bé ôm Corgi hôm qua, để lại một trăm khối, bọn họ đi không để lại gì. Nhưng Chu Trạch không so đo và bất mãn. Duỗi lưng, Chu Trạch sang tiệm mì muốn bảo hứa Thanh Lãnh sang thu dọn đồ. Sang đến nơi, thấy hứa Thanh lãnh đang xem báo, là báo buổi sáng Chu Trạch đưa cho hần. Hứa Thanh Lãnh đeo kính gọng viền vàng, nhìn qua có chút thư sinh, không hồ là người đàn ông có hai mươi nhà. Nhìn rất có khí chất!

“Bát đĩa bên kia, người thu dọn một chút” Chu Trạch nói.

“Được” hứa Thanh lãnh tháo kính xuống, dụi mắt đi sang tiệm bên. một xấp báo chí đặt trên bàn, là báo của bảy ngày trước, trang bìa in dòng chữ to “một tòa chung cư bị hỏa hoạn, cảm động trước hành động hăng hái làm việc nghĩa.” 7 ngày trước một tòa chung cư xảy ra hỏa hoạn nghiêm trọng. năm công nhân ở công trường bên cạnh bất chấp nguy hiểm chạy vào cứu người, tổng cộng cứu được hai mươi người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, nhưng lần cuối họ xông vào lại không ra được. trên báo còn ảnh chụp câu 5 người. Đây là ảnh chụp chung của họ. kẻ vai đứng một chỗ, giơ tay chữ V, hình như là ảnh chụp sau khi bọn họ ở cùng nhau. Từng khuôn mặt ngây ngô nhưng lại mang theo tang thương. TRong ảnh cười rất gượng gạo nhưng lại có vẻ rất sáng lạn.

Hứa Thanh Lãnh đi sang tiệm sách. trên ghế nhựa đất 5 bát com, chưa ăn một miếng, com cũng không còn nóng, trên mỗi bát com đều cắm thẳng đôi đũa

“Các anh, ăn ngon, uống đủ” Hứa Thanh lãnh thấp giọng nói.

Bên ngoài truyền đến tiếng pháo hoa, Thông Thành không cảm pháo hoa nên pháo hoa nổ đầy trời, rất náo nhiệt. Chu Trạch ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thấp giọng nói “Giao thừa a.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sinh hoạt muốn không có trở ngại

Sau 12 giờ, từng tiếng pháo bùm bùm vang lên. Cả ngoại ô và trung tâm thành phố đều rất náo nhiệt.

Chu Trạch thối thối móng tay, ồn ào của phía bên ngoài, không hề liên quan đến hần, hần không có nhà, mặc dù bây giờ trên danh nghĩa, là có một "nhà", nhưng hần không muốn trở về.

Rất nhiều người khi còn sống cũng có một ý nghĩ, đó chính là nếu như chính mình có thể trùng sinh trở về, muốn sống như thế nào.

Tự do làm những điều mình thích, sống cho đã, báo thù những kẻ hại mình.

Nhưng chân chính từ Địa Ngục trở về, người sẽ chợt phát hiện, những thứ mà trước kia người theo đuổi, ước mơ và mộng tưởng kia, tựa như là lúc còn học nhà trẻ được các cô giáo hỏi: Các con muốn làm gì sau khi lớn lên?

Sau đó các bạn nhỏ trả lời: Nhà khoa học, bác sĩ, tiếp viên hàng không, quân nhân...

Giấc luôn luôn đẹp

Mà hiện thực, chưa nói tới có nhiều biến cố, nhưng sức lực của một người, nhất định là có hạn.

Có đôi khi, có thể hồ hạp, có thể nghe thấy thanh âm, có thể ngồi ở chỗ này qua ngày, lãng phí thời gian,

Cái này có lẽ, mới thật là cuộc sống mỹ mãn

Hứa Thanh Lăng đêm nay vẫn như cũ ngủ ở trong tiệm, Chu Trạch nghe được tiếng hán đóng cửa.

hán nói hán có hai mươi mấy nhà, nhưng Chu Trạch rõ ràng, cha mẹ hán đang ở trong tiệm.

Người một nhà, chính là muốn đông đủ.

Ngoài phòng, bắt đầu đổ mưa, tiếng nước ầm ầm, khiến người cảm thấy có chút áp lực.

Điện thoại của Chu Trạch vang lên, là số vợ mình.

"Uy." Chu Trạch nhận điện thoại.

"Ngủ rồi hả?" Bác sĩ Lâm hỏi.

Chu Trạch cảm thấy câu hỏi này rất ngu ngốc,

Ta ngủ rồi ai nhận điện thoại của người?

Chẳng lẽ là người chết... Nga không, là ma quỷ à?

không đúng, giống như có vấn đề.

Thân thể Chu Trạch hơi nghiêng về phía sau, trong đầu hiện lên hình ảnh ngón tay bác sĩ Lâm chọc chọc lồng ngực mình, gọi mình một tiếng: "Đồ ma quỷ này..."

Hình ảnh đó làm người ta mê mẩn

Có lẽ là quá nhàm chán, cũng có thể là thuần túy là không việc gì làm,

Chu Trạch phát hiện mình bây giờ đang suy nghĩ lung tung,

Nghĩ đến, hơi nhiều.

"Chưa đâu." Chu Trạch trả lời.

"Kẹt kẹt..."

Bác sĩ Lâm đẩy cửa đi vào, nàng cầm một cái dù màu đỏ, thân dưới mặc quần da, mặc áo len màu trắng, tóc xả trên vai.

Chu Trạch nhất thời quên để điện thoại xuống,

Người phụ nữ này,

Xác thực là rất đẹp.

Nhất là khí chất của nàng, luôn có thể khiến cho người có cảm giác lần đầu tiên gặp được trong cuộc đời, trong chốc lát, đâm trúng trái tim người đàn ông.

"Sợ ta một người tịch mịch quanh quẩn?" Chu Trạch đứng lên, cho bác sĩ Lâm rót một chén nước.

Nàng là nữ chủ nhân của nơi này,

Ân,

Xác thực nói, tiệm sách này là của nhà nàng.

Bác sĩ Lâm nhận ly nước, lắc đầu, không nói chuyện.

Hai người, là quan hệ vợ chồng, nhưng trên thực tế, lại giống như là người xa lạ, ở một trạng thái cực kỳ lúng túng.

Muốn tiến một bước, khó;

Muốn lui về phía sau một bước, càng khó.

"Ra ngoài đi dạo một chút đi." Chu Trạch cảm thấy trong phòng có chút nặng nề, hơn nữa hắn không có khả năng mời bác sĩ Lâm đi phòng ngủ ở lầu hai của mình.

Cho dù là bác sĩ Lâm hôm nay uống nhầm thuốc, có ý định hiến thân, nhưng nhìn thấy tủ lạnh ở lầu hai, đoán chừng ngay lập tức sẽ bấm số điện thoại của bệnh viện tâm thần để đưa chính mình đi vào trong cái tạo.

"đang mưa." Bác sĩ Lâm nói.

"Mưa nhỏ, không có việc gì." Chu Trạch khoát khoát tay, nhẹ nhàng thanh thản

....

"Ầm ầm ầm..."

Mưa lớn, là rất lớn.

Trước đó ngay cả dù đều không có nghĩ cảm để thử nghiệm cảm giác mưa xuân quý như mỡ Chu Trạch bị xối ướt toàn thân, bác sĩ Lâm vẫn cầm dù, đứng tại bên cạnh, Chu Trạch cự tuyệt đề nghị che dù chung.

Chính mình trang bức, nuốt nước mắt, cũng phải trang xong.

Vỗ vỗ tóc còn ướt, Chu Trạch run một cái, hắn không phải rất sợ lạnh, hắn kỳ thật có thể chịu lạnh rất tốt, chỉ là người phụ nữ bên cạnh này, dù là đang cầm dù nên không bị ướt, lại phát run.

Trạm xe buýt có thể che kín phần lớn nước mưa,

Nhưng gió lạnh đêm nay, lại không thể che đi.

Hơi suy nghĩ một chút,

cô nam quả nữ. bị ướt mưa.

Đây vốn nên là một cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm, một cái thời cơ tốt, thậm chí, nếu điện lửa va chạm nhau càng mạnh thì chuyện gì đều có khả năng phát sinh, nhưng hai người lại không nói gì.

Chu Trạch đốt một điếu thuốc, bác sĩ Lâm liền đứng ở bên cạnh.

một muốn trốn tránh, một bản thân liền kháng cự, tự nhiên là không khớp với nhau.

Dưa hái xanh, không ngọt.

Chu Trạch dưới đáy lòng có chút oán trách Từ Nhạc, nếu như thằng kia sau khi kết hôn Bá Vương ngành thượng cung, cũng liền không có chuyện này, dù là bác sĩ Lâm đã là vợ của người ta hoặc là đã mang thai, thì cũng xinh đẹp không gì sánh được, thậm chí còn có thể lại thêm điểm.

Chính mình, cũng liền có thể thuận nước đẩy thuyền, chỗ nào có thể tiến thoái lưỡng nan.

Đương nhiên, loại này oán trách này đối với Từ Nhạc thật không công bằng, nếu như đêm đó chính Chu Trạch liền Bá Vương ngành thượng cung, chẳng lẽ bác sĩ Lâm sẽ liều mạng phản kháng kêu to "Phi lễ"? Sau đó gọi tới cảnh sát đem Chu Trạch đưa vào cục công an? Cáo tội danh **?

Mưa vẫn đang rơi,

Chu Trạch đem tàn thuốc ném trên mặt đất,

"Người lái xe tới?"

"Đón xe." Bác sĩ Lâm trả lời.

"Ta đưa người trở về."

"Ừm." không cần phải suy nghĩ vì sao hai người đã gần ba mươi tuổi mà còn rất ngây thơ đêm hôm khuya khoắt đạp mura,

ít nhất, hai người trước mắt này cảm thấy kết thúc vào lúc này, là thích hợp nhất.

Đặt một chiếc xe online, Chu Trạch cùng bác sĩ Lâm ngồi vào bên trong.

Sau 15 phút đồng hồ, xe đã đến, Chu Trạch cùng Lâm bác sĩ xuống xe, chủ xe thanh toán, trực tiếp lái xe rời đi.

Nhà, ngay tại trên lầu, nhưng Chu Trạch cùng bác sĩ Lâm không có đi lên.

Hoàn cảnh này, hơi giống như là học sinh cấp hai sau khi hẹn hò xong bạn nam đưa bạn nữ về nhà, sau đó lên về nhà, quần quýt triển miên, anh anh em em.

Nhưng không khí lúc này, không có sự ngây ngô của học sinh cấp hai, giống như là canh không có thả muối cùng bột ngọt, ăn thì vô vị, nhưng đồ đi lại đáng tiếc.

"Người không đi lên sao?" Bác sĩ Lâm hỏi.

"không đi, chờ qua tết, nói sau đi, chuyện của chúng ta, cũng liền xong."

Bác sĩ Lâm nghe hiểu lời Chu Trạch, nói: "thật xin lỗi."

Chu Trạch cười cười, sau đó thò tay, vốn định vỗ bả vai bác sĩ Lâm, nhưng sau khi giơ tay lên thì, thỉnh thoảng có chút xúc động, vẫn là ôm luôn đối phương.

Bác sĩ Lâm thân thể hơi cứng lại, nhưng không có phản kháng.

Hai người dựa vào gần, nhưng cũng không tính động tác thân mật, so với mối quan hệ giữa hai người, đã có thể nói là rất khách sáo.

trên người nàng, rất thơm, cũng không biết là tắm sữa tắm nào, tắm lại, rất dễ chịu.

"Luôn rất hiếu kỳ một chuyện, trong lòng người, có phải hay không có người khác?" Chu Trạch lại bổ sung một chút, "Người kia, có thể là nam cũng có thể là nữ."

"Đúng." Bác sĩ Lâm rất thẳng thắn, thậm chí trả lời, không chút do dự.

Hồi trước, chồng mình luôn rút rè sợ hãi, khiến cho nàng không thể nhẫn tâm,

Bây giờ, chồng mình giống như biến thành người khác, cũng khiến nàng kiên định hơn chút.

"Nha." Chu Trạch lên tiếng, ánh mắt hơi liếc lên, muốn nhìn đỉnh đầu của mình đến cùng có hay không xuất hiện một cái màu sắc đặc biệt nào.

Vẫn còn có chút thất lạc,

Chưa nói tới yêu,

không thể là thích,

Thậm chí ngay cả quen thuộc đều miễn cưỡng,

Nhưng nàng, bất kể như thế nào, đều là vợ trên danh nghĩa của mình, kết quả, chính mình vẫn là bị đeo nón xanh.

Àn, chỉ cần là đàn ông,

không,

Chỉ cần là giống đực,

Gặp được loại chuyện này trong lòng đều cũng sẽ không vui đi.

"thật xin lỗi." Đây là lần thứ hai nói lời xin lỗi.

Chu Trạch buông tay ra, hai người chậm rãi tách ra.

"nói xin lỗi liền khách khí." Chu Trạch ngồi vào ghế đá bên cạnh, mưa đã nhỏ, nơi này có mái hiên nhà.

"Ta sẽ cho ngươi thêm một khoản tiền, ngươi có thể lại đi mở một nhà tiệm sách." Bác sĩ Lâm sau khi nói xong, lại nói một tiếng: "thật xin lỗi."

Chu Trạch vốn định rộng lượng khoát khoát tay, nói một tiếng: Tiền ta không có thêm.

Nhưng là nghĩ lại tù lạng của mình, nghĩ lại sinh hoạt sau này,

Chu Trạch đột nhiên cảm giác được lời này không nên nói,

Lỡ như,

Lỡ như,

Lỡ như người phụ nữ này nghĩ thật, cảm thấy đưa tiền là vũ nhục mình, liền không trả tiền bồi thường đâu?

"Qua mấy ngày nói tiếp đi." Chu Trạch nhún nhún vai, "Tên kia, thế nào?"

"trong mắt của ta hẳn rất đẹp trai,." Bác sĩ Lâm trả lời.

Là nam,

Đâm,

Lại một đao,

Là nữ còn có thể hơi tiếp thu...

Chu Trạch cảm giác đỉnh đầu của mình giống như cường độ quang hợp càng lớn nữa.

"không có cơ hội, đúng không?" Chu Trạch hỏi cái vấn đề rất ngu ngốc, hỏi xong chính mình liền hối hận, nhưng vẫn là đang an ủi bản thân, ta đây là đang vì Từ Nhạc đáng thương hỏi.

Chiếm cứ thân thể người ta, hiện tại vợ người ta ngoại tình, người dù sao cũng phải hỏi dùm vì cái gì a?

Àn, chính là như vậy thôi.

"không có cơ hội." Bác sĩ Lâm trả lời rất nhanh, cũng rất khẳng định.

Người phụ nữ này cũng là bác sĩ ngoại khoa, phong cách nói chuyện, rất dứt khoát, giống như việc cầm dao phẫu thuật, khi cắt bỏ vị quan trọng, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Nếu không, sẽ làm bệnh nhân thống khổ hơn, về mặt tình cảm, tựa hồ cũng giống như vậy.

"Được thôi được thôi, không so được, không có việc gì, mỗi người qua ngày riêng của mình, người trở về đối phó với cha mẹ người đi." Chu Trạch hơi phiền muộn.

Bác sĩ Lâm gật gật đầu, quay người đi vào hành lang.

Chu Trạch đứng lên, chuẩn bị đón xe rồi đi, đang lúc này, một số điện thoại lạ đánh tới:

"Uy."

"Tiên sinh, ta lái xe trở về."

"Sao vậy?" Chu Trạch có chút ngoài ý muốn, hẳn nghe được đây là giọng của tài xế mà họ vừa nãy đi.

"Các người để quên túi xách trên xe, ta trả lại cho người."

"Nga, cảm ơn."

Chiếc xe kia lại lái đến chung cư, từ trong cửa sổ xe, lái xe đem ra một cái túi xách kiểu nữ.

"Ngài kiểm tra thử xem."

"Được."

Chu Trạch không có khách khí, mở ra túi xách của bác sĩ Lâm, bên trong chỉ có một chiếc điện thoại di động, một ví tiền và vài cái bịch khăn giấy cùng đồ sạch dự phòng.

Lấy ra ví tiền, Chu Trạch vừa mở ra liền ngậy ngấn cả người,

Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào bức ảnh trong ví,

Nơi đó có một tấm hình,

Trong tấm hình có một cô gái còn rất trẻ, thậm chí có chút... Non nớt, mặc chiếc áo khoác trắng không vừa người.

Mà người đàn ông phía bên phải của cô gái, Chu Trạch cảm thấy quen thuộc mà xa lạ.

Sững sốt một hồi lâu,

Chu Trạch mới nhận ra đến,

Đây không phải chính mình nha.

Đây là một tấm hình bị cắt ra, hẳn là ảnh chụp chung, nhưng lại bị cắt ra thành ảnh hai người chụp chung.

"Có thiếu cái gì không?" Lái xe thúc giục nói.

"không sao, cảm ơn bác tài, người có thể đi."

Tài xế lái xe đi. Chu Trạch tiếp tục cầm túi tiền nhìn, hắn thậm chí không nghĩ tới lúc này nên gọi điện thoại cho bác sĩ Lâm nói một tiếng để xuống dưới cầm túi.

một khoảng ký ức không tính là phủ đầy bụi nhưng mơ hồ bắt đầu hiển hiện,

Nhớ mang máng,

Chính mình tại năm sáu năm trước, giống như mang qua một nhóm thực tập sinh chưa tốt nghiệp, có một người nữ sinh, giống như họ Lâm, hơn nữa, cùng người con gái trong tấm ảnh, hơi giống nhau.

Con gái mười tám thay đổi lớn a

Chu Trạch khoe miệng lộ ra một nụ cười,

Bác sĩ Lâm năm đó cũng có thời điểm ngốc manh như vậy, ai biết năm, sáu năm sau thế mà dậy thì đẹp đến như vậy, chính mình thật là một chút cũng không có chú ý tới tiềm lực dưỡng thành cô bé này.

Hơn nữa, lúc ấy chính mình đối trong bệnh viện để cho mình mang thực tập sinh rất có lệ, mấy cái thực tập sinh bên cạnh mình liền thuần túy lấy ra giống như sử dụng "chó".

Chu Trạch lắc lắc ví tiền trong tay,

"Mẹ nó, đáng đời người đời trước hơn ba mươi còn độc thân."

Lần này thật bất ngờ không phải mắng Từ Nhạc,

Mà là đang chửi mình,

"Con mắt,

Bị mù sao..."

Chu Trạch giang hai tay, duỗi thẳng lưng,

Cho mình đội nón xanh,

Thế mà còn là chính mình,

Rạng sáng sau cơn mưa, mừng một đầu năm,

Hắc hắc,

Nhìn trời.

Rất trang trọng thò tay vỗ vỗ lồng ngực của mình,

Chu Trạch dừng một chút,

Rất nghiêm túc nói:

"Từ Nhạc, người thật sự là anh em tốt của ta!

Vợ của người ta sẽ nuôi, người đừng lo."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tài xế lái xe

Trong không khí, còn tràn ngập mùi vị khói pháo hoa, làm người ta có chút sắc, nhưng tựa hồ đây là mùi mà lễ mừng năm mới nên có.

Nhất là đối với Chu Trạch, sinh hoạt giống như tốt đẹp hơn.

không có yêu đương thê non hẹn biển, cũng không có khoa trương rồi sông lấp biển.

Đơn thuần giống như một bạn nhỏ không có tiền tiêu vặt trên đường nhặt được mười khối, gần đây không có chú cảnh sát nào mà gần đó lại có quán đồ ăn vặt.

đi một lần địa ngục, thay thân thể, đến nay còn có rất nhiều phiền toái cần giải quyết, tính cách của mình cũng thay đổi không ít.

Đời trước mình từ cô nhi viện ra, trong đầu chỉ có ý nghĩ dựa vào năng lực từng bước leo lên, nếu tra cứu cận kề thì lúc đó sợ dĩ mình bỏ qua bác sĩ Lâm không chỉ bởi vì 5 năm trước bác sĩ lâm có bao nhiêu xấu và ngốc manh, khi ecos thiếu nữ hoài xuân, nếu không cũng không cất hình của mình để trong ví.

Chỉ tiếc lúc đó mình không có tinh lực và tâm tư ngắm cảnh trên đường, chấp niệm quá nặng, một bộ khổ lại bày ra bộ dáng ta là dòng nước mắt.

không giống hiện tại, người đã chết một lần, lại trở lại, có loại tiêu sái cầu ‘ không quân hệ; và buồn vô cớ.

Nhưng dù sao có người thăm mền mình, thậm chí cảm giác ‘ chết cũng muốn yêu’ thật sự là không sai.

Gọi điện thoại cho bác sĩ Lâm, cô vội vàng xuống, nhận túi xách, cười nói cảm ơn, lấy quan hệ của hai người lúc này, nói “ thật xin lỗi” có vẻ thích hợp hơn là nói ‘ cảm ơn’

Phát tay, chu trạch lưu lại một bóng lưng.

Về ngủ, đợi ngày mai, ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Bác sĩ Lâm cảm thấy dường như tâm tình của chồng mình có chút biến hóa, như là chút được gánh nặng.

Có lẽ, hai bên đều nghĩ thông, xác thực là chuyện tốt.

Cùng hân xoắn xuyết 1 chỗ không bằng tiêu sái tách ra, một lần nữa đối mặt.

Chỉ có thể nói thế sự vô thường, bác sĩ Lâm cũng không nghĩ đến khả năng trong thể xác của chồng mình là một linh hồn khác. Là người đàn ông mà cô yêu đến mê muội từ khi còn là thực tập sinh.

Chu trạch lại gọi xe. Sau đó ngồi trước tiểu khu hút thuốc, trên điện thoại đưa tin tức hiện tại. Chu Trạch có chút hối hận đã để xe Taxi kia đi, có lẽ nên bảo hân chờ 1 chút, sau đó ngồi xe về tiệm sách.

Bây giờ tối rồi lại còn là đêm 30, gọi xe rất khó.

Đợi khoảng 10 phút, hút 3 điếu thuốc, Chu trạch có chút phiền muộn, đứng thẳng, đuỗi lưng. Tuy nói hân không sợ lạnh như đi về như vậy cũng rất mệt mỏi.

Trùng hợp, lúc này có một xe con màu đen chạy đến, đến gần Chu trạch thì giảm tốc độ.

“đi không?” tài xế thò đầu ra, là đàn ông trung niên, mặc áo bông màu đen.

“đi” Chu Trạch không có lựa chọn khác.

“lên xe đi, sẽ không chặt chém anh.” Tài xế cười cười.

Chu Trạch lên xe, nói địa chỉ tiệm sách, trả giá xong, tài xế khởi động xe.

Xe này hẳn là mới, chỗ ngồi còn mùi nhựa plastic, bên trong cũng rất sạch sẽ.

Có rất ít người nguyện ý mang xe mới đi chạy khách.

“chỗ đó a” tài xế chủ động cho Chu Trạch một điều thuốc, Chu Trạch nhận

“ừ”

“ở hay làm gì?

“cửa hàng ở đó.”

“a, buôn bán cũng tốt chứ?” đó là khu trung tâm bỏ hoang, người ở đây đều biết.

“anh không phải người ở đây?” Chu Trạch hỏi

Tiếng gió của người Thông Thành khác với nơi khác, rất dễ nhận ra.

“nhà tôi ở Dung thành, tôi đến đây làm” Tài xế bật lửa “hút đi, đừng khách khí.”

Chu Trạch cũng hút một hơi, khẽ nhíu mày, thuốc lá này có vị không giống thường

“Năm mới cũng không về nhà?”

“vợ con ở nhà khỏe mạnh, không về, muốn kiếm thêm chút tiền.” tài xế thò tay ra ngoài cửa sổ, búng tàn “tôi có 4 đứa con.”

“thật lợi hại.” Chu Trạch nói.

“cũng khó a” Tài xế chắc chắn “vợ tôi mang thai con đầu và thứ hai là con trai, tôi muốn con gái, sau đó cái thai thứ ba cũng là con trai, may đến cái thứ 4 là con gái nên mới hài lòng.”

“thế sao” Chu Trạch phụ họa, lại hút một hơi, sau đó ném ra cửa sổ, thuốc này nhạt giống như chỉ là cuộn giấy.

“tôi không phải người có tư tưởng cũ, không có trọng nam khinh nữ,, tôi chỉ thích nhiều trẻ con, hắc hắc” nói đến con nhà mình hắn liền nói nhiều hơn.

“đẻ đứa út bị phạt tiền cũng không nộp? Lên được đại học sẽ làm hộ khẩu, anh mở cửa hàng gì?”

“tiệm sách”

“sinh ý thế nào?” tài xế như hết chuyện để nói.

“không tốt lắm”

“đúng vậy, đầu năm nay trên mạng cũng có thể mua sách, giá còn ưu đãi.”

Đường phía trước như có tai nạn xe cộ, cảnh sát đặt chướng ngại vật trên đường, vốn là 4 lần xe bây giờ lại chỉ đi được lần xe đạp, may mà vì lễ mừng năm mới lại là đêm khuya nên xe trên đường không nhiều, vì vậy không trễ bao nhiêu thời gian.

“gần sang năm mới còn bị kẹt xe thật quá xui xẻo.” tài xế phun khói thuốc, nói chuyện rất giống lãnh đạo đang phê phán.

Chu Trạch nhích về sau, tìm một vị trí thoải mái hỏi “xe này là anh mới mua?”

“đúng vậy, con tôi tặng tôi.”

Chu Trạch cười cười “anh mới bằng này tuổi, con anh thì mới dk bao nhiêu?”

“hắc hắc” tài xế hí hóp “con trai không chịu thua kém, đầu năm nay, chí lớn không liên quan đến tuổi, có tay chân, đầu óc, sao có thể nghèo a?”

“cái này cũng có lý” Chu Trạch gật đầu đồng ý.

“tích tích.. tích tích..”

Xe phía sau tựa hồ vội về nhà, bấm còi nhiều lần, giục xe đi nhanh chút.

Tính người tài xế có chút nóng nảy, thò người ra mắng.

Nhưng xe phía sau lại càng bóp còi như thị uy.

“hắc!” tài xế làm bộ đẩy cửa xe, chuẩn bị xuống xe lý luận.

Đúng lúc này cảnh sát giao thông ra hiệu có thể đi, lúc này tài xế mới ngồi lại xe, chạy đi.

“Hôm nay cũng không đắt hàng.” Tài xế bắt đầu ai oán “sớm biết thế đã về với vợ con.”

“cũng tạm” Chu Trạch từ chối cho ý kiến, tiệm mì sát vách vẫn có sinh ý, lúc này đôi thủ cạnh tranh đả độn, dù là năm mới nhu cầu ít đi nhưng sinh ý lại nhiều hơn trước.

Nhất là vừa rồi Chu Trạch gọi xe lâu như vậy mà còn không có người nhận.

“hắc, không dễ a” tài xế lắc đầu “tôi cũng khoogn dám nghĩ, học phí của con, tiền thuê nhà hàng tháng, bình thường ban ngày đi làm, tối dằng nửa buổi chạy xe, không còn chút sức nào cho nên thuốc lá cũng không dám mua loại tốt.”

Khói của người.. hình như là giả.

Chu Trạch lấy thuốc của mình ra, vuốt vuốt.

“nhưng hiện tại có internet cũng tiện, tối về nhà, trước khi ngủ gọi video cho vợ con,có thể nhìn thấy họ” trên mặt tài xế chậm rãi nở nụ cười.

Chu Trạch hơi nhắm mắt, hẳn không ngủ được, nhưng cũng không muốn nói chuyện.

Nhưng dù Chu Trạch không đáp lại tài xế vẫn nói, gần sang năm mới, lại là người tha hương nên rất cô đơn.

Từ chuyện đặt tên cho con, đến chuyện con đi học, chuyện cha mẹ, đến thông lệ địa phương, tài xế nói hết.

Chu Trạch đem trán tựa ở cửa sổ xe, thúc giục “sư phụ, lái nhanh một chút.”

Tài xế lái xe quá chậm, chắc cũng chỉ 30km/h. đây là cao tốc, Chu Trạch thậm chí cảm thấy có phải đối phương quá cô đơn nên tìm người tâm sự, nhưng Chu Trạch không có hứng thú với chuyện người khác.

“hắc hắc, xe mới nên không lái quen, không dám đi nhanh.” Tài xế vuốt vo lăng bảo bối “xe này khôngđáng tiền, thậm chí rất rẻ nhưng là tâm ý của con trai lớn nên tôi phải quý trọng nó. Tranh thủ dùng xe kiếm mấy năm, chờ con cả có đối tượng sẽ mua cho nó một phòng, dù sao còn sống thì phải nghiêng răng nghiêng lợi làm, tôi là người cha có trách nhiệm, không thể sinh ra mà không nuôi.”

Chu Trạch khẽ nhủ mày, hẳn thấy phiền.

Sau đó hẳn đốt thuốc là của mình, hít một hơi.

“sư phụ, anh đi nhanh một chút được không?” Chu Trạch có chút nhớ nhưng hơi lạnh của tiệm mình, cũng có chút hối hận, đáng lẽ nên để bác sĩ lâm lái xe đưa về.

“đừng nóng vội, gần sang năm mới rồi, chúng ta cũng là có chút duyên phận không phải sao, khôngphải giục, tôi hiểu, nhưng tôi là lão tài xế..

Chu Trạch gỡ tàn thuốc, không cẩn thận bắn ra cửa sổ xe, ngay sau đó cửa xe bị thùng 1 lỗ bằng đầu ngón tay, gió bên ngoài thổi vù vù qua lỗ đó

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Rốt cuộc đã cứu thứ gì

Với người không am hiểu xe, mua xe là chuyện rất đau đầu, sẽ đi tham khảo ý kiến của người thân hoặc bạn bè, dù sao mỗi dòng xe sẽ có khuyết điểm khác nhau, ví dụ như chất lượng, tính năng. Xe mà có thể dùng tàn thuốc lá làm thủng một lỗ thì không thể chỉ dùng mỗi vấn đề chất lượng để suy đoán đi? Điều này chỉ có 1 cách giải thích, đây là, xe giấy!!! người lái xe đã trung tuổi, con lớn của hắn đoán chừng ở độ tuổi đi học tiểu học, người lái xe nói xe là con trai mang họ hắn. thật ra ‘mang họ’ cũng chính là đốt. cha chết rồi, con trai đốt xe giấy cho hắn. Chu Trạch lắc đầu, nói thật lúc

trước hán không nhận thấy, nhưng lúc lên xe hán cảm thấy có chút không thích hợp nhưng muốn giả bộ hồ đồ. Là khách lên qua sông, hán không muốn vướng vào rắc rối. nói cho cùng hán cũng là quý, nếu hán hàng động trừ ma vệ đạo liền giống như hán gian vậy, gọi là ‘ quý gian’

Dùng tay chống lên cửa sổ, bày vẽ buồn ngủ để che đi cái lỗ kia, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Chu Trạch nhớ khi còn ở cô nhi viện, có một thầy giáo, bình thường thầy giáo này dạy hoạt động ngoại khóa và thể dục, còn kiêm một chức- người giữ cổng, hán họ Tần nên các bạn nhỏ gọi hán là người gác cổng Tần đại gia. Tần đại gia biết rất nhiều chuyện xưa, thường xuyên kể chuyện ma, dường như với thần sắc sợ hãi của các bạn nhỏ khi nghe chuyện rất thỏa mãn, viện trưởng từng nói chuyện với hán, nhưng hán cũng không thu liễm

Chỉ là khi Chu trạch rời cô nhi viện, Tần đại gia bị nhồi máu cơ tim mà chết. Chu trạch nhớ Tần đại gia từng kể 1 chuyện ma gọi là “ quý nhắc kiệu.”

Trương truyền, thời cổ, quý cũng phân làm nhiều loại, phần lớn người chết sẽ xuống âm phủ, vào hoàng tuyền, uống canh mạnh bà sau đó đi đầu thai, quý có thể ở lại nhân gian rất ít. Nhưng vẫn có quý lưu lại, có khả năng bọn họ biết mình đã chết cũng có khả năng không biết là mình đã chết, nhưng dù thế nào bọn họ vẫn làm chuyện khi còn sống hay làm.

Ví dụ như kiệu phu, tại vùng hoang vu hoặc đêm khuya ít người bọn họ xuất hiện, hỏi người có đi kiệu không, giá cực kì tiện nghi, sau khi người đồng ý, đến nơi trả tiền. nhưng người sống giao dịch với quý, được quý phục vụ thì cái giá phải trả sẽ không giống bình thường, thứ mà quý nhắc kiệu muốn không phải tiền tài vật chất mà là tuổi thọ của người, hoặc tinh khí.

ở dưới đất, quý là người nâng kiệu của diêm vương, người sống là thân phận gì? Xứng sao? Giống như một bà lão tám mươi tuổi quý trước mặt người, người sẽ tổn thọ.

Chu trạch nhớ lại chuyện này, cũng nhớ rất nhiều chuyện mà Tần đại gia kể, dù đã lớn đi làm cũng không quên. Vì Chu Trạch biết trước khi Tần đại gia chết 1 ngày, người luôn đứng ở cổng lại đi vào kí túc xá của các bạn nhỏ, lúc ấy Chu Trạch vừa vận không ngủ, nhìn thấy màn này.

Giống như Tần đại gia biết mình sắp gặp đại nạn nên đến từ biệt.

Giống như Buffett thả cái rắm cũng làm người ta cảm thấy có huyền cơ.

một người biết ngày mai mình sẽ chết, chuyện ma quý mà hán nói sẽ không còn có thể coi là chuyện hoang đường.

Tài xế vẫn tiếp tục lái nhái, Chu trạch ở phía sau vẫn bình tĩnh.

Giảm thọ?

Tổn hại tinh khí?

Chu trạch k sợ lắm, hán không phải người sống, hán cũng là quý.

nói khó nghe, tuy Chu trạch không hiểu giai cấp của quý nhưng bản thân có thể đi lại dưới ánh mặt trời lại mở tiệm buôn bán với người sống, tóm lại hán cao cấp hơn cô hồn đã quý nhiều?

Hơn nữa Vô diện nữ trong đầm nước ở địa ngục cũng bị móng tay của hán làm bị thương, giờ đối mặt với quý vật hán vẫn có tự tin.

“ những năm gần đây, người mu axe nhiều mà người không tuân thủ luật cũng nhiều.” Tài xế vẫn nói chuyện, dù Chu trạch không tiếp lời hán vẫn có thể nói.

“ cánh rừng lớn thì chim gì cũng có, tóm lại người nếu như mất đi trí khí thì sẽ sống ít đi vài năm. Tuy nội tâm có lẽ không trí khí nhưng người đi ra ngoài sẽ không dám “ người đâm chết ta a, người nhà mau đâm chết ta” trên trán, thật là dndags giận.

Chu Trạch hí mắt, hán có cảm giác mệt nhọc, muốn ngủ.

Bỗng nhiên hán nhin không được cười lên. hán đã biết vì sao tài xế liên tục lái nhái, không phải hán ta không biết mình nói chuyện rất đáng ghét mà vì mình không ngủ nên hán nói chuyện để tỏ vẻ mọi thứ vẫn bình thường.

hán muốn mình ngủ, nhưng mình giờ đây với giấc ngủ rất xa vời, Chu trạch nở nụ cười, khoanh tay nhắm mắt.

Ngủ.

Xe dần chậm lại. tiếng nói chuyện của tài xế cũng nhỏ dần, đồng thời tài xế nhìn về sau.

Nhưng lúc này mặt tài xế hiện lên vẻ gầy gù cuối cùng lắc đầu, thở dài, tiếp tục lái xe.

Xem ra là sắp đến tiệm sách. Chu trạch không rõ một quý lái xe thì sẽ mang hán đi chuyển như thế nào. Cái này khó mà giải thích vì trong sách không có” quý lực học”.

Và lại trong truyền thuyết của Trung Quốc cổ đại có “ lực sĩ hoàng cân” “ kì môn độn giáp, chắc đó là những thuyết pháp giống thế này đi.

Chu Trạch chậm rãi tỉnh lại, vì hắn cảm giác được thân thể tài xế trước mặt mình chậm rãi phát hào quang.

Thú vị, mình giống như luôn gặp quý tốt.

Người tài xế này vốn nên ‘ lấy tiền’ của mình nhưng hắn không đành lòng, có lẽ là lần đầu làm chuyện ấy nên kết quả là không rat ay được, trong lúc giây giụa đó hắn đã được gair thoát và cứu rồi.

hắn ta bắt đầu tiêu tán, sau đó xuống địa ngục, vào luân hồi.

Vì vậy thấy được những điều hắn ta vừa nói không phải nói dối, hắn có 4 đứa con, hắn thích cảm giác làm cha, hắn cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, cho con mình hoàn cảnh tốt nhất để lớn lên. hắn là người cha tốt, nhân phẩm tốt, sau khi thành quý, làm ‘ quý đưa kiệu’ cũng vẫn mềm lòng.

Chu Trạch chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt, tài xế không phát hiện vẫn lái xe. Tài xế sắp tiêu tán, đây là đoạn trí nhớ của tài xế khi còn sống.

Giống như nguyên lý của một loại tia chớp, trong hoàn cảnh đặc thù có thể ghi lại 1 đoạn hình ảnh

Theo bản năng Chu trạch lại đốt thuốc, nếu tài xế tự giải thoát thì mình có đốt cái xe này đi cũng không sao.

Trong xe bật bài hát, là bài mới nổi “ Lương Lương”

Tài xế vừa lái xe vừa hát theo, tâm tình không tệ, định khi về sẽ nhâm nhi vài chén với lạc, lại chơi đùa với bọn nhỏ, tuy vất vả nhưng vui.

Đúng lúc này Chu trạch thấy trên đường xuất hiện một xe buýt, hắn là xe buýt trường học, trên xe còn dán biển trường tiểu học XXX.

Lúc đầu Chu trạch cũng không chú ý, nhưng một bé gái phía sau xe buýt đứng lên, dán mặt vào cửa kính, dù qua kính cũng nhìn thấy rõ ràng.

cô bé mặc áo váy màu xanh in hoa bách hợp, rất đáng yêu.

Chu Trạch khẽ nhú mày, cô bé này, hắn biết, là hắn đã cứu, nghe nói đã tỉnh lại, lần trước bác sĩ Lâm còn nói cha cô bé muốn mở tiệc cảm ơn mình.

Ánh mắt Chu Trạch hơi trầm xuống, như vậy người tài xế này chính là đầu sỏ của vụ tai nạn?

Nhiều bạn nhỏ bị thương như vậy, thậm chí nếu mình không rat ay thì sẽ có bạn nhỏ phải chết.

“ thật là cô bé xinh xắn, giống như con gái út của tôi vậy!”

Tài xế lẩm bẩm, đây là kí ức cuối cùng khi còn sống câu hắn ta nên hắn ta không biết ghé sau đang có người ngồi.

Chu Trạch nhìn 4 phía, hắn thấy tài xế không uống rượu cũng không ngủ gật, như vậy nguyên nhân tài xế đụng vào xe buýt trường học là gì? Nguyên nhân vụ tai nạn xe cộ?

Là do xe phụ cận nên dẫn đến tông xe liên hoàn?

Nhưng đúng lúc này cô bé mặc váy hoa bách hợp ngồi ghé sau bỗng há miệng, phun đầu lười ra.

Đúng vậy, phun ra.

Giống như thám đồ, trực tiếp ói ra, rất dài, rất dài.. làm cho da đầu người ta tê dại.

Đồng thời trong mắt cô bé mang theo nụ cười chế nhạo, gất gao, nhìn chăm chăm tài xế.

“má ơi, quý!!!!”

Tài xế thất kinh, đập nhảm chân ga, xe trực tiếp đụng vào xe buýt trường học.

“ oanh!”

Ánh lửa bay trước mắt.

Chu Trạch đứng trước cửa tiệm sách

trên mặt đất còn xe vàng mã chưa cháy hết, tàn phiêu tán theo gió.

trên người Chu trạch không chút thương tổn, người tài xế kia đã tuân thủ lời hứa đưa mình đến đích.

Nhưng Chu Trạch không vội về tiệm sách, trong tay còn điều thuốc cháy dở.

Hít sâu một hơi.

Chu Trạch liếm môi.

“Thức Thức, không được hút thuốc trong bệnh viện a” thanh âm của cô bé vẫn còn vang vọng bên tai.

Mình, cuối cùng đã cứu thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lại nổi phong ba

Sáng hôm sau, sau khi Chu Trạch rửa mặt, theo thường lệ sang tiệm mì sát vách, điều này đã dần trở thành thói quen sinh hoạt của hắn, khi ăn uống không còn là quá trình hưởng thụ liền biến thành 1 nhiệm vụ thuần túy, làm nhiệm vụ thì đơn giản và hiệu suất cao là tốt nhất, không có chỗ nào so với chỗ của hủu Thanh lãnh là tiện lợi hơn.

“Nước khô qua” hủu Thanh Lãnh đặt một cốc nước lớn trước mặt Chu Trạch, sau đó bưng một phần cơm rang trứng lên. Chu Trạch uống thử 1 ngụm, chất lỏng đi vào yết hầu, chỉ cảm thấy rằng môi chua xót, thậm chí ruột và dạ dày cũng thắt nút. Qua 10 giây Chu Trạch mới tỉnh hồn, thở phào nhẹ nhõm thật là đáng.

“haha, đủ lực a?” Hủu Thanh lãnh bày ra biểu cảm mau khen ta, sau đó ngồi xuống trước mặt Chu Trạch “lại nói, khẩu vị của ngươi thật nặng a, không uống mấy thứ này liền ăn không ngon?” Chu Trạch bình phục tâm tình, sau đó bưng cốc lớn nước khô qua, 1 hơi cạn sạch, sau đó nhanh chóng cầm đĩa ăn cơm rang trứng như hổ đói. 1 phút sau, ăn cơm xong, sau đó từ từ nhắm hai mắt.

“Tướng ăn này giống như ác quỷ bò lên từ địa ngục.” Hủu Thanh Lãnh trêu chọc, Trêu chọc hay có ý khác thì chỉ mình hắn biết.

Chu Trạch mở mắt nhìn đối phương, hôm đó năm anh em công nhân hồi hồi vào ngày thứ 7 sau khi chết, em vợ và vợ mình không nhìn thấy, là bình thường, chỉ là ông chủ tiệm mì này nhìn thấy được nếu không cũng không làm 5 bát cơm xối thịt kho tàu. Nhưng hai người đều ăn ý không nói toạc ra, không phá vỡ cửa sổ bằng giấy, đây là đạo ở chung.

“sao hôm nay anh không nhận đơn?” Chu Trạch hỏi.

Mấy hôm trước, dù là đêm 30 thì di động của hủu Thanh Lãnh vẫn không ngừng có người đặt thức ăn, người giao hàng ra vào không ngừng, hôm nay có vẻ quanh quẩn, cũng không thấy người giao hàng.

“nghi ngơi một chút.” Hủu Thanh Lãnh lấy thuốc, đưa cho Chu Trạch 1 điếu. Nếu nói ngày 30 tết thì làm không nghỉ, năm sau lại nghỉ có chút kì lạ, nhưng với người đàn ông có hơn 20 phòng thì xác thực có vốn liếng để bốc đồng.

“biết quý nhắc kieu a?” Chu Trạch hỏi.

Chuyện tối qua, trong kí ức của hắn vẫn còn mới mẻ, nhưng hắn không vội vã hành động mà về nhà nằm vào tủ lạnh, đi ngủ. người đứng là Chu Trạch cứu, nhưng có chuyện gì thì hắn không muốn đi quản. hắn chỉ muốn cân thân từng li từng tý, nghiêm túc sống ngày tháng của mình, nếu trong ngày thường xảy ra chuyện gì thì hắn có thể tiện tay giải quyết, nếu không sẽ không cường cầu bản thân. Dù cô bé mặc váy hoa bách hợp thật sự có vấn đề thì cũng không còn là chuyện Chu Trạch phải quản.

“Quý nhắc kieu?” Hủu Thanh Lãnh sững sốt một chút, cười nói “haha, nghe mọi người nói đêm 30 tết sau khi đốt vàng mã, quý sẽ có dư tiền, nên thường bỏ ra chút để đón xa.” Hủu Thanh Lãnh tiếp tục nói như nói vượn, sau đó ngáp 1 cái “lại nói, sao tiệm sách của ngươi còn không mở cửa?”

“ban đêm sẽ mở”

“thật tùy hứng.” hủu Thanh Lãnh cảm di động “nếu không chiều đi xem phim với tôi a?” không khí lập tức lúng túng.

“không đi” Chu Trạch cự tuyệt.

“thật không nề mặt, uống công ta vất vả điều chế nước cho ngươi, ngay cả đi xem phim cùng cũng không đồng ý. Đàn ông a, đều không phải người tốt.”

“...” Chu Trạch.

“xin lỗi, ta quên ta cũng là đàn ông” Hủu Thanh lãnh ai oán lắc đầu, bày ra biểu cảm vì sao ta không là con gái.

“khi còn bé có phải ngươi gặp chuyện gì làm tổn thương tâm lý?” Chu Trạch hỏi “ta biết một bác sĩ tâm lý, có thể giúp ngươi.”

Hủu Thanh Lãnh ‘thích’ bật cười “dị tính luyến ái chỉ là xuất hiện do suy nghĩ cực đoan, đồng tính mới là bẩm sinh.”

“không dám gặt bừa.”

“đạo bất đồng không thể hợp mưu”

Cuộc nói chuyện sau bữa ăn của hai người tan rã trong không vui. Chu Trạch về tiệm sách, nghĩ nghĩ liền không khóa cửa, ngồi và máy tính trong quầy, nhắn tin wechat cho bác sĩ Lâm “ chiều nay cùng đi xem phim?” đợi khoảng 10 bác sĩ lâm trả lời “ đi làm”

Ăn tết cũng không thể cấm được người ta sinh bệnh hoặc chuyện ngoài ý muốn, từng là bác sĩ nên Chu Trạch biết rõ ngày nghỉ ở bệnh viện chính là cát trong sa mạc. nghĩ một chút, có thể hiểu nhưng lại có chút không vui.

Chu Trạch rất muốn nói cho cô, hẳn là Chu Trạch không phải đồ bỏ đi Từ Nhạc. nhưng lại lo đến kết cục là dọa cho bác sĩ Lâm hoài nghi nhân sinh, thậm chí chút tương tư trước đó cũng vỡ nát, quan trọng nhất là chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Có người sẽ đến bắt mình, điểm này hẳn biết, hẳn chờ, chờ thời điểm giống như con chuột trong rãnh nước cuộn mình tại chỗ âm u hẻo lánh run rẩy bầy. hẳn vẫn cần sinh hoạt, hơn nữa là muốn sống bình thường, nếu không thì thà không ra khỏi địa ngục, giống như bọn họ đi trên đường hoàng tuyền.

Về phần vị hàng xóm sát vách kia có phải nhìn ra được điều gì hay không, Chu Trạch không biết, và cũng lười muốn biết.

“buổi tối gặp.” bác sĩ Lâm gửi đến 1 tin. Chu Trạch cười, hẳn cảm giác nụ cười của mình thật ngu ngốc, giống như thời trung học lớp phó học tập cười với mình. Đời trước mình sống quá mệt mỏi, đời này dù thế nào thì cũng sống thoải mái 1 chút.

Đời người có rất nhiều đạo lý, chỉ có trước khi chết mới chân chính hiểu rõ, nhưng khi hiểu rõ thì đã không còn cơ hội làm lại từ đầu. Chu Trạch rất trân quý cuộc sống hiện tại, trân trọng cơ hội.

một xe con màu đỏ dừng trước tiệm sách, hai người đi xuống. một người phụ nữ chưa đến 30 tuổi và một cô bé 5,6 tuổi. người phụ nữ mặc váy đỏ, tóc xõa, dù đã làm mẹ vẫn không che hết khí chất phong tình ngược lại như cang trêu chọc người đối diện. cô bé mặc quần yếm, mấy lớp quần áo giữ nhiệt, bọc lại như bánh chưng, hồn nhiên đáng yêu.

Nhưng khi nhìn thấy bé gái, Chu Trạch vô thức hít mắt lại. kẻ đến không thiện, người thiện không đến. mình không đi tìm cô bé. cô bé lại tự động tìm đến cửa. trước kia nghe bác sĩ Lâm nói đối phương muốn ăn bữa cơm cảm ơn thúc thúc, Chu Trạch còn tự luyện, bây giờ nghĩ lại đó là do đối phương không muốn buông tha hẳn.

nói cho cùng tài xế có 4 đứa con chết là do cô bé này. Cửa tiệm sách bị đẩy ra, người phụ nữ tò mò nhìn 4 phía, mà cô bé thì nhút nhát đi đến trước quầy, thấy Chu Trạch thì ôn nhu nói “ thúc thúc tốt.”

Chu Trạch gật đầu mang theo hàm súc. trên thực tế là trong lòng đang nghĩ có thể đưa móng tay ra bóp chết cô bé này không?

“xin chào, tôi là mẹ Nhị Nhị.” Người phụ nữ đặt một hộp quà lên quầy.

“cảm ơn” người phụ nữ cúi đầu với Chu Trạch, thể hiện tình cảm sâu lắng.

“khách khí rồi.” Chu Trạch vẫn không đứng dậy. hẳn rất muốn gài bộ như chưa biết gì, để cô bé này không nhận ra. Nhưng quá khó, cho dù ảnh để đạt giải Oscar, sau khi nhìn thấy kí ức của tài xế rất khó có thể tỏ ra bình thường trước mặt cô bé a? nếu giả bộ không giống, thì dứt khoát không giả bộ.

“mẹ, con muốn ở đây đọc sách” cô bé Nhị Nhị nói

“được, mẹ đi làm tóc, con ở chỗ chú đọc sách” người phụ nữ cười với Chu Trạch.

“làm phiền anh”

“không sao”

“hỏi bác sĩ lâm nên mới biết chỗ của anh, anh và bác sĩ Lâm đúng là trai tài gái sắc.” lời trái lương tâm như vậy cũng nói được, đến Từ Nhạc cũng không tin.

Người phụ nữ lái xe đi, để con gái ở đây, đây vốn là tiệm sách, hơn nữa Chu Trạch là nửa ân nhân cứu mạng con mình, là chồng của bác sĩ Lâm, cho nên để con ở đây cô ta rất yên tâm.

Nhị Nhị lấy quyển truyện tranh, ngồi trên ghế xem. không ồn không náo. không hết muốn có đồ uống và đòi đồ ăn vặt

Chu Trạch ngồi sau quầy nhìn cô bé. Trùng hợp, Hứa Thanh lăng sang chơi, thấy cô bé như búp bê thì bước đến ôm vào lòng

“nha, tiểu cô nương, thật đáng yêu a”

“cảm ơn chị” Nhị Nhị trả lời. nụ cười của Hứa Thanh lăng giống như hoa cúc nở rộ. cô bé vỗ đùi mừng rỡ của hứa Thanh lăng. Chu Trạch trầm mặt tiếp tục ngồi chỗ cũ.

“ra ngoài, có chuyện nói với người.” Hứa Thanh Lãng buông cô bé ra, vẫy tay với Chu Trạch

Chu Trạch và Hứa Thanh Lãng đi ra ngoài “người quảng trường đến hỏi, chúng ta có muốn hủy hợp đồng không, bọn họ có thể trả lại tiền đặt cọc thuê nhà cho chúng ta”

“không” tạm thời Chu Trạch không muốn giằng vò mình, huống chi hắn không đủ tiền, tiền thuê nhà còn không đủ chứ đừng nói đến mở lại cửa tiệm.

“ta cũng có ý này” Hứa Thanh Lãng gật đầu tỏ ý đã biết.

“vậy ta thay mặt người đi đàm phán?”

“được”

“Được, cứ quyết định như vậy” hai người lại đứng hút thuốc rồi tản ra.

Khi Chu Trạch vào tiệm sách, phát hiện không thấy cô bé đâu, quyển truyện tranh đặt trên 1 chiếc ghế. Chu Trạch nhíu mày, ngẩng đầu, ở cầu thang xuất hiện tiếng bước chân. cô bé ở chỗ đó đi ra, một nửa người xuất hiện ở cầu thang. cô bé vừa đi tầng 2.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không công bằng

Editor: icefly999

“đi lên nhìn?” Chu Trạch hỏi.

Tiểu loli lắc đầu, “Phía trên tối đen, không nhìn rõ thứ gì.”

Vừa dứt lời, tiểu loli liền chậm rãi đi xuống. Sau đó, đứng ở trước mặt Chu Trạch. cô bé rất thấp, mặc rất nhiều y phục, khuôn mặt tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc. Nhưng hơn ai hết Chu Trạch rất rõ ràng lưỡi của nàng có thể rất dài rất dài, đáng sợ..... khiến người ta tê dại cả da đầu.

“Thúc thúc, ta tiếp tục xem sách nha. “Tiểu loli hồn nhiên cười một tiếng, ngồi lại trên ghế nhựa, cầm lấy quyển sách thiếu nhi tiếp tục đọc say sưa.

Chu Trạch đứng phía sau lưng nàng, hai tay chấp sau lưng.

“Bóp chết nàng, bóp chết nàng, mặc kệ nàng tạo cảm giác an tâm. không cần thiết phải giả thần giả quỷ đi ! “Trong lòng Chu Trạch liên tiếp vang lên thanh âm này.

So với lão bán tiệm mỹ sát vách Hứa Thanh Lãng, tiểu loli trước mắt làm cho Chu Trạch rất kích thích cùng phản cảm. Là bản thân hắn cứu nàng trở về. Nàng rất khả ái, rất hiểu chuyện, rất ngoan ngoãn. So với những bé cùng tuổi, nàng quy củ hơn rất nhiều.

Có lẽ bởi vì từ đầu nàng tạo cho Chu Trạch cảm nhận quá tốt, nên khi nhìn đến diện mạo thật của nàng, Chu Trạch càng thêm phản cảm cùng bài xích mãnh liệt.

Tiểu loli tiếp tục xem sách của mình, tựa hồ đối với Chu Trạch đứng sau lưng hoàn toàn không để ý.

Chu Trạch nhìn chăm chăm nàng, ngay cả lông tơ trên gáy nàng đều có thể thấy rất rõ ràng.

“Bóp. không bóp. Đến cùng là bóp hay không bóp? “.....

“Cha, mẹ, ngày hôm nay con trai nghỉ ngơi.” Buồng bên trong, Hứa Thanh Lãng bày mấy món ăn nóng trên bàn nhỏ, cùng hai chén rượu. một chén là rượu Mao Đài. Cha hắn khi còn sống thích nhất loại rượu này. một chén khác là rượu đế tự ủ. Mẹ hắn khi còn sống không uống rượu, cũng rất phản cảm cha hắn uống rượu. Ngẫu nhiên đi ăn tiệc, chủ nhà quá nhiệt tình, mẹ hắn sẽ chỉ uống một chút rượu gạo. Mẹ hắn thường nói, “rượu gạo đường người”.

Bàn nhỏ hai góc đông tây còn được đặt hai cây nến, lửa cháy chập chờn. Hai tấm da người treo ở vị trí phía sau, không gió tự bay.

Hứa Thanh Lãng trước cùng cha mình cạn một chén, sau đó lại cùng mẹ uống một hớp.

Tiếp theo cầm đũa nói với cha mẹ: “Dùng bữa, dùng bữa. Cha, cha lại muốn cùng con giành thịt ăn!”.

Chính hán kẹp mấy khối thịt, đưa vào miệng ăn như hổ đói.

Trong trí nhớ của hán, khi còn bé, cha hán luôn luôn thích giả bộ như cùng hán giành thịt ăn. Mỗi lần như vậy hán đều vội vội vàng vàng ăn như hổ đói, cuối cùng miệng phồng to đến mức nuốt không trôi.

Lúc đó, mẹ hán sẽ một bên giận dữ với cha, một bên nhẹ nhàng vỗ lưng hán.

Ngày hôm nay là đầu năm, người bình thường đều tế bái tổ tiên. Nhưng Hứa Thanh Lăng hán lại khác, chính ngày này, cha mẹ hán vì một chuyện ngoài ý muốn, cả hai đều qua đời.

Trong mắt người khác tết ngày càng mất vị tết, nhưng với Hứa Thanh Lăng thì tết chính là thời khắc xót xa.

Hít sâu một hơi, Hứa Thanh Lăng cười cười nói : “ Cha, mẹ “.

Mím môi, Hứa Thanh Lăng lại tự rót cho mình một chén rượu để nữa, sau đó uống một hơi cạn sạch. Rượu đế cay nồng khiến cho môi hán càng thêm đỏ tươi thủy nộn. hán là nam nhân, lại là hồng nhan họa thủy, nếu ở cổ đại rất nhiều vương công quý tộc độc chiếm. Tất nhiên, cho dù là ở hiện đại, nếu như hán nguyện ý cũng có thể hô mưa gọi gió. Có thể đem chân chính nam nhân bẻ cong không nói cũng biết là đáng sợ cỡ nào.

Do dự hồi lâu, Hứa Thanh Lăng vẫn là không nịn được nói :” Sát vách... sát vách người kia, ta sẽ tìm cơ hội đi hỏi hán một chút, hỏi hán một chút... Hỏi hán đến cùng là trở về thế nào!”

Hứa Thanh Lăng không uống say, nhưng nói chuyện có chút không rõ ràng. Chính hán trong lòng đã rồi đáp án. Người sát vách kia sẽ không giống như đi vắng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện phiếm với mình. Quá trình này chung quy có chút không vui, cũng cần sử dụng chút thủ đoạn.

Hai cổ da người đình chỉ đóng đưa, hình như không thích.

“ Cha, mẹ, không có chuyện gì, con khẳng định sẽ để hai người hoàn dương!”

“ Bep! Bep “ Hai đôi đũa rơi xuống đất.

Hứa Thanh Lăng sừng sốt một chút nhưng vẫn lắc đầu “ không được, lần này không thể nghe các người, các người không đồng ý, ta cũng sẽ cạy miệng của hán ra!”

“ Bóp “ “ Vẫn là không bóp? “ Bên này Chu Trạch vẫn còn đang suy tư vấn đề này.

hán không biết vì sao mình do dự, cũng không hiểu mình xoáy xuyết ở chỗ nào. hán là quý, không còn là bác sĩ ở kiếp trước. Tình cảnh của hán đang rất không ổn, rất nguy hiểm. Bởi vậy, hán hiểu rõ chính mình nên đem tất cả nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước.

Tiểu loli này chính là uy hiếp của hán. Nàng chủ động đến tìm hán. Từ lúc linh hồn của nàng đến tìm linh hồn của hán nói chuyện, nàng đã sớm nhìn chăm chăm vào hán. hán không cho rằng bản thân cấu trúc qua nàng liền có thể bình an như không có gì xảy ra. Thực tế trên thế giới này phần lớn thù hận đều từ oán niệm tiền hóa mà thành.

Mười móng tay Chu Trạch đã chậm rãi biến dài thật dài. Đồng thời, từng luồng hắc vụ bắt đầu vờn quanh móng tay hán. Đôi mắt Chu Trạch chỗ sâu cũng có hào quang màu đen đang lưu chuyển.

“ Bóp chết nàng! Nhất định phải bóp chết nàng! “ Chu Trạch một lần lại một lần tự nhủ trong lòng. hán thật vất vả mới có thể trùng sinh, hán còn có việc muốn làm. hán còn muốn lười nhác, còn muốn hoài niệm, còn muốn suy nghĩ, không muốn giống như những người trên đường xuống hoàng tuyền, từ giả tới trẻ chỉ có thể chết lặng trống rỗng bước từng bước một đi về phía trước.

Chu Trạch gơ hai tay lên chậm rãi hướng về tiểu loli.

Tiểu loli đang đọc sách rất chăm chú, khóe miệng mang theo ý cười khả ái. Đột nhiên nàng cảm thấy được hai ngón tay đang đặt ở huyệt thái dương của mình. Nàng hơi nghi hoặc một chút nói :

“ Thúc thúc?” “ Cho người xoa bóp, bảo hộ con mắt “ Tiểu loli lên tiếng nói với Chu Trạch, một bên tiếp tục xem sách của mình.

Huyệt thái dương truyền đến lực đạo vừa phải khiến nàng rất thoải mái. Sau đó nàng thấy thúc thúc yên lặng đi tới phía sau quỳ gối xuống.

“ Thúc thúc, người sao thế?”

“ không có việc gì “ Chu Trạch khoát tay.

Tiểu loli tiếp tục cúi đầu đọc sách. Sau đó “ Ba!” một tiếng vang giòn, tiểu loli ngẩng đầu, lần nữa nhìn về phía quầy hàng, phát hiện Chu Trạch một bên mặt đỏ bừng.

“ Thúc thúc?”

“ Thúc đánh con muỗi “. Chu Trạch thở dài một hơi, sau đó dựa vào ghế, trong lòng lại thở dài một tiếng: “ Mẹ nó, vẫn là không xuống tay được, chính

mình làm sao lại vô dụng đến thế này. “

Tiểu loli rõ ràng không ý thức được giữa mùa đông làm sao có muỗi, nàng vẫn đứng lên nhìn bốn phía giúp Chu Trạch tìm con muỗi “

“ Mẹ nó, người còn tiếp tục giả vờ! Còn diễn như là thật ! Mau đưa đầu lưỡi người vurun ra! Chúng ta tới đánh một trận a! Người giết chết ta hoặc là ta giết chết người thật là tốt. Còn khoác một bộ mặt loli, biết chắc ta không hạ thủ được! “

“ Ta.....thật đúng là không hạ thủ được! “ Chu Trạch có chút bất đắc dĩ xoay người đi vào phòng vệ sinh mở vòi nước, đem nước lạnh hung hăng hắt vào mặt mình. “ Trước kia là bác sĩ, trị bệnh cứu người là bản năng. Nay mẹ nó người đã biến thành quỷ. Làm sao lại còn là người tốt! Đồ vô dụng!: Chu Trạch bắt đầu mắng chính mình trong gương. Sau đó Chu Trạch phát hiện tần suất hắt nước rửa mặt chính mình còn cao hơn tần suất mắng chửi Từ Nhạc.

Ở ngoài, nguyên bản tiểu loli đang ngồi đọc sách lại để sách xuống, ánh mắt có chút thâm thúy nhìn thoáng qua phòng vệ sinh, nhưng lại không đi về phía nhà vệ sinh mà đi ra khỏi tiệm sách tới sát vách.

“ Cha, mẹ. Các người khuyên ta thế nào cũng vô ích. Ta nghĩ các người đã thấy người ngồi cùng ta ăn cơm, hẳn có thể trùng sinh, ta cũng có thể đem các người trùng sinh! Cả nhà chúng ta có thể tiếp tục sống cùng một chỗ như lúc trước. “ Hứa Thanh Lăng vẫn tiếp tục dong dài.

Đột nhiên hai tấm da người nguyên bản treo ở hai bên bàn nhỏ bắt đầu lắc lư như phát điên. Hứa Thanh Lăng lộ ra vẻ khiếp sợ, hốt hoảng đầu, nhìn những lá bùa màu vàng dán đầu phòng không biết tại sao có một số lại biến thành màu xám. Hắn liền vén rèm xông ra ngoài, liền trông thấy một cô bé đứng trong tiệm mỹ. cô bé há miệng, đưa đầu lưỡi thật dài thật dài ra, nhìn rất dọa người.

“ âm ti có thứ tự, người chết lên đường.” Trong miệng cô bé truyền ra âm thanh như giọng trẻ con. Sau một khắc, hai tấm da người trong phòng bắt đầu biến chất, trở nên nhẵn nhéo, không còn ánh sáng, cũng không còn mềm dẻo. Lúá đó, hai đạo khí lưu màu trắng tràn ra, rơi vào bên người tiểu nữ hài, hóa thành một nam một nữ trung niên. Bọn họ tựa hồ như đã quên hết tất cả, chỉ biết vô tri vô giác từng bước từng bước đi theo lưỡi dài của nữ hài, tựa như đầu lưỡi của nàng chính là nơi bọn họ trở về. Thời gian dần trôi, thân hình của bọn họ càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mơ hồ.

“ Người... Người thế mà....Người lại là...” Hứa Thanh Lăng nhớ trước đó không lâu mới hôn qua miệng ngọt của tiểu loli, liền cảm thấy tràn đầy khiếp sợ, nhưng khi hắn thấy cha mẹ mình đang từ từ biến mất, hắn lập tức điên cuồng ý đồ xông lại. Nhưng hai chân của hắn giống như bị gông cùm xiềng xích, không thể chạy được, ngược lại hung hăng ngã xuống mặt đất. Hắn vươn tay chỉ vào cha mẹ mình, bắt đầu cầu khẩn:

“ Đừng dẫn họ đi, xin đừng dẫn họ đi, ta không có hại người, ta luôn không có hại người, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với người nhà, bọn họ cũng không có hại qua người! “

“ Đừng, van cầu người đừng. Ta van cầu người, van cầu người... “

Nhưng mà đối với Hứa Thanh Lăng cầu khẩn, tiểu loli vẫn cứ thờ ơ. Đến khi hai đạo linh hồn hoàn toàn biến mất, nàng mới thu hồi lưỡi dài của mình. Sau đó một lần nữa biến trở về hình tượng loli khá ái.

Hứa Thanh Lăng cảm thấy ngực mình như bị đào đi hai khối. Cha mẹ của hắn triệt để rời đi, mất hẳn đầy tơ máu, dùng sức đánh xuống mặt đất. Đột nhiên, hắn giống như nghĩ tới điều gì, lập tức chỉ sang sát vách quát:

“ hắn cũng không phải là người. Vì cái gì người không đi thu hắn, vì cái gì người không đi thu hắn ! Cái này không công bằng, người không công bằng! Hắn cũng không phải là người a. Vì cái gì người chỉ lấy đi cha mẹ ta. Hắn cũng không phải là người a, không công bằng aaaaa!!!!!! “

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Không lo chia ít, mà lo chia không đều

Editor: icefly999

Phòng vệ sinh của Từ Nhạc cũng không trang trí thật đẹp, chỉ đơn giản có một bồn rửa mặt và một bồn cầu, cũng không có vòi hoa sen. Lầu hai cũng không có giường, ngay cả chiếu cũng không có, chỉ đơn giản là lấy nhà kho ra sử dụng. Bởi vì ban đầu Từ Nhạc mỗi ngày đều muốn về nhà. Dù trong nhà có cha mẹ vợ xem thường hắn và một cô em vợ khó chiều hay một người vợ không ngủ với hắn. Nhưng Từ Nhạc vẫn mỗi ngày ở tiệm sách làm việc xong sẽ thành thói quen về nhà.

Chưa nói tới tôn nghiêm, cũng không được tự do tự tại, nhưng hắn vẫn vui vẻ chịu đựng, hắn nhút nhát, hắn nghèo khó, bởi vì hắn là Từ Nhạc, không phải một đại nhân vật nào đó trong lịch sử, cho nên mọi người cảm thấy hắn không quan trọng. Nếu như với thân phận một vị cổ nhân nào đó, có thể mọi người sẽ cảm thấy sinh hoạt của Từ Nhạc là đại trí giả ngu, bỗng nhiên tăng thêm rất nhiều tư vị. Chu Trạch lại không trải nghiệm được tư vị của Từ Nhạc. Hắn lớn lên ở cô nhi viện, cảm xúc tự ti trong lòng vẫn tồn tại dù không biểu hiện ra bên ngoài, cho nên hắn miễn cưỡng, hắn liều mạng học tập và công tác. một mực muốn bản thân ưu tú nhất. Chỉ là trước mắt, nhìn gương mặt ướt sũng trong gương, Chu Trạch cảm thấy một chút thương hại. Thương hại Từ Nhạc, cũng thương hại chính mình.

Chu Trạch không muốn làm cái gì Quý Vương, cũng không hi vọng xa vời dựa vào năng lực chính mình ở dương gian hô phong hoán vũ. Tự bản thân hắn rất rõ nếu như mình quá tự cao tự đại đoán chừng lập tức sẽ phát sinh sự việc không tốt. Mặt khác, hắn cảm thấy đời trước đã rất mệt mỏi, đời này hắn muốn đổi cách sống khác. Bất kể như thế nào, hắn muốn sống sót, lấy thân thể này, tiếp tục sống sót.

Mở bàn tay ra trước mặt, móng tay đã sớm biến mất, không may mắn có chút dị dạng.

Chu Trạch cười cười, “được rồi, có lẽ chính mình đáng đời đi”. Cầm khăn lau mặt rồi lại lau tay. Chu Trạch ra khỏi phòng vệ sinh. Chỉ là khi ra ngoài, chút xoắn xuýt trên mặt đã trở nên thoải mái.

Tiểu loli vẫn như cũ ngồi tại trên ghế nhựa hết sức chuyên chú đọc sách.

“Thức thức, Nhị Nhị khát nước.” Tiểu loli nói với Chu Trạch. Trông giống như một tiểu sủng vật hướng chủ nhân làm nũng.

Chu Trạch gật gù đầu, cầm chén giấy rót một ít nước không nóng không lạnh rồi đưa đến cho tiểu loli. Tiểu loli tiếp nhận chén nước uống một ngụm rồi cười thỏa mãn.

Chu Trạch dứt khoát ngồi xuống nền gạch men sứ, một tay xoa đầu tiểu loli, rất thoải mái không may mắn đề phòng. Thời gian chậm rãi trôi qua, tiểu loli tiếp tục xem sách còn Chu Trạch tiếp tục nằm bên cạnh. Một lớn một nhỏ ở chung rất hòa bình.

Tiểu loli nhiều lúc sẽ đem những sự việc thú vị mình nhìn thấy đến chia sẻ với Chu Trạch. Chu Trạch cũng đáp lại bằng cách trả lời nàng một chút đạo lý hoặc là mặt khác của sự việc..

không biết qua bao lâu, chiếc xe con màu đỏ lại lần nữa lái tới. Mẹ của tiểu loli đẩy cửa bước vào, tỏ vẻ cảm ơn Chu Trạch. Tóc cô ta vẫn y như lúc trước không chút thay đổi. Chu Trạch khỏe miệng nhếch lên một đường cong, thật muốn bảo vị phu nhân này đi tìm tiệm cắt tóc kia đòi một lời giải thích, không thể như vậy lừa gạt người a. Đương nhiên nếu thực sự nói vậy, nói không chừng Chu Trạch còn bị trách vì đã xen vào việc người khác.

Tiểu loli xoay người nói cảm ơn Chu Trạch, sau đó rời đi cùng mẹ. Từ đầu đến cuối, tiểu loli cũng không hề quay đầu lại.

Sau khi 2 người đi mất, Chu Trạch đến bên quầy xem hộp quà vị phu nhân tặng lúc đầu, lúc này mới phát hiện bên trong lại có một xấp tiền mặt, tổng cộng có 3000 đồng. Cũng không tệ lắm, Chu Trạch không muốn trả lại. Hắn đang thiếu tiền, đành cầm trước sử dụng.

Chu Trạch cảm thấy mình đã nghĩ thông, tựa như người tu hành thành lĩnh ý niệm thông suốt. Nhưng cũng cảm thấy chính mình vô dã mễ không sợ roi, không quản người mưa gió, ta tự tiêu sái. Chỉ là vô luận thế nào, ít nhất bây giờ mình đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chu Trạch tiện tay từ trên giá sách cầm lấy một quyển sách trang bìa rất lớn, đây là chuyện về một danh gia, là hàng chắc chắn không bán được. không biết đầu từ Nhạc có bị cửa kẹp hay không, ngay cả loại sách này mà cũng nhập. Tiện tay lật một cái, trang sách đúng lúc có bốn chữ “Khó được hồ đồ”,

“Chắc chắn.” “Chu Trạch chép miệng. Thú vị, đúng là thú vị.

Nhìn đồng hồ, phát hiện đã chạng vạng tối, nghĩ đến ban đêm còn hẹn bác sĩ Lâm đi xem phim, Chu Trạch quyết định đi ăn một bữa cơm.

đi đến sát vách, Chu Trạch sừng sốt thấy Hứa Thanh Lăng ngồi quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ bừng, bên người đặt rất nhiều bình rượu. Trong tay hắn cầm một bình rượu lớn, tiếp tục uống.

“không công bằng....không công bằng a...” Hứa Thanh Lăng tự lẩm bẩm. Chu Trạch đi vào trong tiệm hắn cũng không phát hiện.

“Uy?” Chu Trạch vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh Lăng “Người còn tốt chứ?” “hắn rất muốn nhắc nhở Hứa Thanh Lăng, nam nhân khác nếu uống say chỉ có khả năng bị trộm tiền, nhưng mà Hứa Thanh Lăng nếu như uống say đi ra ngoài, cũng không chỉ đơn giản bị trộm tiền. Thậm chí nếu để Hứa Thanh Lăng và một nữ nhân giữa đêm khuya cùng nằm trên đường cái, khả năng Hứa Thanh Lăng bị xâm phạm so với nữ nhân kia còn cao hơn a.

Thân thể Hứa Thanh Lăng run lên một chút, chậm rãi ngẩng đầu, nước mắt hắn như hoa lê trong mưa, buồn bã nói : “Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ ta “

Chu Trạch trầm mặc một hồi rồi nói : “Nén bi thương “

Đợi một hồi Hứa Thanh Lăng tiếp tục uống rượu. Chu Trạch chỉ có thể nhắc nhở:

“Đêm nay, người không làm cơm sao?”

“Làm! Ta đi nấu cơm!” Hứa Thanh Lăng loạng choạng đứng lên. Eo hắn nhỏ như cành liễu, đáng vẻ thướt tha mềm mại, hết sức liễu nhân, nhất là tư thế lưng lay như sắp đổ, làm người ta hận không thể trực tiếp đỡ hắn, nghĩ một chút hương vị trên người hắn. “

“Nếu không được thì đừng miễn cưỡng nấu a?” Chu Trạch ngoài miệng nói như vậy nhưng vẫn ngồi xuống ghế chuẩn bị ăn cơm. Hắn ăn bữa cơm cũng không dễ dàng nên cũng không muốn đi tìm nhà hàng khác.

Hứa Thanh Lăng khoát khoát tay rồi đi vào trong. Rất nhanh, bên trong truyền ra âm thanh nấu nướng. Hứa Thanh Lăng đang xào rau.

Chu Trạch cảm di động thấy bác sĩ Lâm vừa gửi tin nhắn nói cô ấy lập tức tới đón mình. Chu Trạch nhấn lại một tin “Được “. Ngẫm lại thấy không đủ long trọng, lại nhấn một tin với biểu cảm mặt cười ha ha. Lập tức thấy quá lỗ mãng, liền xóa đi. Ngẫm lại rút về lại cảm thấy càng che càng lộ, lại nhấn một chữ “Haha”. Sau đó lại cảm thấy “Haha “ hai chữ không đủ tốt, nhưng lại cảm thấy rút về lần nữa có vẻ làm ra vẻ quá. Xoắn xuyết a...

Chu Trạch ở bên bàn com xoắn xuyết, vị sự phở đang xào rau cũng rất xoắn xuyết. Trong nồi là thịt hầm, xào rau xong bày lên thịt hầm là hoàn thành món com đĩa thịt hầm. Rất đơn giản nhưng rất ngon.

“Dựa vào cái gì cô ta không bắt người lại bắt cha mẹ ta? “Hứa Thanh Lăng vừa xào rau vừa nói với chính mình. “ Cái này không công bằng, thật không công bằng. “ Hứa Thanh Lăng tiếp tục nói một mình.

“Người làm sao có thể làm việc không công bằng đâu? “ Hứa Thanh Lăng ánh mắt dờ dẩn nhưng vẫn giữ tần suất xào rau thật chuẩn. hần là một đầu bếp giỏi, xào rau cơ hồ đã thành một bản năng.

Hứa Thanh Lăng lấy ra một bình màu vàng từ ngăn tủ dưới bếp lò, đổ ra một ít bột phấn trong món thịt hầm.

“ Cha mẹ ta bị mang đi, người vì cái gì mà không bị? “

“ Chẳng lẽ vì người cứu mạng cô ta? “ “Haha, chê cười “

“Người muốn ăn com? “ “Tốt, ta cho người ăn com. “ Hứa Thanh Lăng không ngừng hít sâu.

“ đã xong chưa? “ Chu Trạch bên ngoài thúc giục.

“Rất nhanh sẽ xong. “ Hứa Thanh Lăng sừng sốt một chút, trong ánh mắt hiện ra chút sợ hãi cùng chần chờ nhưng vẫn đẩy nắp nồi. Rồi hần lại phát hiện chưa hâm nóng, đành phải dùng lò viba làm nóng com một lần. Làm nóng xong, Hứa Thanh Lăng đem thịt hầm để lên trên rồi mới bung ra.

Chu Trạch đang rầu rĩ xem màn hình điện thoại di động, nhìn Hứa Thanh Lăng có chút thất thần đi đến. hần lo lắng hỏi:

“Người như thế này, sẽ không quên bỏ muối chứ? “

Hứa Thanh Lăng lắc đầu. Chu Trạch cầm đũa chuẩn bị ăn. Hứa Thanh Lăng tay run một chút, môi nhếch lên, đang chuẩn bị mở miệng thì Chu Trạch lại buông đũa xuống.

“Nước mơ chua hoặc là nước khô qua đâu? “ Chu Trạch hỏi.

Hứa Thanh Lăng đi vào trong lấy một chén nước mơ chua đem tới. Chu Trạch cầm nước mơ lên ngửi một chút, sau đó hít sâu chuẩn bị uống. Bỗng nhiên di động reng một tiếng. “ Tôi đến rồi, ra đi. “

Chu Trạch do dự một chút, rồi buông nước mơ xuống. hần biết bản thân dựa vào cái này để ăn com, về sau, có khả năng cả khuôn mặt đều chua, cảm giác giống như người xung quanh đều thiếu nợ hần một số tiền lớn. Ngẫm lại một chút lại thôi. Từ kiếp trước đến kiếp này đây chính là lần đầu tiên hần hẹn một người con gái ra ngoài xem phim. hần cảm thấy bản thân nên chuẩn bị trang trọng một chút. không còn cách nào khác, nếu là hần thì chuyện hẹn hò với bác sĩ Lâm chính là nhiệm vụ sơ cấp. hiện tại đổi thành về ngoài của Từ Nhạc, nhiệm vụ sơ cấp liền biến thành nhiệm vụ đại boss a. Bản thân hần cũng không hiểu là nên mừng thầm hay nên cảm thấy đau đầu? Minh bây giờ phải cố gắng đem chính mình đánh bại sau đó mới có thể ôm mỹ nhân về.

“Này, tiền com người ghi nợ trước, đến cuối tháng ta tính một lượt. Ta đi trước đây. “ Chu Trạch đứng dậy đẩy cửa ra ngoài.

Xe của bác sĩ Lâm đang dừng ở ven đường, cửa sổ xe mở, đang đợi Chu Trạch.

Bên trong tiệm mì, Hứa Thanh Lăng sắc mặt âm tình bất định. Ngay sau đó bỗng nhiên đem tất cả com canh trên bàn hất xuống đất. hần ôm đầu thương tâm khóc trên mặt đất. hần khóc ngày càng lớn, đến cuối cùng biến thành gào khan....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lý luận con chó

Xe bác sĩ lâm vừa đến thì Chu Trạch cũng đi ra, hai người ăn ý không nói lời nào, yên lặng đi đến cửa hàng tổng hợp.

Chỗ này trừ cửa hàng của Chu Trạch và Hứa Thanh Lăng thì cũng chỉ còn rạp chiếu phim và nhà hàng tiệc đứng mở cửa.

Đương nhiên vì hoàn cảnh chỗ này nên rạp chiếu phim cũng bị ảnh hưởng, kinh doanh không tốt lắm, thường ngày không có mấy người đến đây xem phim, mua vé ở đây có thể dễ dàng bao cả rạp.

Nhưng vì đang trong lễ mừng năm mới, phần lớn mọi người đều nghỉ nên việc cả nhà ra ngoài xem phim rất phổ biến, nên rạp chiếu phim vốn quanh quẽ nay lại tăng thêm rất nhiều nhân khí.

Chỉ là loại náo nhiệt này trong mắt Chu Trạch giống như là hồi quang phản chiếu. tổ bị lật thì sao còn trứng lành.

CHU Trạch mua vé, lại mua 1 phần bông tình nhân, nhìn đồng hồ, cùng bác sĩ Lâm vào rạp chiếu.

Vì đến muộn, Chu Trạch lại chọn suất chiếu gần nhất nên đã gần hết chỗ ngồi. Chu Trạch và bác sĩ Lâm chỉ có thể ngồi ở hàng thứ nhất.

không phải không chờ được nhưng chỗ này không có nhiều lựa chọn lắm, hơn nữa bộ phim “nghe hồng nhai tham án 2” là bộ phim 2d nên ngồi hàng đầu cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

trên đường bác sĩ Lâm không nói nhiều, giờ cũng cực kì an tĩnh ngồi bên Chu Trạch, ngẩng đầu nhìn màn hình.

Chu Trạch đưa bắp rang, cô ấy phát tòi tở về không muốn ăn.

Chu Trạch thờ dài, với kinh nghiệm kiếp trước của mình thì việc theo đuổi con gái chính là k quen biết.

Phim chỗ này cũng không tệ, thi thoảng Chu Trạch cười cười. bác sĩ Lâm cũng thường xuyên cười rộ nhưng lại không phát ra âm thanh, rất hàm súc, đẹp mắt.

Nhưng với Chu Trạch bầu không khí này không giống như hấn tưởng tượng.

Có chút bình thản, thiếu chút muối.

Hết phim, Chu Trạch và bác sĩ Lâm sống vai đi ra ngoài, hiện tại là 7h tối, không tính là muộn nhưng khi ra khỏi rạp chiếu phim thì những chỗ khác đã tối đen.

Bác sĩ lâm tiếp tục yên lặng đi phía sau. Chu Trạch muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được chủ đề.

Hôm qua người nói muốn chấm dứt là mình, hôm nay lại biểu hiện quá nhiệt tình, người tôi sẽ không nghĩ mình bị bệnh tâm thần chứ?

“đến tiệm sách của tôi..”

“đến tiệm sách của anh ngồi 1 lát..”

Tựa hồ hai người nghĩ ra biện pháp đánh vỡ trăm mặc và lúng túng nên cùng nói ra.

Về đến tiệm sách, Chu Trạch phát hiện tiệm mì đã đóng cửa, ngay cả cuốn rèm cửa ít khi hạ nay cũng kéo xuống, không biết Hứa Thanh Lăng có ở trong tiệm không.

Bác sĩ Lâm chọn một quyển tạp chí ngồi xuống ghế. Chu Trạch cũng cầm 1 quyển sách, ngồi bên kia tùy tiện đọc. hai chén trà nóng vẫn còn bốc khói.

Đột nhiên Chu Trạch cảm giác chính mình giống như không có mặt mũi trào phúng Từ Nhạc, vì hấn đem lần hẹn hò biến thành lịch sự đón tiếp khách, thật hiếm có!

hấn hận muốn cho mình cái tát!

“vẫn chưa đóng cửa sao?” Bác sĩ lâm hỏi, kì thật ý ở ngoài lời là muốn đi rồi, dù sao cũng là buổi tối, chỉ cần Chu Trạch đóng cửa, cô có thể thuận theo chào tạm biệt.

“a, buổi tối tôi vẫn mở cửa buôn bán.” Ngược lại Chu Trạch không nghe ra ý trong đó mà thành thật trả lời.

Bác sĩ Lâm nhất thời yên lặng, cười cười, đưa tòi nhẹ vuốt khuyên tòi, tiếp tục xem sách.

“kết..” cửa tiệm sách bị đẩy ra, hai nam một nữ đi vào.

Tuổi ba người cũng không phải lớn, tầm hơn 20, 2 người nam có vẻ đã uống rượu, một người khuôn mặt đỏ đến choáng váng.

“ông chủ, có nước không?” người con gái hỏi. Chu Trạch chỉ máy đun nước ở vách tường.

cô bé đứng lên lấy nước cho bạn mình rồi đến quầy hỏi: “bao nhiêu tiền?”

nói xong lấy điện thoại tôi, xem ra là chuẩn bị quét mã QR trả tiền.

“ba mươi” chu Trạch đáp.

“ông chủ, dù là tết thì cũng không thể làm thịt khách như vậy, 1 chén nước lọc mà đòi 30.” cô bé cười mắng nhưng vẫn quét QR trả tiền, sau đó nói với hai bạn nam “ở chỗ này nghỉ ngơi, đọc sách.”

Bọn họ coi tiệm sách như chỗ nghỉ chân. Chu Trạch thu bọn họ 30 đồng có điểm giống như quán trà, cũng có thể hiểu được.

: đọc sách? Xem sách gì?”

Người đàn ông có chút men say nên thanh âm rất cao “tôi muốn xem chuyện ma quỷ, tiểu thuyết kinh dị, tiệm này có không.”

hắn vừa nói vừa cười haha.

Chu Trạch thờ dài, lấy hai quyển sách kinh dị đưa cho hắn, đồng thời lơ đãng dùng ngón tay đung vào đối phương.

ừ, là người, không phải quỷ. Cuộc hẹn tối nay coi như thất bại. nếu để bác sĩ Lâm thử nghiệm cảm giác 5 anh em công nhân ‘bách quỷ dạ thoại’ đúng là rất tuyệt.

là người, tốt rồi, cũng khá ưa nhìn dù là hắn say.

Hai người khác Chu Trạch không đụng chạm, sợ bất tiện.

Người đàn ông say rượu ngồi xuống, hai bạn của hắn cũng thế, ba người vừa nghịch điện thoại vừa đọc sách.

Cho rằng mất 30 đồng thì phải dùng xứng đáng.

“chuyện ma quỷ này viết cái gì vậy” người đàn ông ném quyển sách đi, vừa vịn rơi xuống dưới máy đun nước. người phụ nữ nhặt sách lên, phát hiện lúc này mình rót nước làm ướt nước, giờ quyển sách bị ướt.

“ông chủ, bao nhiêu tiền?”

“80% giá niêm yết.” Chu Trạch vui vẻ, tổ chất của 3 người này thật cao.

Đương nhiên Chu Trạch hi vọng, người thanh niên say kia ném tất cả sách của mình 1 lần, hơn nữa làm bản để mình kiếm chút đỉnh.

Người phụ nữ bắt đầu đi quét QR, sau đó đến trước mặt thanh niên say.

‘chúng tôi đi thôi, đừng nổi điên’

“tác giả của quyển sách đó chắc chắn là chưa thấy qua chuyện ma quỷ.” Thanh niên say rượu bướng bỉnh nói.

Chu Trạch nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, ừ, người từng gặp quỷ đang ở trước mặt người.

“tôi không về, tuyệt đối không về! hôm nay tôi không muốn ngủ!” thanh niên lại tiếp tục “tôi về nhà chỉ thấy quỷ, ngủ cũng thấy quỷ, không bằng tôi ở đây xem sách. Tôi thiếu, không phải gặp quỷ!”

“....” Chu Trạch.

Lúc này bác sĩ Lâm cũng buông sách nhìn thanh niên say rượu, cảm thấy rất có ý tứ.

“ơ, Luru ca, nhà anh có quỷ” thanh niên không say trên ghẹo nói.

Người phụ nữ liếc hắn, ý bảo chó nói bậy bạ.

“cút! Nhà người mới có quỷ?!”

Thanh niên say rượu đứng lên “con mẹ nó, con quỷ khi cứ đến tết là tìm tôi chà đạp, sao không phải người khác, 3 người anh của tôi, lại thêm 1 chị gái, mẹ tôi, ông bà tôi, tất cả đều không sao, chỉ có mình tôi.”

“nữ quỷ?” thanh niên không say nói.

“nếu là nữ quỷ đã tốt, là một con chó cái!”

“phốc!” hai người bạn của hắn cười theo bản năng. Ngay cả Chu Trạch và bác sĩ Lâm cúi đầu ho khan, thực chất là cười.

Thanh niên say rượu khi nói không phải nữ quỷ mà là chó cái thì vẻ mặt rất ủy khuất.

Nội tâm bảo bảo đáng.

Bảo bảo uống rượu say muốn thổ lộ hết!

“cứ đến tết, trước sau mấy ngày, nó sẽ tìm tôi! Tôi ngủ thì nó sẽ đến, mịa!”

Thanh niên dù say khướt nhưng vẫn không khống chế được, nhưng lại không làm người khác thấy sợ mà chỉ có cảm giác hấn thật thú vị.

“bắt đầu từ 7 năm trước đến bây giờ, đến tết nó lại đúng hẹn, còn đúng giờ hơn so với tiền mừng tuổi của cha mẹ tôi!” thanh niên ôm đầu, ngồi trên đất khóc “mẹ ơi, thời gian này không có cách nào vượt qua.”

“rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con chó kia, ông có biết không?” thanh niên kia nói.

“trước kia nhà tôi nuôi con chó, vì nó cắn nát tiền cha tôi để dưới gầm giường nên bị chúng tôi giết thịt ăn.”

“nhất định là con chó kia không phục, về báo thù” bạn hấn phân tích.

“con mẹ nó, vậy sao chỉ tìm tôi? Lúc giết đầu chỉ mình tôi, còn có 3 anh, cha tôi và ông tôi! Lúc ăn thịt thì là cả nhà ăn, chỉ coi là món ăn ngày tết! con chó đó còn không bán được năm nghìn khối tiền, đáng đời bị ăn! Nhưng vì sao chỉ hận mình tôi?”

Thanh niên say rượu khóc rống “tôi hỏi qua rồi, 3 ông anh tôi, cha tôi, ông tôi đều không sao, sao chỉ nhìn chăm chăm tôi?”

“ông say rồi, đi, bọn tôi đưa ông về nhà.” Người phụ nữ đỡ thanh niên say, ra hiệu bảo thanh niên kia hỗ trợ.

Mấy người họ ra khỏi tiệm sách làm tiệm sách vừa náo nhiệt lại trở nên vắng lạnh.

“anh nói xem vì sao?” bác sĩ Lâm nhìn Chu Trạch, không quan tâm thật giả, thuần túy là nghe chuyện phiếm “vì sao con chó kia chỉ chộc ghẹo hấn? chẳng lẽ hấn có chỗ không giống người thường?”

“em hứng thú với chuyện này?” Chu Trạch có chút bất ngờ hỏi.

“ừ” bác sĩ lâm gật đầu.

Chu Trạch cười cười” thật ra rất đơn giản, một con chó, nếu em muốn biết suy nghĩ của nó thì hãy đặt bản thân là con chó.”

“là sao?” bác sĩ Lâm vui vẻ “rất khó thay a.”

Đúng vậy a, người thì sao có thể tư duy như con chó?

“vong hồn chó trở về báo thù, chộc ghẹo người là vì nó có oán khí.” Chu Trạch giải thích “cũng giống như con người vậy.”

“vậy sao nó không trả thù những người khác trong nhà?”

“có lẽ là vì khoản tiền kia, con chó nghịch ngợm, cắn nát 1 phần nhưng có khả năng 1 phần đã bị người này khi đó còn nhỏ trộm đi. Vì vậy con chó cảm thấy không công bằng, nó cắn tiền, bị trừng phạt, bị ăn thịt, theo nó cảm thấy có lý. Nhưng vì sao người kia trộm tiền, lấy mất 1 phần thì lại không sao? vì vậy nó không phục, nó không trả thù người khác chỉ trả thù ahwns.”

Bác sĩ lâm lắc đầu, có chút bất ngờ “chuyện xưa của thanh niên say đó, bị anh phân tích thành như vậy, cảm giác chuyện như thật.”

Chu Trạch đến chỗ mấy người kia vừa ngồi, hấn phát hiện trên đất có túi tiền, hấn nhặt lên, đi ra ngoài cửa.

Lúc này người phụ nữ chạy lại “xấu hổ, còn...”

Chu Trạch đưa túi tiền ra.

“cảm ơn!” người phụ nữ cúi đầu tỏ vẻ cảm ơn ‘gia hỏa này nếu đêm nay về phát hiện làm mất tiền và giấy tờ thì sẽ bị người nhà mắng.”

“không có gì!” Chu Trạch xua tay.

Đối phương thấy Chu Trạch xua tay thì xoay người đuổi theo bạn.

Dưới ánh trăng, khi người phụ nữ kia chạy nhanh, dưới áo khoác giống như có cái đuôi màu vàng đang lắc lư....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thiên lôi dẫn ra địa hỏa

Editor: icefly999

Chu Trách cảm giác bản thân hẳn là hoa mắt rồi. Vừa rồi vừa nghe một tên say rượu kể chuyện tình cảm ma quỷ xong, hơn nữa đèn đường lại mờ mờ, nên bản thân hoa mắt cũng rất bình thường.

Đúng vậy, chính là như vậy.

Chu Trách không phải Trương Thiên Sư ở núi Long Hồ, hẳn biết bản thân còn có chút bệnh “người tốt”. Hẳn không thể thay đổi chính mình, nếu không ban ngày đã bóp chết tiểu loli kia rồi.

Về phần kết quả cuối cùng là hẳn bị tiểu loli bóp chết, hay vẫn là bị tiểu loli bóp chết hẳn cũng không biết được.

Nếu như không thay đổi được chính mình, vậy hẳn sẽ cố hết sức tránh bị chuyện xấu ảnh hưởng. Thấy có việc xảy ra, có thể tránh được hẳn liền tránh, có thể nhắm mắt làm ngơ hẳn liền nhắm mắt làm ngơ.

Dù sao con chó đã chọc ghẹo người đàn ông kia bảy năm, tính toán tuổi tác cũng đã thời hạn “thất niên chi dương” *

*giai đoạn buồn chán sau bảy năm

Nếu như con chó kia thật muốn hại người nó đã sớm hại. Về phần khi xuống dưới nó chịu giày vò như thế nào, đối với Chu Trách đều không liên quan. Người ta tới cửa hàng của mình mua nước rồi sáng khoái bồi thường tiền sách chính là thiện duyên.

Bất quá đây là lần đầu tiên Chu Trách phát hiện trên thế giới này có không ít những đồ vật không thể tưởng tượng nổi. Có thể trước kia mình là người, hiện tại bản thân đã là quỷ nên nhìn thế giới ở góc độ không giống nhau.

“Làm sao vậy?” “Bác sĩ Lâm cũng đi đến cửa hàng.

Chu Trách cười cười nói. “Tôi cảm thấy rất may mắn khi bản thân và Spider Man không giống nhau, không có trường bồi hay thân nhân đột nhiên xuất hiện nói với tôi: “Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng nhiều” “

Bác sĩ Lâm nghe không hiểu đây là ý gì, cô ấy nói: “không còn sớm nữa, tôi cần phải trở về”

“không ngồi thêm một chút?”

“Ngày mai tôi còn muốn đi làm đúng giờ”. Bác sĩ Lâm vừa nói vừa quàng khăn.

“Có thể chuyển giờ làm mà.” Chu Trách nói.

“không tiện”

“không muốn?”

Bác sĩ Lâm hơi hơi nhíu mày. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy trên người Chu Trách có cảm giác hùng hổ dọa người. cô có chút không biết phải làm sao.

“cô là vợ tôi mà.” Chu Trách nhìn vào mắt bác sĩ Lâm, nghiêm túc nói ra.

Bác sĩ Lâm hơi lui về phía sau nửa bước, “Ngày hôm qua, anh nói...”

Hôm qua Chu Trách mới nói muốn chấm dứt mối quan hệ này để hai người đều được giải thoát.

“Ngày hôm qua là ngày hôm qua.” Chu Trách đi về phía trước nửa bước.

“Tôi vẫn chưa ký tên trên giấy li dị, hiện tại, Tôi vẫn là chồng cô, cô là vợ của tôi. Vì vậy, bây giờ tôi muốn cô lưu lại với tôi.” Chu Trách nói càng lúc càng lớn.

Bác sĩ Lâm không nói gì, đứng tại chỗ.

Trong lòng Chu Trách bỗng nhiên bốc lên một cỗ lửa giận không tên. Hắn duỗi ngón tay nắm lấy cằm bác sĩ Lâm, làm một động tác nâng cằm rất khinh bạc. Ánh mắt bác sĩ Lâm rất thanh tịnh. Cánh môi đỏ tươi làm người ta hoa mắt mê mẩn. cô ấy rất đẹp, vẻ đẹp tinh xảo cộng thêm khí chất thanh cao mang đến cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Chu Trách trực tiếp cúi đầu hôn xuống cánh môi đỏ tươi kia.

hôn hôn rất kịch liệt và thô bạo, như một con thú hoang triệt để bộc lộ hung tính.

Bác sĩ Lâm giờ tay lên, tựa hồ chuẩn bị cho người đàn ông trước mặt một cái tát. Nhưng nâng tay đến giữa đường cô lại chậm rãi để xuống. Tại khóe mắt kia, chảy ra nước mắt trong suốt.

“ cô khóc cái gì? “ Chu Trạch ngẩng đầu nhìn Lâm Văn Thu.

“ cô cho rằng cô khóc có thể khiến tôi cảm thấy áy náy? cô cho rằng cô khóc có thể khiến tôi dừng lại? “

Tôi cho cô biết, hôm nay cô khóc cũng vô dụng. cô là vợ ta, ta là chồng cô.

cô xem một chút cha mẹ của cô đều là loại gì? Em gái của cô bình thường nhìn tôi như thế nào.

cô nhìn lại cô một chút đi.

cô cao quý.

cô lãnh diễm

cô là nữ thần.

cô không ăn khói lửa nhân gian!

Trong phòng ngủ, cô vẫn cùng tôi phân giường ngủ.

Kết hôn tức là cô đã là vợ người ta rồi, vậy mà vẫn còn giả mù sa mưa để lại trinh tiết trong lòng. cô còn xứng sao!

Tôi biết rõ, tôi chính là đồ vô dụng. Cả nhà các người đều xem tôi như đồ bỏ đi!

Chu Trạch một tay bóp cổ bác sĩ Lâm đem đẩy tới cạnh quây. Sau đó trực tiếp cởi bỏ áo khoác của cô.

“ Tôi hôm nay sẽ dạy cho cô biết làm vợ là như thế nào! “

“ Từ Nhạc.... “ Bác sĩ Lâm không phản kháng, cô chỉ lạnh lùng nhìn Chu Trạch, “ anh chính là cái này... Hồn đàn.... “

“ Ha ha “ Chu Trạch cười cười không để ý. Sau đó tự cởi áo khoác của bản thân rồi trực tiếp đặt bác sĩ Lâm lên quây.

hắn thô bạo, hắn ngang ngược.

Ở thời điểm này, củi khô đã cháy, chỉ cần đỉnh điểm ngọn lửa có thể hùng hực thiêu đốt.

Chu Trạch chính là cần một chút củi lửa!

trên người cô ấy thơm quá, làn da cô ấy thật mềm, thân thể nàng thật tốt, thật đầy đặn. Hết thấy, hết thấy đều tốt đẹp như vậy, làm người ta trầm mê.

Nhưng ngay lúc này, Chu Trạch bỗng nhiên dừng động tác, cả người lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Trước mặt, Bác sĩ Lâm nằm ở trên quây, quần áo lộn xộn. Chính bản thân mình thờ hồn hên từng ngum

không

Làm sao lại biến thành như thế này?

Bác sĩ Lâm còn nằm ở trên quây. cô vẫn như trước mở to mắt, vẫn không có phản kháng.

cô đối với Từ Nhạc có áy náy. cô là một người rất độc lập, rất kiên cường, nhưng hoàn cảnh xã hội mà cô đang tồn tại cộng với sự giáo dục được tiếp nhận từ gia đình khiến cô trở nên rất mâu thuẫn.

Cha mẹ cô lấy cái chết bức bách nếu không cô sẽ không cùng Từ Nhạc kết hôn. Nhưng cùng Từ Nhạc kết hôn cô lại kiên trì tại điểm mấu chốt. Trong tâm cô có người đàn ông khác, dù người đó đã qua đời trong tai nạn xe hơi nửa năm trước. Dù người đó có thể đã sớm quên mất cô. Hay thậm chí căn bản không biết có một nữ sinh thực tập sau khi kết thúc khóa thực tập vẫn len lén chú ý hắn.

Dùng câu học sinh trung học thường sử dụng để phê phán chính là bác sĩ Lâm lựa chọn khuất phục phong kiến lễ phép, rồi lại không cam lòng rút cuộc trong lòng chỉ còn mâu thuẫn.

Cho nên dù trong lòng vạn lần không muốn nhưng Lâm Văn Thu vẫn không phản kháng, chỉ tùy ý Chu Trạch. cô thấy mình không có lý do gì để phản kháng. Chu Trạch là chồng mình. Từ sau khi kết hôn, rõ ràng cô chính là người có lỗi với hắn trong đoạn hôn nhân này.

không chấp nhận, không đồng ý nhưng không phản kháng.

“Mặc quần áo chưa? “ Chu Trạch quát với Lâm Văn Thu còn nằm trên quầy.

Lâm Văn Thu sùng sốt một chút rồi đứng thẳng lên, có chút không tin nhìn Chu Trạch. Mới vừa rồi cô cũng đã nhận mệnh.

“Lão tử còn chưa kịp đối với cô làm gì, cô đừng có làm bộ dạng như mới bị cưỡng bức. Mặc quần áo nhanh đi. “

hiện tại, lập tức sau đó Cút!”

Bác sĩ Lâm yên lặng mặc lại y phục. Sau đó mặt không biểu tình nhìn gương sửa sang lại bề ngoài của mình. Đợi đến lúc thu thập xong hết thấy, cô rót cho Chu Trạch một chén nước ấm đặt ở trên quầy rồi lập tức rời đi không nhìn lấy Chu Trạch một cái.

Chu Trạch chán nản ngồi trên mặt đất. Có chút mờ mịt, có chút khó hiểu.

trên môi cùng lòng bàn tay tựa như vẫn còn lưu lại hương thơm trên người cô. hần không biến bản thân vì cái gì mà dừng lại. Hương vị đó rõ ràng rất thoải mái, làm người ta mê say. Nhưng hần lại cảm giác có chút không đúng. Đây không phải là cảm giác mà hần muốn.

hần vừa rồi chuẩn bị làm chuyện đó với cô. cô cũng đồng ý. Nhưng vừa rồi một màn kia hoàn toàn không phải là mong muốn của hần.

Chu Trạch lão đảo đứng lên, cầm lấy ly trà uống một ngụm rồi phun ra nước ảm. Nước này nóng hổi không pha thêm chút nước lạnh nào. Mặc cho nước làm ướt mặt đất. Chu Trạch nhìn khắp bốn phía rồi nhớ lại những gì mình đã nói, đã làm, hần lại nắm chặt nắm đấm thêm một chút, rồi lại buông ra, rồi lại nắm chặt lần nữa.

hần đi tới nhà vệ sinh, trực tiếp đem đầu mình để dưới vòi nước cọ rửa. hần cần tỉnh táo hơn, bình tĩnh hơn để dẹp đi ngọn lửa trong lòng. Vào mùa đông dùng nước lạnh cọ rửa là chuyện không phải người bình thường có thể làm được. Chu Trạch ngẩng đầu, chỉ cảm giác trong đầu mình vẫn còn mê muội. hần nhìn lên trước gương. Trong gương phản chiếu bộ dạng của mình.

Chu Trạch hai tay găt gao nắm lấy bồn rửa mặt, không ngừng thở hổn hển. Ngay sau đó hần từ ngẩng đầu lên, như đang làm bầm lều bầu nói :

“ Là nguoi! “

“ Là nguoi, oắt con chết tiệt khôn khiếp!”

Ngươi đang ở đây ảnh hưởng ta, ngươi có ý đồ điều khiển ta

Ngươi là rác rưởi, tạp chủng, tạp chủng! “

Chu Trạch đối với người trong gương mắng nhiếc.

Đúng vậy không phải hần, vừa rồi biểu hiện của hần quá bất thường. Cái loại lửa nóng không tên, cái loại không lý do đàn độn, cái loại xúc động không giải thích được này tuyệt không phải chỉ là khí huyết cương dương đơn giản như vậy.

Ngay mới vừa rồi, tại lúc đó, có thể là Từ Nhạc, người mình vốn cho là đã sớm xuống địa ngục nhưng không, hần chưa đi, hần còn trốn ở bên cạnh mình, ảnh hưởng tới mình. Thậm chí có thể hần còn ản núp trong thân thể mình!

hần uất ức, hần mềm yếu, hần khi còn sống nhận hết xem thường, không dám phản kháng, cũng không có can đảm ngẩng đầu. Nhưng sau khi chết, hần lại nghĩ đến mượn tay người khác, lấy phương thức đơn giản mà thô bạo nhất để trả thù chính người vợ của mình!

“Ta trước kia còn rất đồng tình với ngươi, cảm thấy có chút có lỗi với ngươi “ Chu Trạch lẩm bầm, “ Nhưng hiện tại ta hiểu được, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, thời gian trước ngươi trải qua như vậy, chỉ có thể nói là đáng đời ngươi!”

“Đừng! “

Chu Trạch giờ nắm đấm trực tiếp đánh vào trên gương.

Tấm gương vỡ tan. Bàn tay Chu Trạch cũng chảy máu như suối. Máu tươi bắt đầu tràn vào bên trong bồn rửa mặt. Tấm kính không trọn vẹn phản chiếu khuôn mặt Chu Trạch.

không.

Là khuôn mặt Từ Nhạc.

Chu Trạch đứng ở đó không hề động đậy. Người trong gương cũng không động.

Nhưng sau đó một khác. Trong đôi mắt người trong gương xuất hiện một tia âm độc, đồng thời mở miệng nói :

“Ồ, bị nguoi phát hiện. “

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thu Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hi!

Editor: icefly999

“Ngươi đây là..... Muốn chết. “

Sâu trong đôi mắt Chu Trạch hiện ra màu đen sáng bóng chứng tỏ tại giờ khắc này hắn rất phần nộ.

Đúng là hắn tu hủ chiếm chỗ chim khách,nhưng vậy thì thế nào? Ngươi có thể trả thù nhưng không thể không có tiền đồ đến mức bỗng nhiên công kích khiến ta dùng sức mạnh đối với vợ ngươi.

Chu Trạch mở tay phải của mình ra, màu đen ở móng tay hắn chậm rãi sinh ra, từng sợi từng sợi như sương mù vờn quanh.

Nhiều khi giải pháp chân chính để giải quyết một vấn đề nằm ở lập trường của bản thân mình. Đứng ở lập trường của Chu Trạch căn bản là không có biện pháp xác định cái gì đúng cái gì sai. Tất cả hành động của hắn đều dựa trên nguyên tắc là hắn muốn sống.

“ Mặc kệ ngươi giấu mình ở nơi nào, ta đều muốn đem ngươi lấy ra.....Cho dù là ngươi đang ở trong thân thể này! “

Khuôn mặt Chu Trạch bắt đầu vặn vẹo, móng tay của hắn bắt đầu đâm vào lồng ngực mình.

“ Hí....iiii....”

Đau đớn kịch liệt đến mức hắn không thể chống đỡ mà run rẩy. Toàn bộ cơ thể Chu Trạch run rẩy rồi trực tiếp té ngã trên mặt đất.

Chu Trạch có chút mờ mịt. Căn bản Từ Nhạc không tồn tại. Vừa rồi hắn mạo hiểm lấy linh hồn của chính mình nghiệm chứng, kết quả là trong khối thân thể này chỉ có duy nhất linh hồn của Chu Trạch hắn. Từ Nhạc căn bản không tồn tại.

Chu Trạch một lần nữa gắng gượng đứng lên, nhìn chính mình trong tấm gương đã bể tan tành. Lần này chờ thật lâu nhưng người trong gương vẫn không có chút biến hóa nào. Từ Nhạc đã sớm không tồn tại. Như vậy những hành động lúc trước đối với bác sĩ Lâm đều là bản tính của hắn sao?

không !

Điều đó không có khả năng,

không có khả năng!

không thể nào.

Chu Trạch lần đầu tiên cảm thấy chính mình trong gương thật xa lạ. không phải bởi vì hắn thay đổi thân thể hay dung nhan, mà là nội tâm và linh hồn so với trong nhận thức của hắn không giống nhau.

Thân thể cùng linh hồn, đến cùng cái nào mới thật là chính mình?

Từ xưa đến nay, rất nhiều nhà khoa học, nhà tư tưởng lớn đều có cùng một đáp án tương tự. Thân thể sẽ biến hóa và mục nát, nhưng linh hồn có thể vĩnh viễn tồn tại.

Chu Trạch cũng cho rằng, hắn vẫn còn là Chu Trạch, vẫn là chính mình, chỉ đơn giản là thân thể thay đổi mà thôi.

Nhưng hiện tại hắn bắt đầu sợ hãi. Bởi vì nếu như linh hồn Từ Nhạc đã sớm không tồn tại đồng nghĩa với việc thay đổi là chính bản thân hắn.

.....

“ Em đi ngủ đi, Thân ái “

“Ừ, em mang con gái đi nghỉ trước rồi, anh cũng sớm chút làm xong rồi nghỉ ngơi. “

“Được rồi, đợi anh đem phương án trị liệu này sửa đổi xong đã. “

Vương Kha nhẹ nhàng vặn vẹo uốn éo thân thể, ngáp một cái. Hắn xác thực rất muốn nghỉ ngơi, nhưng mà công việc còn phải làm cho xong. Mới ngoài ba mươi mà trên đầu hắn đã bắt đầu xuất hiện tóc trắng rồi. Nam nhân ở cái tuổi này thật vô cùng mâu thuẫn. không liều mạng làm việc đi đường lão thực sự quá sớm. Liều mạng mà nói, thì thân thể bắt đầu xuống dốc rồi.

“ Đỉnh đỉnh đỉnh..... đỉnh đỉnh đỉnh... “

Vương Kha khẽ nhủ mày. đã trẻ thế này còn ai đến nhà nữa.

hắn đi đến nhìn thoáng qua màn hình liên lạc thấy đứng ngoài cửa là một người đàn ông mặc áo khoác màu đen. hắn hỏi: “ anh là ai? “

“ Tôi đến tìm Vương Kha. Là một người bạn giới thiệu tôi đến đây. “

“ thật xin lỗi, nếu như có chuyện gì ngày mai anh có thể liên lạc với phụ tá của tôi trước... “

“ Chu Trạch giới thiệu tôi đến đây. “ Người đàn ông ngoài cửa nói.

Nghe được cái tên này, Vương Kha sững sốt một chút sau đó mở cửa.

Đối phương thoạt nhìn có chút trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi lăm tuổi.

“ Vào đi “. Vương Kha mời đối phương ngồi xuống rồi tự mình rót cho hắn một chén trà.

Chu Trạch ngồi trên ghế salon, nhìn người bạn tốt ngày xưa của mình.

hắn vẫn không thay đổi, vẫn ở chỗ cũ tiếp tục phấn đấu vươn lên. Cùng là những đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện, mối quan hệ của bọn họ rất tốt. Hơn nữa trong số những đứa trẻ đi theo lão viện trưởng những năm gần đây, bọn họ được coi là những người có tiền đồ nhất.

Chu Trạch tuổi còn trẻ đã là phó chủ nhiệm ở bệnh viện. Vương Kha đã có phòng chẩn trị tâm lý riêng của mình. Phòng khám của hắn không phải mở ở vị trí chật chội xa xôi, mà chính là mở ở trung tâm thành phố Thông Thành, bên cạnh siêu thị Nam Đại.

Chính là ngôi biệt thự này, cũng không phải người bình thường có thể mua được.

“ anh biết Chu Trạch sao? “ Vương Kha hỏi trước.

“Ừ, đã mất nửa năm trước. “ Chu Trạch trả lời, sau đó nâng chung trà lên uống một ngụm. hắn vẫn thích uống trà Mao Tiêm, khẩu vị vẫn không thay đổi a.

“ Tìm tôi có chuyện gì không ? “

“ Xem bệnh “

“ Xem bệnh? “. Vương Kha ho khan một tiếng. “ anh có thể hẹn trước. “

“ Rất gấp.” Chu Trạch nhìn vào mắt Vương Kha. “ Vô cùng gấp. “

Vương Kha trầm mặc sau đó cười cười, gật gật đầu sau đó nói : “ Mời cùng tôi đến thư phòng. “

Mặc kệ đối phương đột nhiên đến có thất lễ hay không, đưa ra yêu cầu có đường đột hay không. Nhưng đối phương lại là bạn của Chu Trạch, Vương Kha cũng không có cách nào từ chối.

Chu Trạch đến thư phòng Vương Kha ngồi xuống, còn Vương Kha đi thay một thân áo trắng đến biểu hiện hắn trịnh trọng.

“ nói một chút tình huống của anh đi. “ Vương Kha chuyển động bút máy trong tay. Đây là một cây bút máy màu vàng sậm, dưới ánh đèn trong thư phòng nhìn rất là chăm chú.

Chu Trạch chậm rãi lắc đầu, “ không nên tiến hành thôi miên đối với tôi, cho dù là cấp bậc thôi miên đơn giản. “

Vương Kha gật đầu rồi buông bút máy xuống.

“ Tôi có thể có chút... phân liệt nhân cách. “ Chu Trạch nói.

“ anh hãy nói cụ thể một chút. “ Vương Kha hỏi.

“ Tôi cảm giác trong thân thể tôi có một tính cách khác tồn tại. Trong một thời khắc nào đó, tính cách người kia bỗng nhiên sẽ ảnh hưởng đến cách làm việc của tôi. Có nhiều việc tôi xác định được đó không thể là việc tôi có thể làm ra. Tôi là một người rất biết tự kiểm chế. “

“ Là dấu hiệu phân chia nhân cách? “ Vương Kha hí híp mắt. “ đã bao lâu rồi. “

“ Chỉ mới gần đây thôi. “

“ Như vậy đi, bằng cảm giác của mình, anh hãy vẽ ra nhân cách thứ hai của anh. Hãy vẽ ra hình dạng của hắn dù anh chưa bao giờ thấy qua hình dạng

chân thực của hấn. “

Vương Kha đưa tờ giấy trắng và cây bút máy đến trước mặt Chu Trạch.

“Nhân cách thứ hai sao?” Chu Trạch hỏi.

“Đúng. “ Vương Kha gật gật đầu.

“Nhưng... nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, tôi chính là nhân cách thứ hai. “ Chu Trạch chỉ chỉ mình, “hiện tại, hấn chính là nhân cách vốn có của cỗ thân thể này. “

Ánh mắt Vương Kha ngưng tụ, bắt đầu một lần nữa đánh giá kỹ Chu Trạch.

“Ý anh nói là trạng thái của anh bây giờ chính là nhân cách thứ hai?”

“Dựa theo lý luận của anh để hình dung thì chính là vậy. “ Chu Trạch trả lời.

Vốn chủ nhân của thân thể này chính là Từ Nhạc. Chu Trạch là người từ ngoài đến nên Chu Trạch thuộc về nhân cách thứ hai.

“anh đã giết hấn rồi?” Vương Kha hứng thú hỏi... hiện tại hấn có chút hưng phấn.

“Xem như là thế đi. Hơn nữa ta tin rằng hấn không nhìn thấy. “ Chu Trạch đáp.

“Vậy cái này kỳ thật có thể tính là hành vi giết người. “ Vương Kha nhắc nhở. “Mặc dù về phương diện pháp luật không có cách nào phán định loại hành vi này, nhưng tôi vẫn muốn khiển trách anh.

“Sau khi khiển trách kết thúc thì sao?”

“anh tìm đến tôi là muốn tìm biện pháp triệt để thoát khỏi sự ảnh hưởng của nhân cách thứ nhất?”

“Đúng vậy. “

Vương Kha bắt đầu chuyển động bút máy. Lần này không phải bởi vì thôi miên, mà vì hấn đang tự hỏi.

“Tôi không biết có nên giúp anh hay không, bởi vì theo như tôi quan sát, anh đã giết một người vốn đang tồn tại. Nếu như tôi giúp anh “hủy thi diệt tích”, như vậy tôi liền biến thành đồng lõa. “

“Giúp tôi. “ Chu Trạch nói.

“Tôi cần phải suy nghĩ một chút. “ Vương Kha trầm ngâm một chút.

“không cần cân nhắc, giúp tôi. “ Chu Trạch thúc giục nói, ngay sau đó Chu Trạch lại nói : “Nhị Đản Ca. “

Khi tiếng “Nhị Đản Ca “ này nói ra, Vương Kha bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, hấn có chút bất ngờ nói : “Chu Trạch ngay cả cái tên này cũng nói cho anh biết rồi hả? “

Chu Trạch gật gật đầu.

Vương Kha ngẩng đầu, có chút xoắn xuýt, nhưng vẫn khẽ cắn môi, bắt đầu cầm lấy bút máy ghi tờ đơn:

“Tôi kê cho anh một chút thuốc, những thuốc này kỳ thật chỉ có tác dụng phụ trợ, giúp anh ổn định tâm tình và ổn định giấc ngủ. “

“Vậy thì không cần kê. “ Chu Trạch nói.

“Bước quan trọng nhất chính là anh cần thay đổi hoàn cảnh. “ Vương Kha không để ý lời Chu Trạch nói, tiếp tục viết đơn thuốc.

Rất nhiều người đều cho rằng tư tưởng của một con người đều ký thác tại linh hồn. Tuy ra trên thế giới này đến cùng có tồn tại linh hồn hay quỷ hồn hay không vẫn là vấn đề chưa được giải đáp. Nhưng bản thân thuyết pháp này vẫn không chính xác. Kỳ thật, thân thể của chúng ta, ánh mắt của chúng ta, và rất nhiều bộ vị khí quan khác đều có thể chứa đựng một “Linh hồn” khác. Ví dụ như vận động viên thông qua vô số lần lặp lại huấn luyện có thể tạo ra “Cơ bắp trí nhớ” cùng với “Tâm lý ám chỉ “... anhcó thể đem nó lý giải thành một loại quán tính.

anh là nhân cách thứ hai, giết chết nhân cách thứ nhất.

Nhưng nhân cách thứ nhất đã tồn tại và vận hành trong cỗ thân thể này quá lâu nên chính mình sinh ra quán tính, có trí nhớ của mình. Có đôi khi anh sẽ đột nhiên làm ra một số hành động không thể giải thích được, sau đó sẽ cảm thấy khiếp sợ và kinh ngạc. Làm cho anh sinh ra cảm giác nhân cách thứ nhất vẫn còn tồn tại.

thì ra là vì nguyên nhân này.

Trước hết anh hãy chặt đứt các quan hệ trên internet, xây dựng vòng tròn cuộc sống thuộc về chính anh, để cỗ thân thể này một lần nữa thích ứng với anh, đem quán tính trước kia triệt tiêu thì vấn đề cũng sẽ giải quyết xong.

“Kỳ thật tình huống hiện tại của anh không nghiêm trọng lắm, suy nghĩ của anh rõ ràng rất ăn khớp. Vượt qua nó chỉ là vấn đề thời gian thôi” Vương Kha cười cười.

Thời điểm này có người gõ cửa thư phòng.

“anh yêu, có khách sao?”

“Đúng, giúp anh rót hai ly cà phê nhé.”

“Tốt”

Chu Trạch nghĩ tới bác sĩ Lâm, nghĩ tới nhạc phụ nhạc mẫu và cô em vợ của mình.

Hoàn toàn chính xác.

Ngay từ đầu hẳn đã bài xích quan hệ của người kia, thậm chí muốn đoạn tuyệt.

Nhưng mà không biết từ lúc nào hẳn bắt đầu chấp niệm việc cô ấy không cùng hẳn ngủ.

“Đoạn tuyệt quan hệ cần thời gian bao lâu?” Chu Trạch hỏi.

“không cần lâu đâu. “ Vương Kha nhún nhún vai, lộ vẻ nhẹ nhõm “ Từ khi anh vào cửa đến giờ tôi vẫn quan sát anh, anh làm cho người ta có cảm giác, nói như thế nào đây. anh là nhân cách thứ hai, nhưng tôi cảm thấy đây là một ca bệnh nhân cách thứ hai đem nhân cách thứ nhất giết chết triệt để nhất. “

“Giống như là ... mượn xác hoàn hồn quái lạ trong tiểu thuyết cổ đại. Rất dứt khoát, rất lưu loát, thậm chí có thể dùng từ “Hoàn mỹ” để hình dung. hiện tại anh có thể lý giải như anh uống thuốc có tác dụng phụ rất nhỏ, dựa vào sức miễn dịch của bản thân có thể hoàn toàn vượt qua, nhưng cũng mất khoảng hai ba tháng. Về sau anh một lần nữa nói lại các mối quan hệ trước kia là được rồi, không có vấn đề gì. “

Chu Trạch gật gật đầu “Cám ơn.”

“không cần khách khí.”

“Cà phê đã đến,”

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ bụng hai ly cà phê đến đặt trên bàn sách.

Chu Trạch nhìn về phía người phụ nữ, người ấy cũng nhìn về phía Chu Trạch.

Sau một khắc, Chu Trạch tâm bỗng nhiên khẽ động. Sắc mặt cô gái cũng biến đổi.

“Như thế nào, các người có quen biết?” Vương Kha hỏi.

“Ừ, anh ta chính là chồng bác sĩ Lâm, Từ Nhạc.” Vương phu nhân đáp.

“A?” Vương Kha có chút kinh ngạc đứng lên, chủ động tới bắt tay Chu Trạch tỏ vẻ cảm tạ.

Lúc trước người đàn ông ở trước mặt chỉ là người được giới thiệu bởi người bạn đã qua đời của mình. Nay hẳn lại là ân nhân cứu mạng con gái mình, quan hệ dĩ nhiên càng gần thêm một bậc.

Chu Trạch ứng phó qua loa, trong đầu thật ra đang suy nghĩ có nên hay không nhắc nhở hẳn vì hết lòng chăm lo cho sự nghiệp nên không quan tâm đến vợ mình, đến mức lần gần nhất vợ hẳn còn trầm mê không thể “uốn xoắn tóc”.

Suy nghĩ một chút hay là chờ sau khi rồi đi sẽ nặc danh nhắc nhở. Mặc dù nói hai người bởi vì biết rõ tính nết đối phương, đều một lòng đặt sự nghiệp lên trên nhưng cũng không phải không can thiệp lẫn nhau. Giao tình và trí nhớ khi còn bé đều không thay đổi, nhưng bọn hắn cũng không có thói quen tan sở xong cùng nhau uống ly rượu ngồi tâm sự. trên thực tế nếu như không phải lần này vấn đề có chút khó giải quyết, Chu Trạch sẽ không đến tìm Vương Kha.

hắn kết hôn, Chu Trạch không biết. hẳn có con, Chu Trạch cũng không biết. Nhưng lúc cần giúp đỡ hãn khẳng định sẽ báo tên mình.

Vương Kha cùng vợ hẳn tiễn Chu Trạch về nhà, nhưng Chu Trạch từ chối ý tốt muốn lái xe đưa hẳn về của Vương Kha.

“anh nói hẳn tới tìm anh để làm gì?”

“Xem bệnh. “Vương Kha đáp. “Em nói hần mở một tiệm sách?”

“Ừ, loại tiệm sách kèm với tiệc trà. “

“Vậy được, nếu có cơ hội anh cũng muốn đi xem một chút. “

Chu Trạch vừa mới ra khỏi phạm vi khu biệt thự, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác kỳ lạ, hần dừng bước, xoay người nhìn về phía sau ngôi biệt thự.

Tại ban công biệt thự, có một đứa bé đang đứng, cô bé ôm một con gấu bông màu trắng, mặc áo ngủ màu đỏ. Gió thổi tóc cô bé lay động, làn váy bông bồng, như cô bé lại lù lù bất động như không có chút cảm giác nào. Chỉ là đôi mắt kia một mực nhìn xuống dùng trên người Chu Trạch.

Chu Trạch sắc mặt ngưng trọng, thân thể cũng có chút căng lên. Nhưng cảm giác khẩn trương chậm rãi rút đi, việc của Từ Nhạc làm tâm trạng hần áp lực cũng không còn nên Chu Trạch rất buông lỏng.

Nhưng Chu Trạch cảm thấy hần không chỉ phải nhắc nhở người bạn chơi từ nhỏ vợ hần có vấn đề, mà con gái hần giống như cũng có vấn đề a.

Lặng yên, Chu Trạch từ đáy lòng đối với người bạn thân từ nhỏ của mình cũng có chút đau lòng. Kiếp trước đến cùng mình làm ra cái nghiệp gì, mới có thể có loại “Hạnh phúc mỹ mãn “ này. Nghĩ đến đây, khoe miệng Chu Trạch lộ nụ cười khổ. Sau một khắc, đối với ánh mắt cô bé trên ban công, Chu Trạch nâng tay lên, hướng cô bé hươ hươ nói :

“Hi! “

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lão đạo

Ra khỏi biệt thự, Chu Trạch không vội thuê xe, mà muốn đi bộ dạo thành phố.

Vương Kha nói vấn đề của mình không lớn, chỉ cần chặt đứt mạng lưới quan hệ của Từ Nhạc là được, đương nhiên hiện tại kỳ thật đã tương đương với cắt đứt.

Mình làm ra chuyện như vậy với bác sĩ Lâm, nghĩ đến thời gian gần đây bác sĩ lâm không biết đối mặt với mình như thế nào, về phần nhà cha mẹ vợ thì cũng mấy ngày không trở về.

Điều khó khăn duy nhất là tiệm sách, dù sao tiền mở tiệm cũng là của bố vợ. trước cứ tạm như vậy đã, trong khoảng thời gian này mình cũng cần yên tĩnh một chút.

Phía trước có một tòa Thiên Kiêu, Chu Trạch đi tới, ngồi xuống bậc thang lấy điện thoại ra.

May mắn thế nào Chu Trạch lại mở livestream, khi còn sống Từ Nhạc subscribe rất nhiều streamer có tiếng, nhưng Chu Trạch không có hứng thú, kéo xuống CHU Trạch thấy streamer lão đạo không có live stream mới.

Lâu như vậy cũng không livestream, đoán chừng làm ăn cũng không phát. Streamer nhìn thì như rất nhẹ nhàng, ngôi nhà kiếm tiền, nhưng áp lực rất lớn, đừng nói 2 tháng không livestream, mấy ngày không livestream cũng có khả năng đã thành hoa vàng.

Nhưng lúc này Chu Trạch phát hiện tài khoản có một tin tức chưa đọc, mở ra là lão đạo nhắn tin riêng.

“lão đạo đến Thông Thành rồi, thân, gặp mặt đi?” phía dưới còn kèm số điện thoại của lão đạo.

Chu Trạch khẽ nhún mày, ngoại trừ tin nhắn của lão đạo còn có mấy người ái tâm, Chu Trạch mở trang cá nhân thì là nữ, hơn nữa địa chỉ cũng ở Thông Thành.

Chắc trước kia Từ Nhạc cũng thử live stream, có kênh của riêng mình nhưng nhân khí ảm đạm.

Rốt cuộc Chu Trạch biết cảm giác khác thường ở chỗ nào. Tin của lão đạo rõ ràng mang theo phần hưng phấn, vì có chuyện đến Thông Thành nên tìm người hâm mộ ở Thông Thành, tung lưới, kiếm một chút.

Chu Trạch không có hứng thú với lão đạo, người hần hứng thú là thanh niên trẻ tuổi khó khăn húp cháo.

Chu Trạch trả lời lại bằng số điện thoại của mình.

Đứng lên, đuổi người, Chu Trạch chuẩn bị rời đi, hần có chút nhớ cái tủ lạnh của mình rồi.

Nhưng lúc này điện thoại lại vang lên. Cầm điện thoại, là số ở Dung thành.

Chu trạch nhận điện thoại.

“này, thí chủ, người đang ở chỗ nào a!”

Giọng lão đạo rất lớn, giống như rống vào điện thoại, chung quanh còn có tiếng xe lửa.

“ông đang ở đâu?” Chu trạch hỏi.

Có phải lão đạo rất rảnh rỗi không, không phải hẳn rất nhiều người hâm mộ sao, sao lại trả lời nhanh như vậy? chẳng lẽ cô gái ái mộ có lực hấp dẫn?

“ô..” lão đạo hoảng sợ, trầm mặc, không nghĩ người hâm mộ mình định gặp là nam!

một fangirl tưởng tượng!

Thương tâm, thất lạc, ảm đạm!

Nhưng lão đạo lập tức đổi giọng, giọng khan đặc kêu khóc: “người anh em, tôi đói, nên nói cà lăm a!”

.....

Đón xe, Chu trạch tới dưới cầu đường sắt tìm lão đạo, lão đạo mặc đạo bào bản thủ, tóc tai rối bù, trên mặt còn có máu ứ đọng, giống bộ dạng của dân chạy nạn, lúc tới hẳn đang nằm trên tấm nhựa plastic.

Gần đây có nhà hàng “com bình dân Long Đàm gia” Chu trạch gọi hai chén mì, cùng gà xé phay và tôm cá nhỏ, lão đạo ăn long sinh hoạt hồ.

“người anh em, người thật sự là đạt trình độ nào!” lão đạo ăn hết một tô mì mới thả chậm tốc độ, sau đó nói với ông chủ muốn một bình rượu, sau đó áy náy nói với Chu trạch là hẳn không có nhiều tiền, bữa com này nhất định là Chu trạch mời.

“sao ông lại thành như vậy?” trước mặt Chu Trạch là chén nước, thức ăn trên bàn hẳn không động.

“à, đừng nói nữa” lão đạo húp nước mì, chép miệng “là do thời vận, vốn là tôi theo chân đoàn phim đến thông thành lấy cảnh.”

“đôi nghề?”

“xem là như thế đi, gần đây không muốn livestream” lão đạo thở dài “người kêu gào, dù sao cũng phải có ước mơ đúng không?”

“đúng thế” Chu trạch gật đầu.

“ước mơ của bản đạo là có thể diễn bộ ‘cuồng thi tiên sinh’ không cần biết phải chờ 4,5 năm hay 6,7,8 năm” nói đến ước mơ, khí chất của lão đạo xảy ra chút biến hóa.

“ở trong đoàn phim lăn lộn thành như vậy?” Chu trạch tò mò hỏi.

“hắc hắc, vốn trong đoàn phim tôi coi như có vai phụ nhưng ai biết tạo hóa trêu ngươi a.”

Rượu lên, lão đạo rót cho Chu trạch một chén lại rót đầy cho mình, sau đó nhấp một ngụm, hít mát lại “chắc chắc, rượu ngon, rượu ngon a.”

Chu Trạch cầm chén nước sôi uống một ngụm.

“phó đạo diễn chẳng ra thể thống gì, muốn ép buộc một nữ diễn viên, cô bé đó còn chưa đến 18 tuổi, cô bé khóc, nói không muốn. vừa vặn lão đạo tôi gặp phải, đánh cho phó đạo diễn kia một trận.”

Lão đạo vỗ ngực “kiếm tiền là kiếm tiền, nổi danh là nổi danh, nhưng vô luận tôi làm gì cũng không thể đánh mất lương tâm, đúng không? Ngươi nói xem, có phải không?”

“ừ” Chu trạch lên tiếng “vậy nên ông bị khai trừ?”

“không có, hẳn không dám dùng cái cớ này” lão đạo nhếch miệng cười “bản đạo đánh hẳn, không ít người biết, hẳn không dám đối phó tôi, bằng không thanh danh của hẳn sẽ rất xấu.”

“sau đó?”

“sau đó, sau đó, cô bé mà tôi cứu kia đêm tối chủ động vào phòng phó đạo diễn, cả đêm không đi ra.”

Lúc lão đạo nói những lời này có chút thốn thức “đều là người đáng thương, người không dễ dàng.”

“rồi sau đó?”

“rồi sau đó nữ diễn viên đó nói tôi sàm sỡ cô ta, phò đạo diễn không ra mặt, đạo diễn khai trừ tôi khỏi đoàn phim” Lão đạo vẫn cười, nụ cười có chút đắng chat.

“uống rượu đi.” Chu trạch nói.

“đến, chạm một cái!” lão đạo bung chén rượu, thấy Chu Trạch cầm nước sôi thì nói “xem thường người anh em này phải không? Chén rượu này, ngày hôm qua tôi gặp rủi ro, được người anh em chiếu cố, son thủy có tương, một ngày nào đó tôi có tiền sẽ đền đáp người anh em.”

Chu Trạch lắc đầu “tôi bị dị ứng cồn.”

“vậy lấy trà thay rượu!”

Hai người cụng li, lão đạo một hơi cạn sạch.

Nhân sinh ủy khuất, thời gian lãng phí, phần uất, bát bình đều ở trong một chén rượu.

“ông không có tiền? Chu Trạch hỏi, thật ra vấn đề này không cần hỏi.

“ừ” sau khi nói xong lão đạo nhìn Chu Trạch đầy chờ mong, chờ Chu trạch cho hắn mượn ít tiền, lúc trước hắn có ít tiền nhưng đầu tháng gửi đi giúp đỡ, giờ lại bị đuổi việc, cho nên hắn bỗng nhiên trở lên túng quẫn.

“a” chu trạch gật đầu.

“..” đột nhiên lão đạo cảm thấy cách người trước mắt nói chuyện làm hắn sinh ra cảm giác quen thuộc.

Ngạo tàng

Người “a” một tiếng, còn hỏi ta có tiền hay không làm gì?

Chu trạch đứng dậy, trả tiền sau đó chuẩn bị rời đi, mời lão đạo ăn cơm là vì Chu Trạch cảm thấy nhàm chán, muốn tìm người trò chuyện.

Vẫn có thể về tìm Hứa Thanh Lăng, nhưng hứa Thanh lăng lại đóng cửa, rèm cũng kéo xuống, tìm không được.

hiện tại hắn mệt mỏi, muốn về nghỉ.

“anh bạn, đây là tiệm sách của người?” lão đạo hỏi/

“ừ”

“mở tiệm sách kiếm được chứ?” lão đạo xòe bàn tay, ngón tay bóp bóp như đang tính toán.

“ừ”

“bản đạo cảm thấy, thật ra mở mình điểm vẫn kiếm được nhiều tiền” lão đạo cảm thấy với suy tính của mình Chu trạch không thấy hứng thú, đúng vậy, vị này căn bản không để ý đến mê tín, lão đạo cũng thu tâm tư.

“mình điểm?” Chu trạch lắc đầu “không muốn mở”

hắn là quý, còn mở cái gì mình điểm a.

“thực không dám giấu, trước đây lão đạo ở Dung thành chính là mở mình điểm” lão đạo móc trong túi ra một xấp tiền, là tiền âm phủ “người anh em, đây, cảm ơn bữa cơm hôm nay, tôi không có gì đưa cho người anh em, chồng tiếm âm phủ này, người anh em cầm trước, chớ vội mắng tôi, tiền này đương nhiên không xài được nhưng nó có âm đức, mang bên mình có thể đuổi xui quỷ, có thể mang đến vận may.”

Chu Trạch không lấy, đầu óc bị ngấm nước mới để tiền âm phủ trên người.

“người anh em, đừng không tin” lão đạo thấy chu trạch không nhận, có chút nóng nảy, mở áo bào, chỉ miệng vết thương ở ngực phải “lúc trước chính một xấp tiền âm phủ đã cứu tôi một mạng a”

“được, được, tôi nhận.”

Chu trạch không muốn nhìn một người đàn ông hở ngực lộ vú trước mặt mình đành đưa tay nhận.

“tôi nhớ trong video của ông, ở trong mình điểm còn có một người, người đó ăn cháo rất khó khăn.” Chu trạch hỏi.

“a, hần là người làm, lười chết mất, cả ngày chỉ biết phơi nắng, không làm gì, mỗi ngày đều bị tôi mắng, tôi nói a, còn trẻ thì không thể lười như vậy.”

“a, hần có bệnh biếng ăn sao?” Chu trạch hỏi.

“xem là như thế đi” nói đến người kia, lão đạo có chút thất lạc “thế nào, hần rất đẹp trai sao?”

“không phải, chẳng qua cảm thấy có chút thân thiết.”

“thân thiết con quý a” lão đạo nghe thế thì cười chê. Người thân thiết với quý, vậy người cũng là quý sao? Hahahaha. Chết cười bản đạo a!

Hai người ra khỏi tiệm, Chu Trạch đưa cho lão đạo một điều thuốc, siêu thi sát vách vẫn còn mở, ở cửa bày sạp trái cây.

“tôi đi mua mấy quả quýt, người anh em đứng ở đây không được động.” Lão đạo hắc hắc

“tôi ăn hai cái còn lại cho người.” Chu trạch đáp.

“cái gì?” lão đạo cho rằng Chu trạch nghe không hiểu, ngẫm lại thì thấy không thú vị, chủ tiệm sách là người mọt sách.

Chu trạch không có giải thích.

trên thực tế “ta đi mua mấy quả quýt, người đứng ở đây không cần động” là xuất phát từ ‘bối ánh’ của Chu tự Thanh, là cha nói với con.

Mà lời Chu trạch nói là từ ‘lạc đà tường tử’ ông nội nói với cháu trai.

Cuối cùng Chu Trạch vỗ vai lão đạo “tôi đi rồi, người bảo trọng.”

Lão đạo chuẩn bị nói gì đó, bỗng nhiên che đống quần, sau đó một mùi như lông cháy truyền đến

“mẹ nó, bóng chết bản đạo rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đại hỏa

"Người làm sao vậy?" Chu Trạch nhú nhú mày, hiển nhiên, hần cũng nghĩ thấy mùi đó

"không có việc gì, ta mắc tiểu, người đi trước!"

Lão đạo nói xong, lập tức xoay người chạy ra phía ngoài.

Chu Trạch nhìn tay của mình, không có đuổi theo, mà trực tiếp thuê xe về tiệm sách rồi.

Lão đạo đi tới bên cạnh đường cái, thò tay từ trong đống quần móc ra một trương phù giấy, phù chi (lá bùa) đã biến đỏ, hơn nữa gấp gió thành tro, trực tiếp phiêu tán.

Đây là lão đạo tổ truyền phù chi (lá bùa), về phần tại sao cũng sẽ giấu ở vị trí này, không thể nói với người ngoài

một màn kia như đóng dấu trong trí nhớ của lão đạo. khi nhìn xuống thì hạt đào cũng bị bóng, thật giống như đóng dấu lên cơ thể.

“mẹ nó, chắc ông chủ cũng không ngờ được mình chạy hai nghìn cây số đến Thông Thành lại gặp được đồng hương của ông chủ.”

Trong tám tối như một loại cảm ứng, giống như Chu Trạch xem livestream của lão đạo, thấy một thanh niên trẻ tuổi ngồi sau quầy ở mình điểm khó khăn ăn cháo thì sinh ra cảm xúc, đó không đơn giản chỉ là bệnh biếng ăn.

thật ra bọn họ là cùng một loại người, trên thế giới này hần tuyệt đối không đơn độc.

Giống như vô diện nữ trong địa ngục không cam lòng mà gào thét: “sao người cũng có thể rời đi?”

Ý chính là không chỉ có chu Trạch rời đi trước mặt vô diện nữ.

Hơn nữa trước tai nạn xem Chu Trạch đang cứu ông lão.

Thế giới này, không yên bình như tưởng tượng

.....

Lúc về đến tiệm sách đã là rạng sáng, Chu Trạch thu dọn mảnh thủy tinh trong nhà vệ sinh, sau đó lau qua người. Hắn quyết định mai sẽ thuê người lắp thêm vòi hoa sen, với người mắc bệnh sạch sẽ thì không thể tắm rửa chính là cực hình.

Trở lại tầng 2, cài đặt nhiệt độ, Chu Trạch nằm vào, nhắm mắt chuẩn bị cáo biệt ngày mệt mỏi. Giấc ngủ này rất an lành.

Hôm sau tỉnh lại, Chu Trạch ra khỏi tủ lạnh rửa mặt, lại nhìn thoáng qua sát vách.

Hôm nay tiệm sát vách lại đóng cửa. Bên phía bác sĩ lâm thì tạm thời không thể liên hệ, vợ không còn, ngay cả hắn cũng mất.

Chu Trạch lắc đầu, đáng chết, sao mình lại sinh ra loại ý niệm này? Từ Nhạc hại người a, đúng, chính là như vậy.

Từ tối qua đến giờ chưa ăn gì, Chu Trạch chỉ có thể lấy điện thoại gọi giao hàng, ghi chú là chủ quán cho thêm bình dấm chua.

20 phút sau một tiểu ca mặc trang phục giao hàng màu vàng đi xe điện đến, đối phương đẩy tiệm vào giao hàng sau đó ngồi xem sách.

“cảm ơn, thật không dễ dàng, gần sang năm mới còn phải giao hàng” Chu Trạch khách khí nói.

“anh cũng không dễ dàng, cuối năm mà phải ăn giao hàng.” Tiểu ca take-out lập tức đáp trả.

“...” Chu Trạch.

Chu Trạch cảm thấy mình bị trúng tên vào đầu gối, ngẩng đầu cố ý nhìn thoáng qua tiểu ca take-out, đối phương rất trẻ, thoát nhìn chỉ ngoài 20.

“đây là tiệm sách của anh?” tiểu ca take-out nhìn thoáng qua tiệm “có thể đọc sách luôn không? Bao nhiêu tiền?”

“nhìn xem cho.” Chu Trạch mở túi.

“được.”

Tiểu ca take-out ngồi trên ghế, lấy quyển ‘đấu phá thương khung’ đọc ngon lành.

Chu Trạch một hơi cạn sạch dấm chua, vì gần đây bị nước mơ chua biến thái của hứa Thanh Lăng rèn luyện nên uống bình dấm chua này không có cảm giác gì.

Sau đó ăn như hổ đói, ăn được 1 nửa thì cảm giác buồn nôn kéo đến. Chu Trạch bóp cổ mình, cưỡng ép không cho mình nôn ra, sau một phen giằng co cảm giác buồn nôn chậm rút đi. Chu Trạch lau khô miệng ho khan.

“người anh em, ăn từ từ, tướng ăn này của anh giống như bà nội tôi nói, chính là quỷ chết đói đầu thai.” Tiểu ca take-out vừa xem sách vừa nói.

Chu Trạch liếc hắn, dứt khoát ngồi trên ghế thờ phật, hắn cần xuôi.

Hứa Thanh Lăng chết tiệt, sao còn chưa mở cửa!

Chu Trạch quyết định nếu xế chiều mà hắn còn chưa mở cửa thì mình sẽ phá cửa vào tìm xem còn chút nước mơ chua hoặc mướp đắng nào không, nếu không ăn cơm thật sự không trôi a.

Tựa hồ tiểu ca take-out dừng nhận hàng, ngồi đó xem tiểu thuyết một giờ.

“ô, sao lại có mùi than cháy?” bỗng nhiên tiểu ca take-out khịt khịt mũi, sau đó ra ngoài tiệm.

Chu Trạch không coi là chuyện gì, có thể đối phương đọc sách mà không muốn trả tiền, không sao, tiệm sách này chính là tùy duyên.

Nhưng tiểu ca take-out vừa ra ngoài liền hô to “oa, cháy rồi sao.”

Lúc này Chu Trạch lập tức tỉnh ngủ, đi ra ngoài, ngẩng đầu thấy tầng 4 trung tâm thương mại đang bốc khói dày đặc

Đây là, vị trí rạp chiếu phim!

Vốn là trung tâm thương mại nhưng giờ có chút nhân khí cũng chỉ có rạp chiếu phim, hơn nữa bây giờ đang là lễ mừng năm mới nên người đến xem phim rất nhiều.

“đi, đi cứu người.” tiểu ca take-out lập tức chạy về phía bên kia.

Chu Trạch đứng đó do dự 10 giây, bên kia hỏa hoạn chắc chắn rất lớn nhưng tuyệt đối không cháy đến tiệm sách của mình, hắn đang khắc chế bản

năng đi cứu người của mình.

Nhớ trước đây không biết bao nhiêu lần hắn đến hiện trường để tham gia cứu chữa, nhưng vì lần gần đây nên hắn muốn từ bỏ ‘thói hư tật xấu’ này.

Nhưng sau khi trải qua đấu tranh kịch liệt của tư tưởng thì Chu Trạch vẫn chạy theo

Chính mình, vẫn là ti tiện!

Thang bộ từ tầng 1 đến tầng 3 có rất nhiều chạy xuống, Chu Trạch thì chạy lên.

Dù trung tâm thương mại bị ‘phế’ nhưng vẫn trong phạm vi thành phố nên xe cứu hỏa sẽ nhanh tới.

Người xem phim buổi sáng không nhiều như buổi chiều nhưng cũng khá quan, Chu Trạch chạy dọc hành lang tầng 4, thấy khói dày đặc, lửa cháy cũng rất quý dị, dù có cháy cũng không có khả năng cháy sạch một cách khoa trương như vậy!

Chỉ là bây giờ không phải thời điểm phân tích nguyên nhân, trong khói đen đặc, Chu Trạch thấy tiểu ca take-out cống một bà lão chạy ra.

Hắn nhìn thoáng qua Chu Trạch, cười lộ hàm răng trắng, sau đó chạy đi. Lửa chưa lan ra nhưng trong khu chiếu phim lửa rất lớn.

Chu Trạch không do dự nữa, dù sao cũng đã đến, thì nên làm chút gì đó, hắn chạy vào trong khói.

Ho khan. Ho khan..

Vì không có biện pháp phòng hộ nào nên vội vàng tiến vào là hành vi rất ngu, chẳng những không cứu được người mà còn làm mình chết bên trong.

Vì vậy Chu Trạch biết thời gian của mình có hạn, gặp người nào giúp được thì giúp, chuyện còn lại thì chờ nhân viên chuyên nghiệp đến xử lý.

“vùn vụt..”

Chu Trạch vừa mở phòng chiếu thứ 2 thì lửa phun ra ngoài, Chu Trạch chỉ có thể kúi về sau.

Mà bên trong có tiếng la khóc.

Chu Trạch căn răng, xông vào, trong phòng khắp nơi là lửa, trên mặt đất, trần nhà, vách tường, hơn nữa vì nơi này chật hẹp nên khói vọt hết vào chỗ này.

Trong vụ hỏa hoạn thì Nạn nhân chết vì khói còn nhiều hơn chết vì lửa.

Chỉ những lúc như thế này mọi người mới biết luyện tập và xem video về thoát nạn quan trọng như thế nào.

Chu Trạch xông vào thấy ở lối đi nằm hai người. một người đàn ông trưởng thành mặc áo phục đen nằm trên mặt đất ho khan, hiển nhiên là không bò dậy nổi. một là đứa bé tầm 10 tuổi bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, không biết là hôn mê hay không thở được là tử vong.

“cứu tôi.. cứu tôi.. cứu “ người đàn ông mặc áo phục đen miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Chu Trạch.

Chu Trạch trực tiếp bỏ hắn lại, công đưa bé lên, chuẩn bị chạy ra ngoài.

Bây giờ hắn cảm thấy choáng váng, hiển nhiên là vì không có mặt nạ phòng độc chuyên nghiệp nên hắn cũng sắp không chống đỡ được. nhưng khi chuẩn bị ra ngoài Chu Trạch cảm thấy có người kéo chân mình, hắn khụy xuống, đứa bé cũng ngã xuống đất.

“cứu... cứu... tôi... trước... tôi... Cho...anh... tiền...”

Người đàn ông mặc áo phục dùng chút sức lực cuối cùng gất gao nắm chân Chu Trạch, hắn biết mình không chống đỡ được quá lâu, bây giờ ngay cả thở cũng khó khăn.

Chu Trạch ngã xuống cảm thấy trời đất quay cuồng, thiếu chút nữa hôn mê, lập tức hắn cắn đầu lưỡi bắt mình tỉnh táo.

“phanh!”

“phanh!”

Chu Trạch dùng chân còn lại đạp tay và đầu đối phương.

Sau khi đạp mấy cước, đối phương rút cuộc buông tay. Chu Trạch lung lay đứng dậy, công đưa bé chạy ra ngoài.

Sau khi đến khu vực an toàn, đầu gối Chu Trạch nhũn ra, trực tiếp quỵ xuống, đứa bé cũng rơi xuống nhưng có Chu Trạch làm đệm nên cũng không nghiêm trọng.

Nhân viên cứu hỏa đã đèn đang dập tắt lửa, còn một số nhân viên mặc bảo hộ chạy vào trong đám cháy.

“phòng chiếu phim số 2 còn có người.” Chu trạch bắt lấy một nhân viên cứu hộ nói.

“được, tôi biết rồi” đối phương gật đầu xông vào/

‘vù vù... vù vù’

Chu trạch nằm xuống đất thờ hồn hên, đối diện là tiểu ca take-out áo vàng giờ đã bị hun thành đen, hai người liếc nhau, uể oải nở nụ cười.

Nhân viên cấp cứu cũng đã đến, một đám bác sĩ và y tá, Chu trạch không có khí lực tìm xem bác sĩ lâm có ở trong đó không. Cẩn rằng đứng lên, Chu trạch nhìn thoáng qua bác sĩ đang cấp cứu cho đứa bé, đứa bé thở phập phồng, hẳn là không sao.

Đồng thời Chu trạch thấy nhân viên cứu hộ ôm ra mất người, còn sống và cả không còn thở, người đàn ông mặc âu phục nằm trên cáng cứu thương, không nhúc nhích, hẳn là không còn thở.

Chu trạch không cảm thấy áy náy, hẳn không có lý do để thấy áy náy.

Bản thân là người tốt cứu người nhưng cứu ai trước lại là quyết định của hắn, không có lý do đạo đức nào buộc hắn.

Hơn nữa lúc đó hắn không có năng lực vừa công 1 đứa bé vừa khiêng một người đàn ông trưởng thành chạy ra ngoài, làm vậy kết quả là cả mình cũng chết bên trong

Mình mượn sách hoàn hồn vào Từ Nhạc, một ‘thư sinh trời gả không chặt’, cũng không phải mượn xác hoàn hồn vào Schwarzenegger. Huống hồ tên đó còn thiếu chút làm mình chết trong rạp chiếu phim.

Khó khăn đứng lên, từ chối y tá kiểm tra, Chu trạch đi về nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại, mở vòi nước vỗ lên mặt.

Cuối cùng cũng có thể thở bình thường.

Ngẩng đầu, Chu trạch nhìn mình trong gương. Chợt phát hiện sau lưng chậm rãi xuất hiện một bóng người.. người này là người đàn ông mặc âu phục đen, ánh mắt oán độc nhìn mình chằm chằm. miệng há to không ngừng hò hét, như đang chất vấn, điên cuồng xao động. người sau khi chết neeud gặp được cơ hội thì có khả năng hóa thành lệ quỷ trả thù.

Mà người đàn ông này mới chết, linh hồn hắn vẫn chưa thành quỷ, đại khái ở ngày thứ 7 sẽ thành hình. hắn chưa phải quỷ, mới chỉ là giai đoạn thoát hồn.

Nhưng vì Chu trạch đặc thù nên có thể thấy hồn của đối phương. hắn hận mình không cứu hắn, thậm chí loại hận này làm hắn không tiếc biến thành lệ quỷ!

“A, thú vị” Chu trạch cười cười, lại cúi đầu vào bồn rửa mặt, đồng thời cảm khái trong lòng “a, người a..”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bảy ngày

Theo báo Giang Hải văn (báo chí của thành phố Thông Thành), lần hỏa hoạn ở rạp chiếu phim này có 7 người chết, 30 người bị thương.

một tuần trôi qua, rạp chiếu phim vẫn chưa mở cửa lại, trong thời gian ngắn muốn mở cửa lại rất khó khăn, thậm chí chủ rạp cũng không muốn mở lại, chỗ này chính là lỗ vốn, tự nhiên sẽ không giống trống khua chiêng mở lại. khu trung tâm thương mại này về cơ bản sắp tháo dỡ.

Gần đây Chu trạch không liên lạc với bác sĩ lâm, hai bên đều ăn ý không làm phiền lẫn nhau, sống cuộc sống của mình, ngược lại cha mẹ vợ có gọi điện cho hắn mấy lần chất vấn vì sao không về nhà, to gan... Chu trạch dứt khoát chặn số của họ.

hiện tại điều nhức đầu nhất là tiệm sách là tiền của cha vợ mở, ăn thịt thì phải nhẹ nhàng với người ta, Chu Trạch không biết dùng cách nào để kiếm ít tiền lãi, mở một nhà nghỉ, kiếm tiền của mình.

Chỉ có thể nói, Từ Nhạc lưu lại cho mình hoàn cảnh sống, quá kém!

Có vài nhà truyền thông liên lạc với hắn, hi vọng có thể phỏng vấn Chu Trạch để tuyên dương làm việc nghĩa, nhưng Chu Trạch lựa chọn từ chối.

hắn không có hứng thú với danh hiệu đó, tục ngữ nói, cây cao đón gió lớn, hắn là thân phận gì hắn tự rõ, đem bản thân thành danh nhân sẽ tồn tại những nguy hiểm không lồ.

Tuần này sinh ý bình thường, mỗi ngày kiếm chưa đến 100, không đủ tiền thuê nhà, điện nước. nhưng Chu Trạch lại không để điều đó trong lòng.

hắn để ý là, tiềm sát vách, 1 tuần chưa mở cửa.

Chu Trạch gọi thợ khóa đến phá khóa, và tìm 1 lần, nhưng không tìm được nước mơ chua, phòng bếp thu thập sạch sẽ, là rất sạch sẽ.

Rất bất đắc dĩ, một trai đẹp có hơn 20 phòng. Bỗng nhiên 1 ngày hiểu rõ hồng trần, muốn như con gió tiêu sái, thì rất khó có thể tìm hắn. vì vậy 1 tuần này Chu Trạch trôi qua rất khổ sở.

Sinh tố ớt, dấm chua lão trần, lão trửu. nước chanh cực đặc.. n phương pháp dùng qua, tuy có thể là mình ăn chút cơm canh nhưng cũng làm mình khô không thể tả, so với hiệu quả của nước mơ chua của Hứa Thanh lăng thì kém xa.

Đêm xuống, Chu Trạch ngồi xỏm trước tiệm sách, miệng ngâm điếu thuốc, ánh mắt thì thoảng liếc sang sát vách, có cảm giác thê lương.

Nhà nghỉ bên lề đường đang thấp hương, theo tập tục, hôm nay là ngày đón thần tài, biết là rất khó cứu nhưng vẫn làm, biết đâu xảy ra kì tích.

Ngẫu nhiên Chu Trạch cũng nhìn thủy tinh trước và sau mình.

Lệ quý, người đàn ông mặc tây trắng đang không ngừng hoàn thiện, đêm nay là đêm thứ bảy trong tuần đầu của hắn tôi, hắn tôi hoàn thiện không sai biệt

Hình thành lệ quý là xác xuất vô cùng nhỏ, Lệ Quý thường là người thường đi đường té ngã, ăn cơm cắn vào đầu lưỡi.. có thể làm người thường sinh bệnh mấy ngày thì đó Lệ quý có chút thủ đoạn.

Trong phim lệ quý tung hoành ngang dọc, giết người khắp nơi, là không có thực, nếu không nhân gian đã sớm loạn.

Chu Trạch mượn xác hoàn hồn nên luôn điệu thấp. những cái thân thể kia không an phận nằm trong đồng cặn bã mà dám xuất hiện ra vẻ giàu sang?

Tuần này không có chuyện gì Chu Trạch sẽ xem sách, tu sửa móng tay, thuận tiện nhìn con ác quỷ có phải lại rõ nét hơn 1 ít. Có cảm giác.. như nuôi con, có cảm giác tình thương của cha như núi.

Cha yêu con,

Cha chờ con lớn lên.

Chu Trạch có thể cảm giác được tâm tình của vị phía sau, nỗi hận lớn nhất của hắn không phải người gây vụ cháy mà là mình, hắn oán độc, phẫn nộ, chờ mong.

Có lẽ đêm nay là đêm thứ bảy của hắn, chính là thời khắc hắn báo thù.

Interesting.

Chu Trạch phấn khởi, chờ sau khi hắn thành hình. sẽ nói cho hắn biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy.

Chuyện cứu người, Chu Trạch không có cảm giác mình làm sai, hắn cũng không cảm thấy người đàn ông mặc âu phục hận mình là có lỗi.

Trước kia chu Trạch từng gặp 1 sự kiện tương tự, 1 người bị ngã, 1 người xuống cứu, kết quả người xuống cứu bị người chết đuối giữ chặt, cùng nhau chết đuối.

Người xuống cứu phải ôm phía sau người bị nạn, nếu cứu trước mặt rất dễ bị người bị nạn coi như cái phao cứu mạng giữ chặt.

Về lý có thể hiểu được nhưng đó không thể làm lý do để người đàn ông mặc âu phục 12h đêm nay càn rỡ trong tiệm sách.

Ban ngày chu Trạch đặt 1 phần take – out, cùng tiểu ca take- out hàn huyên vài câu, biết được vị tiểu ca take – out cứu người lần trước gần đây phát hỏa, không chỉ được lãnh thưởng, được nội bộ công ty khen thưởng mà còn được đặt biệt danh “tiểu ca đẹp trai nhất buru kiện.” hiện tại hắn tôi vừa đưa take- out, vừa livestream đi đưa take- out, nhân khí rất cao.

Vừa rót dấm chua lão Trần, Chu Trạch tiện tay vào top hot trên weibo, trong đó có vị tiểu ca take- out kia.

Từ khi xảy ra chuyện đến giờ đã 1 tuần, từ lúc bắt đầu xử lý và tổng kết đến giờ, năng lượng khai phát được phát huy mạnh, đây là đề tài nóng nhất hiện tại, chuyện này không chỉ ảnh hưởng ở Thông Thành mà là cả nước.

11h đêm, Chu Trạch thấy người đàn ông mặc âu phục chậm rãi trở lên rõ nét, nhìn giống như bộ phim nổi tiếng gần đây của đạo diễn Lâm Siêu hiền “ma cảnh”, diễn viên chính là Ngô Ngân Tò và TRương Gia Huy.

Cửa tiệm sách bị đẩy ra, tiểu ca take-out mặc quần áo take-out vừa cảm gậy tự sướng vừa đi vào.

“đây là tiệm sách tôi thường đến, mỗi ngày sau khi bận rộn giao take- out tôi sẽ đến đây, không phải vì học vấn gì, chỉ đơn thuần là muốn xem sách.”

nói xong tiểu ca take-out lấy quyển sách “ tám lần nguy cơ” của ôn thiết Quân trên giá sách.

Quyển sách này nói về khủng hoảng kinh tế thời Trung Quốc cận đại, tiểu ca Take- out mở sách, ngồi ghế nhựa, đọc say sưa.

Chu trạch nhớ lần trước hẳn xem bộ “ đầu phá thương khung”.

“ được rồi, hôm nay livestream đến đây thôi, tôi muốn an tĩnh đọc sách một chút, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm 1 chút, cảm ơn mọi người đã làm bạn với tôi ngày hôm nay.” Tiểu ca take- out cúi đầu chào.

trên màn hình điện thoại hiện lên một loạt bình luận thề và máy bay, hỏa tiễn, đúng là nhân khí rất cao.

Tắt điện thoại, tiểu ca take- out gấp quyển “ tám lần nguy cơ “ duỗi lưng, nhìn Chu trạch nói :” ông chủ, nghỉ tay cùng ăn khuya với tôi, tôi mời.”

Chu Trạch lắc đầu, nhìn chằm chằm máy tính.

“ anh xem gì vậy?” tiểu ca take- out nhích đến gần. sau khi nhìn màn hình nói “ phim này tôi xem rồi. ‘ ma cảnh’ đúng không.”

“ ừ” chu Trạch gật đầu, đồng thời nhìn thời gian ở góc phải, sắp đến 12h a.

Vị Bảo Bảo sau lưng đã có chút chờ không nổi.

“ không có phóng viên phỏng vấn anh?” tiểu ca take- out hỏi.

Chu Trạch lắc đầu

thật ra nhận phỏng vấn có thể giúp sinh ý của tiệm sách tốt hơn nhiều.”

“ tôi thích yên tĩnh” Chu Trạch thật thà nói.

Tiền quan trọng nhưng mạng càng quan trọng hơn.

“ phim này xem sau đi” tiểu ca take- out cảm thấy rất có duyên với Chu Trạch, dù sao cũng cùng nhảy vào cứu người ở đám cháy. Có chút, giống như tương trợ lẫn nhau.

“ người biết không, phim ‘ ma cảnh’ dựa trên vụ án có thật, nhân vật chính tên thật là Từ Bộ Cao” Chu Trạch mở miệng nói.

“ hắc, cái này thì không biết” tiểu ca take-out then thùng cười “ xem phim thôi mà, không tìm hiểu mấy cái này.”

“ ừ, cũng đúng” Chu trạch tắt máy tính. Duỗi lưng “ trẻ vậy rồi, người muốn ăn gì?”

“ tùy anh”

: vậy tôi đặt take- out.”

“ không, ra ngoài ăn đi, tôi mời khách, take- out có gì tốt, tôi cho anh, có một số nhà bếp của cửa hàng, căn bản là không hợp vệ sinh, còn có 1 số cửa hàng không có thật, họ thuê phòng ở rồi làm luôn ở đó, chắc chắn, dù sao tôi cũng không dám ăn.”

“ thì ra thế” Chu trạch gật đầu “ đúng rồi, người có biết chuyện của Từ bộ Cao không?”

“ người nói thì chẳng phải tôi sẽ biết sao.”

“ giết bạn, lấy tiền, sau đó tiêu sái, còn tham gia tiết mục trên ti vi, náo động, nổi danh.” Chu trạch sờ chóp mũi mình “ một người phức tạp, hẳn thích cảm giác lên truyền hình”

Tiểu ca take- out trầm mặc, sau đó chuyển đề tài “ ông chủ, đến cùng anh có đi ăn khuya không?”

“ không muốn đi, người nhìn xem ngoài cửa tiệm, có bao nhiêu bảo tháp hương, xông tôi cả ngày nay, làm tôi mất hết khẩu vị.”

Bảo tháp hương là hương lớn, xếp với nhau thành từng lớp như tháp, cao hơn đầu người, rất chắc chắn, lại có thể đốt rất lâu.

“ haha, trong tiệm của người không ngửi thấy a” tiểu ca take- out chỉ điều hòa trong tiệm sách của Chu trạch.” Nó hẳn có chức năng thanh lọc không khí?”

“ ừ, loại điều hòa này có, hơn nữa tôi có thói quen xịt nước hoa cho tiệm sách, dù sao cũng muốn tạo lên bầu không khí thơm ngát, không cung cấp cà phê và bánh ngọt thì cũng phải làm cho không khí dễ chịu.”

“ vì vậy, lão bản người không cho tôi chút mặt mũi này a” tiểu ca take- out giả vờ tức giận “ tôi coi như cũng trải qua sinh tử với người a.”

Chu Trạch giờ tay lên, hiểu kì “ vì vậy, tôi luôn hiểu kì 1 chuyện.”

“ chuyện gì?”

“ ngày đó tôi không ngửi được mùi gì trong tiệm. người muốn ngửi thấy mùi bên ngoài rất khó, ngày đó sao người lại ngửi thấy mùi cháy?”

Tiểu ca take- out sững sốt, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng coi như không có chuyện gì nói “ từ nhỏ mũi tôi đã thính, bà nội tôi còn nói, tôi là mũi chó, khi còn bé tôi có thể tìm ra tất cả đồ ăn vặt mà mọi người giấu.”

“ người biết hôm nay là ngày bao nhiêu không” Chu Trạch lại hỏi

“ ngày bao nhiêu?”

“ ngày bảy.”

“ ngày bảy?”

: đúng, bảy người chết trong hỏa hoạn.. đã được bảy ngày!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đêm khuya party

Tiểu ca take-out đứng trước quầy nhìn Chu Trạch ngồi phía sau.

“ đừng sợ, trong tiệm không có camera, cũng không có bút thu âm” Chu Trạch đuổi lưng “ đương nhiên, tôi nói người cũng không tin, tùy người vậy.”

“ tôi không hiểu ý người là gì.” Tiểu ca take-out rất tinh táo. Người có thể làm chuyện này thường rất tinh táo.

Đến bây giờ cảnh sát vẫn chưa tìm được đối tượng phóng hỏa cụ thể, chuyện đó là điều xấu.

“ tôi chắc chắn ngọn lửa đó là người đốt.” Chu Trạch giang hai tay, hắn đang nói 1 sự thật, 1 sự thật không cần bàn cãi.

“ người uống say” tiểu ca take- out nói

“ tôi không say.” Chu Trạch cười cười.

“ chỉ bằng điều đó mà người nói tôi châm lửa? người lợi hại hơn cảnh sát?” thần sắc tiểu ca take-out bắt đầu có chút căng thẳng, nhưng hắn vẫn kiềm chế.

“ hi,, đương nhiên tôi không lợi hại bằng cảnh sát nhưng tôi không mù. Về phần người nói tôi vì chuyện kia mà nói người là người phóng hỏa, thật xin lỗi, không phải. tôi là xác định người là người phóng hỏa, sau đó đưa ra chứng cứ, trải nghiệm 1 chút cảm giác của Conan.”

Chu Trạch đưa tay chỉ phía sau tiểu ca take-out. Lập tức hắn quay đầu, hắn cho rằng cảnh sát đứng sau mình nhưng lại không có người nào, âm thanh cũng không có.

Chỗ này giống như những cửa hàng khác, trong đêm khuya, ngay cả người đi đường cũng không có.

“ bọn họ theo người vào a.” Chu Trạch nói

“ ai?” tiểu ca take- out nhíu mày.

“ sáu người chết trong rạp chiếu phim, bọn họ vào cùng người, sau đó, tôi nhìn thấy liền “ a” người chính là hung thủ, mọi chuyện rõ như ban ngày a. ngoại trừ người phía sau tôi 1 lòng hận tôi. Người không thể nói sáu người bọn họ là nhận lầm hung thủ chứ?”

Chu Trạch chậm rãi đứng lên nhìn tiểu ca take-out đứng trước mặt.

“ giả thần giả quỷ!” tiểu ca take-out hầu như là hét lên, không biết vì sao hắn cảm thấy bản thân đang chịu áp lực lớn, trên mặt có mồ hôi lạnh chảy ra.

“ chó khản trương, bọn họ không hại được người.” Chu Trạch đi ra khỏi quầy, trong tay cầm túi nhựa. trong túi là hộp cơm và dưa muối.

Trong mắt Chu Trạch, có 6 người ngồi trên ghế nhựa, có nam có nữ, trong đó có 2 người già. Bọn họ ngồi đọc sách, rất yên tĩnh, một chút cũng không ồn ào.

Chu Trạch đặt chén com trước mặt mỗi người, đặt lên chút dưa muối, chỉ 1 chiếc đĩa đựng thẳng đứng trên chén com. Sau đó Chu Trạch lấy chai rượu giá 10 nguyên, dùng ly nhựa uống nước, rót cho mỗi người 1 ly.

“mấy ca, tôi cũng không dễ dàng, tiệm sách luôn lỗ vốn, nên chỉ có thể đãi mọi người bằng thứ này, đừng trách tôi keo kiệt haha, các người chết rồi nhưng tôi vẫn còn phải tiếp tục sống dù sao mọi người cũng có người nhà cung phụng, cũng không kém chỗ này của tôi đúng không?” Chu Trạch cúi người giống như đang chào hỏi khách bình thường.

Uh, còn cái tên gốc phía sau, Chu Trạch không có tốt đến nỗi để cho hắn 1 phần.

“con mẹ nó, đầu óc người có bệnh a!” tiểu ca take-out không nhìn nổi “a, tôi nên quay lại tung lên mạng, để bạn bè cả nước nhìn rõ chỗ này a!”

“người dám sao?” Chu Trạch nhìn sang “nói được làm được thì người thật can đảm, người livestream đi. Cả hai cùng ngã.”

Đúng vậy, hiện tại cảnh sát không khoanh vùng được người phóng hỏa là do nhiều nguyên nhân, nhưng nếu để cảnh sát có đối tượng hoài nghi thì chuyện điều tra ra người phóng hỏa sẽ rất dễ dàng.

“tôi đi đây, đầu óc người đúng là có vấn đề.”

Tiểu ca take-out thay đổi vẻ mặt ôn hòa lúc trước, hắn thành công đưa việc giao hàng lên livestream, đồng thời đạt mức thu nhập cực lớn, không chỉ vì hắn là “anh hùng mà còn là vì phương án marketing của hắn. Hắn có cơ sở, lại thiết lập hình tượng tốt, livestream đưa take-out vốn là chuyện nhàm chán, nhưng cũng có người say mê. Hắn rõ ràng, hắn luôn cố gắng, rồi loạn nên hắn muốn rời khỏi tiệm sách này. Hắn hối hận, vô cùng hối hận vì hôm nay đến đây.

Chu Trạch không chặn hắn lại, nhưng khi tiểu ca take-out chuẩn bị mở cửa ra ngoài. Chu Trạch lấy điện thoại, nhìn thời gian nói “0 giờ rồi.”

“đóng!”

Trong tiệm sách không có đồng hồ treo tường, nhưng lúc này tiểu ca take-out lại nghe thấy tiếng chuông.

Hắn dùng sức đẩy cửa, nhưng cửa không di chuyển, hắn nổi giận, nhìn cửa không khóa, cũng không có vật cản nhưng lại không mở ra được.

Tiểu ca take-out bắt đầu đập cửa, nhưng cửa không chút sụt mẻ.

Hắn không nhìn thấy, sáu người luôn đọc sách, tất cả chậm rãi đứng lên.

Đêm thứ bảy đầu tiên sau khi chết,

Oan có đầu, nợ có chủ,

Bọn họ theo kẻ thù đến nơi này, bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm kẻ thù của mình.

Hung thủ giết mình lại thành anh hùng.

“tôi gọi, nhưng người không cuus tôi!”

một tiếng gầm nhẹ phát ra từ sau lưng Chu Trạch.

Chu Trạch thối thối móng tay, sau đó xoay người, năm móng tay phải trong nháy mắt dài thật dài, màu đen thông thấu tản ra sáng bóng khác thường, từng sợi hắc khí vờn quanh móng tay làm cho người ta thấy sợ hãi.

Cùng lúc đó trong mắt Chu Trạch có sương dày đặc.

“tê tê tê.....a a a!!!!!!”

Người đàn ông mặc âu phục vất vả lắm mới hóa thành ác quỷ bị Chu Trạch trực tiếp nắm bả vai, rồi sau đó cả người bắt đầu run rẩy, hắc khí trong đầu ngón tay của Chu Trạch như dao không ngừng đâm vào thân thể hắn, từng sợi khói xanh theo vị trí thiên linh cát của hắn bốc hơi

“tôi hiểu người, nhưng người khiến tôi rất buồn nôn.” Chu Trạch trầm giọng nói.

“vì vậy, người mau nói tạm biệt đi.” Chu Trạch tăng thêm lực ngón tay.

Người đàn ông mặc âu phục vừa kêu vừa dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Chu Trạch, hắn hi vọng Chu Trạch tha cho mình 1 lần, hắn đã thành lệ quỷ, nếu bị chết lần nữa sẽ hồng phi phách tán, cơ hội bước vào địa ngục cũng không có.

Nhưng Chu Trạch không buông tay, ánh mắt lạnh băng.

Đến khi người đàn ông mặc âu phục biến thành hư không mới thu tay, trong lòng bàn tay của Chu Trạch có chút tro tàn.

Chu Trạch phui tay. Lúc xoay người Chu Trạch thờ dài 1 hơi.

không biết có phải do chuyện vừa nãy không mà bố cục trong tiệm sách phát huy biến hóa.

Hoặc là do trùng hợp

Sáu người luôn yên tĩnh đọc sách, bắt đầu nổi sương mù màu đen, đây là xu thế báo thù của lệ quỷ.

Mà vị tiểu ca take-out kia đang không ngừng đâm, đập tường.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Sáu người gặp nạn, không biết do thất kinh hay sao mà không chạy khỏi đám cháy, chết thảm trong đó.

“các vị, cho tôi chút mặt mũi, các người chớ vội biến thành lệ quỷ.”

Chu Trạch đi vào trong đám người, xua tay nói “đến, buông lỏng 1 chút, cười với tôi 1 cái?”

Chu Trạch muốn hòa hoãn không khí, một khi biến thành lệ quỷ thì không thể tiến vào luân hồi, báo thù xong, mất đi chấp niệm cũng chỉ có thể phiêu tán trong gió.

Đây là kết cục thể thảm nhất

Chu Trạch cảm thấy không đáng, thật sự không đáng.

Người phóng hỏa hại chết các người, làm các người và người thân âm dương cách biệt, con mất cha mẹ, cha mẹ mất con. không nên vì tên hung thủ mà đẩy mình vào vực sâu.

Chỉ là lời Chu Trạch nói không có chút tác dụng nào.

Mặt sáu người vẫn lạnh băng, hơn nữa hắc khí ngày càng nồng nặc, mắt và môi cũng bắt đầu có khí đen. Sắp biến thành hình dạng của người đàn ông mặc âu phục.

“mọi người không cười với tôi, vậy tôi cười với mọi người thì sao?”

Bộ dáng cười của Chu Trạch rất khó coi. đã xong, tạo nghiệt, không cứu lại được.

Chu Trạch biết để mình đánh những lệ quỷ này hồn phi phách tán rất dễ dàng, giống như tên ngốc ở bên mình 1 tuần kia, thật vất vả thành hình lại chỉ vì 1 chiêu của mình mà tiêu tán.

Nhưng làm sao siêu độ cho bọn họ thì hẳn không biết làm, hơn nữa bản thân Chu Trạch là quỷ, làm mấy chuyện này cũng bất tiện giống như để Trương Phi thù hoa.

“u minh có đường, hoàng tuyền có thể qua!”

một âm thanh chói tai truyền từ bên ngoài vào, sau đó cửa tiệm sách bị người đẩy ra, Hứa Thanh lăng đi vào, trong tay cầm một cái bát đựng gạo cắm 3 nén hương.

“lên!”

Ba nén nhang cháy rất nhanh. Đồng thời gạo trong chén cũng nhanh chóng biến thành màu đen mà hắc khí trên người sáu người nhạt dần, mặt từ băng lãnh biến thành bình yên, yên lặng.

Sáu người chậm rãi ngồi xuống chén cơm trước mặt.

“Hứa Thanh Lăng!” Chu Trạch chỉ Hứa Thanh lăng hô. Rất kích động, thật sự rất kích động. so với nhìn bác sĩ lâm tửm còn kích động hơn.. nhớ lại 1 tuần mình ăn uống khó khăn như thế nào, có thể không kích động sao!

Còn về biểu hiện của Hứa Thanh lăng vừa rồi, Chu Trạch lại không thấy kì quái,thật ra mọi người đều tự hiểu mà không nói ra thôi.

Hứa Thanh Lăng liếc Chu Trạch, trong chốc lát giống như hoa đỗ quỳen nở rộ. nhưng tức giận nói “ người ở chỗ này kiểm tra party nửa đêm tét âm lịch sao?”

“tôi cũng không muốn.” Chu Trạch kể ngắn gọn lại mọi chuyện.

Hứa Thanh Lăng gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó chấp tay với sáu người.

“các vị, đây là đêm hồi hồn đầu tiên, hay là về thăm người thân của mình đi, chắc bọn họ cũng đang ở nhà chờ mọi người, chuyện chỗ này, tôi sẽ cho mọi người công đạo.”

Sáu người nghe xong đều yên lặng xuyên thủy tinh rời đi.

Chu trạch nhìn cái bát ‘com gạo đen’ “Thứ này không ảnh hưởng đến tôi sao?”

Khỏe miệng Hứa Thanh lăng giật giật, cổ nén xuống xúc động muốn đại chiến 300 hiệp với Chu Trạch. Khẽ nói “ngươi không giống họ.”

hắn vẫn còn ý kiến với Chu trạch, vẫn cảm thấy không công bằng, nhưng vì dung mạo và khí chất của hắn khiến câu nói giống như oán niệm nơi khuê phòng.

Hứa Thanh lăng nhìn tiểu ca take-out bị dọa ngất ở góc phòng “xử lý hắn thế nào?”

nói xong Hứa Thanh Lăng dùng tay biểu hiện cắt cổ.

Chu trạch lắc đầu “giao cho cảnh sát đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ngươi muốn.... Thế chỗ ta?

Cuối cùng Chu Trạch báo cảnh sát, cảnh sát tới rất nhanh, dựa theo lời khai của Chu Trạch, tiểu ca take-out sau khi vào tiệm sách thì giống như phát điên, nói vọng hồn bị hắn thiêu chết tìm hắn báo thù. Sau đó không ngừng điên cuồng đập, nện vào vách tường, cuối cùng ngất xỉu.

Lúc từ cục cảnh sát đi ra, trời đã rạng sáng. Vụ án phóng hỏa rạp chiếu phim coi như có lối thoát, lúc trước cảnh sát không điều tra được gì rất có thể là do ý nghĩ dưới chân đèn luôn sáng, không hoài nghi người làm việc nghĩa như tiểu ca take-out, hiện tại chưa có chứng cứ, nhưng chỉ cần cảnh sát tìm hiểu đối phương thì sẽ phát hiện chân tướng.

Về phần dư luận chuyển hướng, những quần chúng ăn dựa trên mạng, từng tặng quad tiểu ca take-out trọn mắt há mồm không chuyện Chu trạch lo lắng, chuyện hắn có thể làm chỉ có vậy, muốn làm chỉ có vậy.

Việc của quý giao cho quý giải quyết, việc của người, giao cho cảnh sát giải quyết.

Đứng trước cửa bắt cảnh sát, hít vào không khí mới mẻ, cảm thấy cả người thanh tỉnh.

Lúc thuê xe về đến tiệm sách, Chu trạch thấy tiệm mì sát vách đã mở cửa buôn bán. Hứa Thanh Lăng mặc đồ bình thường, ngồi ở cửa vừa nhặt rau vừa phơi nắng, còn hát ‘đồng tử đùa giỡn’ (ca khúc địa phương), cười thánh thoi, tản ra hàm súc của giới thượng lưu.

Tất cả, phẳng phai vẫn như trước.

Chu Trạch về tiệm, Hứa Thanh Lăng phẩy tay hỏi “ăn gì?”

“tùy tiện, tôi muốn nước mơ chua.”

Hứa Thanh Lăng gật đầu. Chu trạch ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Chốc lát sau, Hứa Thanh Lăng bung lên bát mì trứng gà, nước mì trong vắt, sợi mì gói, đương nhiên điều đó không quan trọng, quan trọng là nước mơ chua quen thuộc lại xuất hiện trước mặt Chu trạch.

“làm cho tôi 1 thùng, bao nhiêu tiền” Chu trạch chỉ mấy đũa nước “làm 1 thùng trước đi”.

“đợi một thời gian nữa đi.” Hứa Thanh Lăng ngồi trước mặt Chu Trạch, trong miệng ngậm một miếng thuốc, hắn tựa hồ rất thích tỏ ra bộ dáng lưu manh, nhưng hết lần này đến lần khác làm người ta có cảm giác “phụ nữ hút thuốc cũng có thể xinh đẹp như vậy”.

hắn không phải gái cũng không phải gay, có trách thì trách ông trời cho sai túi da.

Uống nước mơ, ăn mì xong, lần này Chu trạch không còn cảm giác buồn nôn mãnh liệt như trước. nhưng vẫn phải uống thêm mấy chén trà.

“nhớ Lâm Đại Ngọc sau khi ăn com ở Cổ phủ thì gặp chuyện gì không?” Hứa Thanh Lăng vừa phun khói thuốc vừa hỏi.

Chu Trạch suy nghĩ 1 chút liền hiểu.

Khi Lâm Đại Ngọc mới vào Cổ phủ, gia yến đầu tiên, sau khi ăn xong hạ nhân mang trà lên, ở nhà cha Lâm Đại Ngọc dạy bảo, vừa ăn xong không nên uống trà vì dễ dẫn đến khó tiêu, nhưng Cổ mẫu và các tỷ muội đều uống nên nàng ta cũng uống theo.

“tôi có thể ăn no là được rồi” Chu trạch lắc đầu, lấy tình huống hiện tại của hắn, rất có thể cả đời không thể làm lão tham ăn nên phần tiêu hóa để sau rồi nói.

“trong nội tâm tôi có chút thấy không công bằng” Hứa Thanh Lăng đi thẳng vào vấn đề “cha mẹ tôi, đi rồi.”

cha mẹ hứa Thanh Lăng đi từ sớm nhưng Chu trạch biết ý từ ‘đi rồi’ của Hứa Thanh Lăng là gì, đi xuống.

“sao bỗng nhiên lại đi?” Chu trạch hỏi vốn định nói ‘nén bi thương; nhưng nghĩ không thích hợp.

“bị phát hiện”

Tay cầm thuốc của Chu trạch hơi run lên.

Bị phát hiện rồi?

Chu trạch nhớ ông lão kia trước khi chết từng nói “tôi bị bọn họ phát hiện!”

Hứa Thanh lăng nhìn Chu trạch “tôi rất không cam lòng và không công bằng, vì sao cô ta mang cha mẹ tôi mà không mang anh đi.”

“cô ta?” trong đầu Chu Trạch hiện lên hình ảnh của cô bé, kết hợp với hình ảnh Hứa Thanh Lăng tối qua, Chu trạch có thể đoán được 7,8 phần.

“cô ta, không thể nào.”

“âm ti có thứ tự, hoàng tuyền dẫn lối!” Hứa Thanh Lăng thấp giọng nhìn chằm chằm mắt Chu trạch “lười dài dẫn đường, phục vụ U minh, quen thuộc sao?”

“hắc bạch vô thường?”

“đó chỉ là tên chung” Hứa Thanh Lăng thờ dài “nhưng bọn họ đúng là chấp pháp giả, đạo nhân gian, lập trật tự, phân chia người quỷ. Người có nhân gian, quỷ có cầu nại hà.”

“a”

Chu trạch vẫn có chút không tin, nếu tiểu loli có thân phận là hắc bạch vô thường, vì sao trên xe lại lộ ra chân thân dẫn đến tai nạn xe cộ làm vị tài xế kia tử vong, vậy coi là thế nào?

“cô ta không mang tôi mà mang cha mẹ anh đi nên anh hận tôi?” Chu trạch đưa tay chỉ mình.

“đúng.” Hứa Thanh Lăng gật đầu nói.

“cái này, trong mì không hạ độc chứ?”

“...” hứa Thanh Lăng.

“không hạ độc chứ?” Chu trạch lại hỏi.

“không có” Hứa Thanh Lăng trả lời.

“vậy là tốt rồi” Chu trạch không biết, ngày đó thịt và thức ăn có hạ độc, nếu không phải bác sĩ lâm đến hơi sớm thì hắn đã ăn bữa cơm kia.

“ngươi ngốc thật hay giả ngốc?” Hứa Thanh Lăng tức giận nhìn Chu trạch “vì sao cô ta không bắt ngươi?”

“Đúng vậy, vì sao cô ta không bắt tôi?” Chu trạch cũng hỏi.

“tôi hỏi anh đâu?!” Hứa Thanh Lăng lên giọng

“tôi cũng không biết.” Chu trạch buông tay “khả năng là vì tôi cứu cô ta 1 lần đi.”

“...” Hứa Thanh lăng.

Hai người nói chuyện, cuối cùng hút hết thuốc để kết thúc.

Lần này hai bên coi như đi thẳng vào vấn đề, phá vỡ ấn ý im lặng.

Chu Trạch về tiệm của mình, lúc thu dọn ghế phát hiện dưới ghế có 6 tập tiền âm phủ với độ dày không đồng đều.

Đây là tiền sách và tiền com?

Chu Trạch nhớ lão đạo từng nói với mình tiền âm phủ có thể tích âm đức, như vậy tiền âm phủ của lão đạo là lấy được như vậy sao?

hắn lấy như thế nào?

Chu Trạch gom tiền âm phủ lại, trộn vụn 1 xấp, sờ tay cảm thấy không tẻ, không khô ráp như ngày thường mà có cảm xúc như sờ tơ lụa.

Điều này làm Chu Trạch nghĩ đến mình điểm mà lão đạo nói, vì chỗ đó cũng bán đồ cho người chết.

Vì vậy nếu như tiền âm phủ mình đang cầm là tiền mặt của người chết, vậy mở mình điểm có thể càng kiếm được nhiều.

Trong đầu hắn hiện nên hình ảnh người đàn ông ăn cháo khó khăn trong video, đột nhiên Chu Trạch cảm giác mình giống như phát hiện 1 chuyện rất thú vị.

Đương nhiên chuyện thú vị này hắn không có tinh lực đi để ý, hôm qua 1 đêm không ngủ, nay phải ngủ bù.

Chu Trạch đóng cửa, kéo rèm. không biết vì sao tiệm sách của hắn mở cửa ban đêm lại nhiều khách hơn ban ngày, có lẽ sau này mình lên làm tầm biển, lấy tên “tiệm sách đêm khuya.”

Dù sao ban ngày cũng không làm ăn được gì, tiệm sách cũng luôn lỗ vốn, mình liền giờ chút mảnh lời, kiếm chút chuyện làm. Cùng lắm thì vẫn là bộ dáng lúc này.

Việc tiêu ca take- out làm là tội ác tày trời nhưng lại cho Chu Trạch một ít gợi ý.

Sau khi vào phòng vệ sinh tắm rửa thay quần áo khô, Chu Trạch lên tầng.

Lúc Chu Trạch cúi người chuẩn bị chỉnh nhiệt độ, người lại ngẩn ra. Vì trong tủ lạnh của hắn nằm một người.

Đối phương nhắm hai mắt giống như đang ngủ say, hô hấp đều đặn, hai tay khoanh trước ngực giống như bộ dáng tiêu đại nhân an nhàn.

Rất bình tĩnh, đáng yêu nếu điều kiện tiên quyết, đầu lưỡi không dài như vậy.

Tiểu loli, đem sào huyết của mình thành tổ tu hú.

Chu Trạch rất muốn hô to để bạn học Hứa Thanh Lăng sát vách sang báo thù.

Nhưng nghĩ lại thì không dám gọi, gọi đến không phải giúp Hứa Thanh Lăng báo thù mà là làm hại hắn, mà hắn nghĩ Hứa Thanh Lăng cũng không có gan sang báo thù, không chừng hắn còn ân cần hỏi thăm: “ngà tỉnh rồi? ngài có muốn ăn chút gì không?, tôi lập tức đi làm!”

Tiểu loli mở mắt, con mắt thâm thúy, không có thanh tịnh, đơn thuần như lúc đầu. đối phương vươn tay, Chu Trạch hỗ trợ mở nắp tủ lạnh.

Tiểu Loli ngồi xuống, Chu Trạch thấy thật ra cô bé cũng không chỉnh nhiệt độ, chỉ là để thông gió để thở.

“ngươi nằm chỗ này không lạnh sao?” tiểu loli ngồi trong tủ lạnh nói, không đợi Chu Trạch trả lời, tiểu loli lại nói “a, ta đã quên, ngươi không giống.”

nói xong tiểu loli vỗ chỗ trống trong tủ lạnh, về mặt ngây thơ nhìn Chu Trạch “ngủ chung không?”

Chu Trạch muốn đưa tay bóp mặt cô bé nhưng giờ lên lại hạ xuống.

cô ta tồn tại như hắc bạch vô thường, là chấp pháp giả của âm ti ở nhân gian. Tiểu loli đưa tay cầm tay Chu Trạch đặt lên đầu mình, sau đó cầm tay Chu Trạch xoa xoa đầu mình.

“...” Chu Trạch.

“ngươi, rất tốt” tiểu loli đứng lên, nhưng vì chân ngắn nên khi bò ra có chút khó khăn.

Chu Trạch ôm cô bé từ trong tủ lạnh ra.

Cũng không biết cô bé leo vào bằng cách nào.

“ngươi rất tốt,” tiểu loli chỉ Chu Trạch tiếp tục nói.

“ách.. cảm ơn” Chu Trạch không biết nên trả lời như thế nào.

“ta phải đi” Tiểu loli xoay người đưa lưng về phía Chu trạch, khoanh hai tay, Chu trạch biết cô bé muốn tỏ khí chất cao cao tại thượng.

Nhưng vấn đề của cô bé giống với hứa Thanh lăng, ông trời cho sai túi da rồi.

Dù cô bé bày ra bộ dáng nào cũng chỉ thấy đáng yêu.

Dừng,

không cho phép.

Chu trạch không ngừng nhắc nhở mình. Đây là hắc bạch vô thường, không cho phép

Hahahaha..!

Nhưng vẫn không nhịn được a!

Tìm chỗ chết hahaha!

Xong đòi hahaha!

Kim nén nụ cười đến chảy nước mắt.

Tiểu loli không để ý đến tiếng cười của Chu trạch, cũng không gán cho Chu trạch tội đại bất kính. Chỉ hỏi “ngươi muốn thế chỗ ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Quá trốn sao?

"Ngươi muốn, thế chỗ ta không?"

Vấn đề này làm Chu Trạch sưng sờ.

Đây là có ý gì?

Trực tiếp từ một hộ khẩu phải trốn đông trốn tây trong thành phố thoáng 1 cái biến thành công vụ viên bản địa rồi hả?

Kinh hi quá đột ngột, chu trạch có chút không dám nhận.

trên trời sẽ rụng bánh có nhân nhưng phần lớn người gặp chuyện này cuối cùng đều bị bánh có nhân đập chết.

Quan trọng là Chu Trạch không rằng mình cứu nàng một mạng đã làm nàng đối tốt với mình như vậy.

Phải biết rằng chuyện của người tài xế vẫn chưa làm rõ, đây là túi da của nàng. Hứa Thanh Lăng cũng từng nói, nàng xuất hiện trong tiệm mỹ, mặt không đối sắc vuron đầu lưỡi mang linh hồn của cha mẹ hấn đi. Mặc hấn khóc lóc cầu xin thế nào vẫn sừng sững bất động.

Dáng vẻ như vậy ngươi không thể hi vọng xa vời nàng là người có ân tất báo, không cần ngược ngươi một cái ngươi nên cảm ơn trời đất đi.

Thân là quý sai âm ti, gặp bao nhiêu thăng trầm? gặp bao nhiêu dạng người? bao nhiêu loại quý? Nàng sẽ không đơn thuần là tiểu nữ sinh, cũng không có khả năng.

“sao không trả lời?” Tiểu loli hỏi.

“không biết nên nói gì, ngươi là tùy tiện hỏi sao? Chu trạch dè dặt hỏi.

“ngươi có thể trả lời không muốn” Tiểu loli nói.

Sau đó yên lặng, tiểu loli bỏ xung tiếp “sau đó ta bắt ngươi xuống.”

“...” Chu Trạch.

Tốt rồi, như vậy chẳng phải thư thái hơn sao, cái gì là lựa chọn, là trực tiếp điền chỗ trống, nếu khôngphải đáp án ‘Y’ thì trực tiếp xử bắn.

“ta đồng ý” Chu trạch đáp, lần này không có do dự, cũng không quán quýt.

Tiểu loli xoay người, cười cười, có chút khờ khạo ngây ngô, sau đó chậm rãi đến trước mặt Chu trạch, giả bộ như tiểu đại nhân muốn giúp Chu trạch sửa cổ áo.

Giống như cấp trên biểu hiện coi trọng cấp dưới, giống như hoàng đế ban ân cho thần tử có cơ hội ăn cơm với mình.

Chỉ là tiểu loli quá thấp, đứng trước mặt chu trạch không sửa được cổ áo Chu trạch chuyển sang sửa dây lưng.

“ôm ta” tiểu loli bừa bãi ra lệnh.

Chu trạch cúi người, ôm tiểu loli. Tiểu loli chỉnh cổ áo cho Chu trạch, sau đó nhũ nhũ mày tựa hồ có cảm giác bị Chu trạch ôm như ôm con gái.

“ta như vậy, nhìn rất ngu?”

“rất đáng yêu”

Tiểu loli duỗi tay muốn tát vào mặt Chu trạch. trong nháy mắt này tay đang ôm tiểu loli, móng tay dài ra đen thò thò. tiểu loli dừng lại khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa. Chu Trạch cũng không làm động tác tiếp theo.

“ngươi có biết không, ở trước mặt ta mà bày ra vẻ mặt phẫn nộ và phản kháng là một hành động rất ngu?” tiểu loli hỏi.

“không sao cả, dù sao cũng là người đã chết qua 1 lần.”

“cái đó là vì vận khí ngươi tốt, mới đi 1 đoạn ngắn trên đường hoàng tuyền đã rời đi, ngươi căn bản không trải qua thống khổ và tra tấn ở địa ngục!” tiểu loli cao giọng “loại tra tấn đó làm cho người tự sát cũng muốn phản hối hận! chết từ tế không bằng sống, đây cũng không phải nói suông.”

“thật sao?”

“thả ta xuống.”

Chu trạch đặt tiểu loli xuống.

Tiểu loli lui về sau một chút, nhìn Chu trạch “biết vì sao lại chọn ngươi không?”

Chu trạch lắc đầu.

“vì ngươi rất thông minh, hoặc có thể nói ngươi bình thản hiểu được đúng mực” tiểu loli bóp ngón tay “âm ti có trật tự, dương gian có phương pháp, vì các loại nguyên nhân mà không ít người nhập cư trái phép, nhưng ngươi là người đầu tiên ta thấy có thể hòa nhã như vậy.”

“ta không tin đây là nguyên nhân thật sự” Chu trạch nói.

“nguyên nhân thật sự ta không muốn nói cho ngươi biết.” tiểu loli cúi lưng “ta mệt mỏi, lại vừa gặp ngươi mà ngươi sẽ không gây nhiều loạn quá lớn, liền chọn ngươi. Haha, ở Dung thành có người, làm âm ti rất lợi hại, rõ ràng là khách nhập cư trái phép lại tự xưng là quan tòa, thân là quý lại vọng tưởng xử dụng hình phạt của mình ở nhân gian, ngươi nói, hần có ngu không?”

“ngu xuẩn” Chu Trạch đáp, lại lập tức nhớ đến lão đạo hình như cũng ở Dung thành “sau đó hần thế nào?”

“bị phong sát” tiểu loli nghiêng đầu, vẻ mặt khờ khạo “quy củ là sống nhưng nếu dẫm vào vạch thì 1 chút hi vọng cũng không có.”

“hần đã chết?” Chu trạch hỏi “ý ta là, bị bắt quay lại địa ngục hay hồn phi phách tán?”

Nghe vậy trên mặt tiểu loli hiện ra giận dữ, tựa hồ chạm đến nghịch lân (vây ngược) của nàng.

“cái này ngươi không cần biết.”

Tiểu loli bắt lấy tay Chu Trạch, áp tay vào tay hần. sau đó Chu trạch cảm thấy lòng bàn tay như bị phồng, đến khi tiểu loli rút tay lại, Chu Trạch thấy trên lòng bàn tay mình xuất hiện một đạo phù văn màu đen. Phù văn không phức tạp, giống như 1 ánh mắt.

“âm ti có trật tự, hoàng tuyền dẫn lối.” tiểu loli nghiêm túc nói “người nên xuống, ngươi hần tiền hần xuống, người nên đánh, ngươi có thể trực tiếp đánh tan. Đương nhiên gặp chuyện bất bình ngươi có thể rống một tiếng nhưng hậu quả phải tự gánh vác. Chơi vượt luật phải tự nhận.” tiểu loli nhấp 1 cái, hình như mệt mỏi.

“ngươi nói mệt mỏi, vậy muốn nghỉ ngơi bao lâu? Ta đây coi như thế hệ mới sao” chu Trạch hỏi.

“chờ ta về hãy nói.” Tiểu loli chuẩn bị xuống tầng.

Chu trạch lại hỏi “ta phải làm gì? Trời tối thì ra ngoài tuần tra, tìm quý, sau đó giờ trò quý?”

“cửa trên tay người, người tự xem mà làm, người có thể tiếp tục mở tiệm sách của người, người là quý, quý mượn xác hoàn hồn, những thứ kia sẽ tự giác tiếp cận người. Đối với bọn chúng người là ánh đèn trong đêm còn bọn chúng là bướm bướm. mặc khác ấn ký ta lưu lại cho người, đã giúp người thăng cấp từ ngọn nến thành đèn chân không, đủ để sáng lóa mắt chó của bọn chúng.”

“..” Chu trạch.

Tiểu loli xuống tầng, Chu trạch theo sau.

“ta đọc sách 1 lúc, lát nữa mẹ của thân thể này sẽ đến đón.”

Tiểu loli ngồi xuống ghế nhựa, tùy tiện cảm quyền truyện tranh. Chu trạch đứng bên cạnh, không phải để hầu hạ mà là còn điều muốn hỏi.

“nói đi” tiểu loli mở miệng.

“cái này.. có tiền lương không?” Chu trạch hỏi “người cũng biết chỗ này của ta luôn làm ăn lỗ vốn.”

“kinh tế đình trệ, tiền của người sống càng ngày càng khó kiếm” tiểu loli cảm thán.

“đúng vậy a” Chu trạch phụ họa.

“vậy thì kiếm tiền của người chết chứ sao.”

“tiền của người chết không dùng được a” Chu Trạch nhún vai.

“đó là do phương pháp của người không đúng” Tiểu loli giơ tay “đưa tiền đây, tiền mà người chết cho.”

Chu Trạch lấy ra 1 xấp tiền lấy 1 nửa đưa cho nàng.

“kiếm được không ít nha” tiểu loli liếc qua cười nói.

Chu Trạch không dám nói 1 nửa là lão đạo đến từ Dung thành cho mình. Chu trạch cảm giác nếu nói cho tiểu loli chuyện này mình sẽ gặp phiền toái.

Tiểu loli cầm tiền, ra khỏi tiệm sách, ngồi xổm ven đường.

“bật lửa”

Chu trạch đưa bật lửa.. tiểu loli đốt tiền âm phù, tro nhanh chóng bị gió thổi tan.

Lập tức tiểu loli đứng dậy phui tay “tốt rồi”

Chu Trạch có chút lộn xộn trong gió. “đây là đốt tiền gửi vào tài khoản ngân hàng dưới đất cho tôi rồi hả?”

“chờ một chút, chỗ này của người không đủ nhân khí” tiểu loli và chu trạch, hai người 1 lớn 1 nhỏ đứng đợi ở ngoài cửa tiệm, chờ khoảng nửa giờ. Mặt mũi mềm mại của tiểu loli cũng bị gió thổi đỏ. Chu trạch không sợ lạnh, nhưng thấy giống như hai kẻ đàn đứng ở ven đường nhìn quanh, cảm giác rất quái dị.

Rốt cuộc, một trung niên bụng bự đi qua hai người, sau đó ví tiền của hắn rơi xuống nhưng hắn không phát hiện mà vẫn đi về phía trước.

Chu trạch nhặt lên, thấy bên trong có mấy nghìn khối, còn có thẻ căn cước các loại.

“ta trả cho hắn?” Chu Trạch dò xét.

Tiểu loli ‘phụt’ bật cười “người này làm việc trái lương tâm, lần này coi như dùng tiền đuổi tai, người nên được.”

Tiểu loli đẩy cửa vào tiệm sách, sau đó xoa xoa tay, hiển nhiên đứng nửa giờ ngoài đường bị còng không nhẹ, vẫn ở trong tiệm sách là ấm áp thoải mái.

Chu Trạch cầm ví tiền, có chút không dám tin nói “hắn không báo cảnh chứ?”

“tiền này người cầm sẽ không phỏng tay.” Tiểu loli có chút không kiên nhẫn.

“được, vậy sau này ta đốt tiền ở cửa sẽ có người chủ động đưa tiền chứ?” Chu trạch có chút dờ khóc dờ cười nhưng cũng thấy thú vị.

Lúc Hứa Thanh lãng đến, trong tay cầm một bình nước mơ chua lớn.

“này, trong tiệm nhiều sách như vậy..”

Hứa Thanh lãng đẩy cửa vào nhìn thấy tiểu loli ngồi đó, cả người lão đảo, chai trong tay rơi xuống, vỡ nát. Nước mơ chua tung tóe khắp tiệm.

Chu trạch nhìn Hứa Thanh lăng, ý bảo hắn kiểm chế.

Tiểu loli tựa hồ hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra với Hứa Thanh Lăng. Chính xác là vận khí tốt, không đáng để nàng liếc mắt.

“con gái nhà ai mà đáng yêu vậy, haha, bạn nhỏ, nhà thúc thúc có chậu cá vàng, có muốn về nhà thúc xem không a?”

Hứa Thanh Lăng cười rất lúng túng, cứng rắn nặn ra.

Tiểu loli chỉ phun một chữ “cút.”

Hứa Thanh Lăng cười 1 tiếng quay người về tiệm của mình.

“có phải cảm thấy ta rất quá đáng?” tiểu loli ngẩng mặt hỏi Chu trạch.

“có chút” Chu trạch ăn ngay nói thật.

“ta nói cho ngươi biết, người tài xế kia chết chẳng qua là do ta trên xe cảm thấy có chút nhàm chán nên lộ ra chân thân đùa một chút. Ngươi cảm thấy có quá đáng?”

Tiểu loli ngoe đầu nhìn Chu trạch với vẻ mặt ngốc manh.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bìu

"Quá trốn sao?"

Vấn đề này Chu trạch không trả lời được, dù tiểu loli nói thật hay giả thì hắn đều không có tư cách thẩm vấn. rất bất đắc dĩ nhưng đó là sự thật.

Nghe tiểu loli nói vị ở Dung Thành kia là ‘đồng loại’ mưu toan lấy thân phận quý làm phán quan ở nhân gian. Chu Trạch rất hâm mộ, sung kính nhưng kết cục của hắn làm người ta thốn thức.

Người không có vốn liếng đứng cùng người có thực lực trên 1 đường thẳng, ngay cả tư cách nói chuyện ngang hàng cũng không có, ở đâu ra tư cách thẩm vấn?

“không thú vị” tiểu loli lắc đầu, nhưng cười một tiếng “nhưng đây là điểm mà ta rất thương thức ngươi.”

Tiểu loli cảm sách nhưng giống như ngủ lâm bầm “ta thấy ngươi là người có nội tâm áp bức.”

“...” Chu trạch. Đây là khen hay chê?

“ta phải đi” tiểu loli càng ngày càng mệt.

“ta còn 1 vấn đề, ăn cơm và ngủ phải giải quyết thế nào?” đây là vấn đề mà Chu trạch muốn hỏi nhất, cũng là vấn đề cấp thiết phải giải quyết.

Mượn xác hoàn hồn trở về, trừ 2 vấn đề này còn lại hắn đều có thể dung nhập 1 cách hoàn mỹ vào sinh hoạt xã hội.

“máy tính lắp ráp lại không thể ổn định bằng máy nguyên bản.” Tiểu loli uể oải lắc đầu “ngủ, trừ khi bên cạnh ngươi có âm vật bò ra từ địa ngục, âm vật này giúp ngươi tạo hoàn cảnh địa ngục, còn không thì ngươi không có biện pháp nghỉ ngơi. Ngươi là người địa ngục, ở lại nhân gian, khí hậu đó ngươi không thể hợp, ngươi vì có chút đặc thù nên còn có thể dựa vào biện pháp đặc thù giải quyết được 1 cái, những người khác căn bản không ngủ được, nửa năm không ngủ, cơ hồ bị bức điên, bức tử! vì vậy, ngươi coi như là may mắn.”

Tiểu loli lại uể oải “haha” hai tiếng “nếu ta không phải về, ngươi có thể ôm ta ngủ.”

“...” Chu trạch.

“về phần ăn, đến giờ ta cũng không quen ăn đồ nhân gian.”

nói xong, tiểu loli nghiêng đầu trực tiếp ngủ mê man, Chu Trạch đưa tay đỡ tiểu loli, thấy tiểu loli còn thở, thân thể cũng bình thường thì thở phào.

Trước kia Chu Trạch là bác sĩ nên có thể nhìn ra cô bé không có vấn đề gì lớn.

Tiểu gia hỏa này là con gái Vương Kha, mình không thể để nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Chu Trạch có chút thất vọng là tiểu loli rời đi có chút bình thường.

“không phải nên ‘biu’ một tiếng sau đó chui xuống đất sao, trực tiếp ngủ là trở về?” Chu Trạch tự nhủ

không oai phong, cũng không có gì đáng xem, giống như cái phù trong lòng bàn tay mình, một chút đều không có cảm giác B cách a.

Tiểu loli trong ngực bỗng nhiên mở mắt, mở miệng nói “tốt.”

Chu Trạch sững sốt, rõ ràng là giả bộ ngủ!

một khắc sau. 1 đoàn hắc khí thoát ra từ người tiểu loli, trong tiệm sách Chu Trạch đã mở điều hòa trung tâm nhưng nhiệt độ vẫn giảm xuống trong phút chốc. cửa đóng nhưng bên trong lại từng trận gió lạnh, cả âm thanh sách bị gió mở. âm thanh giống như bị quý vật uy áp.

Móng tay của Chu Trạch chịu kích thích này dài ra, huyết mạch sôi trào, phảng phất lực lượng của hắc hủ ứng cho đối phương.

Sau đó, thật sự là “biu” một tiếng, tất cả âm khí, hắc khí chui xuống đất.

Sau đó trời quang mây tạnh, nhiệt độ tăng trở lại

Trong thoáng chốc tựa như ứng với câu: tuyết đầu mùa rơi xuống, phủ kín mặt đất, làm mặt đất trắng xóa, sạch sẽ (câu này ta chém a!!!)

...

Chạng vạng tối, Hứa Thanh Lăng mang cơm tối, không còn nước mơ chua, đổi thành canh mướp đắng.

“không còn nước mơ chua, dùng canh mướp đắng trước đã.”

Hứa Thanh Lăng có chút ngưng ngừng nói, ban ngày hắn nhìn thấy tiểu loli bị dọa không còn bộ dáng, hắn tự biết mình kinh sợ, và vô dụng.

Lúc cha mẹ bị tiểu loli bắt đi, hắn không dám tìm tiểu loli tính sổ, cũng không dám phản kháng chỉ giống những kẻ hèn yếu quỳ ở đó cầu xin.

Hơn nữa hắn còn giận chó đánh mèo nên Chu Trạch, hạ độc vào thức ăn của Chu Trạch. hiện tại Hứa Thanh Lăng đã thông suốt, kinh sợ thì kinh sợ, hắn chỉ có thân thể có tố chất có được mặt âm dương, nhưng bảo hắn đi đối mặt với quỷ sai của địa ngục, hắn không có can đảm đó.

trên thực tế tiểu loli hoàn toàn có thể trừng phạt mình vì ngưng hôn cha mẹ, phạt dương thọ của mình, thậm chí câu linh hồn của mình về địa ngục. nhưng người ta lại đem mình thành cái rắm, thả. Chính mình không cần phải nhảy loạn lên.

Người chết không thể sống lại, mà hành vi trước đó của mình cũng là làm trái thiên đạo.

Chu Trạch ăn cơm xong, đặt 1 nghìn đồng trước mặt Hứa Thanh Lăng “tiền cơm trước kia và sau này, dùng hết thì nói với tôi.”

“ơ, có tiền?” cuối cùng trên mặt Hứa Thanh Lăng xuất hiện ý cười nhưng lại đẩy tiền đến trước mặt Chu Trạch, ôn nhu nói “không được tiêu tiền như nước, phải lo tiền nhà.”

“...” Chu Trạch.

“tôi là đàn ông có hơn 20 phòng, chừng mất chút tiền đó của anh.”

“...” Chu Trạch.

Chu Trạch rất muốn nói, rất nhanh hắn có thể có nhiều tiền, chỉ cần kiếm chút tiền của người chết, sau đó đốt chơi thì sẽ có kẻ vô dụng chạy đến ném tiền trước cửa tiệm mình như ném đồ chơi cho trẻ con.

Nhưng Chu Trạch suy nghĩ 1 chút. Coi như đốt 1 xe tiền mã có đủ mua 20 phòng? Trừ khi xe tiền gặp sự cố ở cửa tiệm mình. ...

“tôi có ý định chuyển cửa tiệm, người tính sao?” bỗng nhiên Hứa Thanh Lăng nói.

“chuyển đi đâu?”

“chuyển sang chỗ tốt hơn đây” Hứa Thanh Lăng cười cười “tôi định chuyển xuống thị trấn, dù nhónhưng nhân khí cao.”

“nói sau đi” Chu Trạch trả lời qua loa.

“ừ, tôi đi trước.” Hứa Thanh Lăng thu dọn bát đĩa về tiệm mì

Chu Trạch vừa sửa móng tay vừa nhìn ấn ký trong lòng bàn tay, buổi tối, còn chưa có khách đến. Chu Trạch có chút nóng nảy, trước kia không thấy hi

vọng liền hồ đồ trải qua từng ngày, hiện đã tìm được ánh rạng đông nên tính năng động tự nhiên thức dậy.

Sao, còn không có khách? Chẳng phải nói ta là đèn chân không sao? Có thể sáng mù mắt quý sao? Mau đến a, chẳng lẽ sáng quá đến mù, nên bị lạc đường?

“kết...”

Cửa tiệm sách bị đẩy ra, hai người phụ nữ đi vào.

một người trẻ tuổi, sêm sêm Chu trạch (Từ Nhạc) một người ngoài 50, giống như 2 mẹ con. Chu Trạch biết người trẻ.

Là khách hàng đầu tiên khi hân khai trương, nhớ lúc đấy cô ta dắt theo con chó Corgi, ngồi một lát còn trả 100 khối, là thu nhập đầu tiên của mình. Lúc này cô ta không dắt theo chó corgi mà là mang theo mẹ mình.

“ngồi đây đi, cẩn thận 1 chút xem trên ghế có bẩn không” người phụ nữ trung niên nói.

Người trẻ lấy giấy lau ghế nhựa, sau đó chán nản ngồi xuống.

“đọc sách đi, con gái a, không có chuyện gì không giải quyết được, trong cuộc sống không phải không vượt qua được khó khăn mà mấu chốt là nhìn được nút thắt a” người phụ nữ trung niên ở bên cạnh khuyên bảo.

“haizz” người trẻ tiếp tục thở dài, sắc mặt vẫn cụt hứng như trước, hiển nhiên nghe không lọt.

“con gái a, xem sách đi, xem sách liền quên thời gian” người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh người trẻ tiếp tục an ủi, bày ra tấm lòng cha mẹ.

Chu Trạch vẫn sửa móng tay, không để ý.

Lúc này cô gái nhìn Chu trạch nói “ ông chủ”

cô gái gọi rất nhẹ, giống như kiểu chọc người ta vừa nhìn đã thương, hình như thất tình là lúc người ta yếu ớt nhất. theo lý thuyết của tài xế thì thời điểm này là lúc tốt nhất để cắm “châm”

“ngươi là ông chủ a.” người phụ nữ trung niên nhìn Chu trạch, một bộ gà mẹ bảo vệ gà con.

“sao vậy?” Chu Trạch hỏi.

“ngươi có ý kiến gì không?” người phụ nữ trung niên cảnh giác nói “con gái, đừng để ý đến hân.”

cô giá trầm mặc nhưng cuối cùng vẫn nói: “bối bối mắt rồi.”

Bối bối, tên gọi của con chó corgi sao.

“mất rồi?” Chu trạch hỏi

“ừ, mất rồi.” mắt cô gái đỏ lên, nghĩ đến chó cưng không nén được nước mắt “lúc tôi quét dọn phòng, nó vụng trộm chạy ra ngoài, tôi không chú ý đến.”

“mất thì mất, mua con nữa là được, khóc cái gì?” người phụ nữ khuyên giải.

Chu trạch đứng lên, đi đến.

“ngươi làm gì?” người phụ nữ chỉ Chu trạch.

“sẽ tìm được” Chu Trạch không để ý bà ta, an ủi cô gái.

“ừ”

cô gái khóc, sau đó ôm Chu Trạch.

“ngươi, khôn kiếp, con bé mất con chó chứ không mất đàn ông, ngươi tiếp cận cái gì!” người phụ nữ làm bộ muốn xông lên đánh Chu trạch.

“chỗ này có phần cho ngươi nói chuyện sao?”

Trong mắt Chu trạch hiện lên hắc khí. Người phụ nữ sợ tới mức thét chói tai, co rúc trên mặt đất không dám nhiều lời.

“sao vậy?” cô gái mờ mịt nhìn Chu trạch, cô không biết Chu trạch vừa nói chuyện với ai.

Chu trạch thả cô gái ra, khi tâm trạng xuống thấp chính là lúc ba ngọn đèn trên người suy yếu nhất, rất dễ bị thứ bản thủ bám theo. Cũng may người phụ

nữ này, có thể là cô đơn lạnh lẽo đã lâu nên yêu thích lái nhái chứ không có ý xấu.

“tôi đã đăng tin trên mạng, tôi nghĩ sẽ nhanh tìm được nó” cô gái lấy điện thoại ra, cho Chu Trạch nhìn ảnh chụp.

“ông chủ, ông có gặp qua nó không?”

Chu Trạch cười khỏ, chỗ này sinh ý lạnh lạnh, người còn không tới huấn chỉ là chó.

Nhưng người phụ nữ vừa bị Chu Trạch dọa cho co quắp lại hô “tôi từng nhìn thấy con chó này, ở trong chung cư nhà tôi. không tôi và con hồ ly tinh kia làm trong nhà tôi, lúc đó tôi buồn chán cạy cửa nhà hàng xóm thấy có người dắt con chó này qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Môn đăng hộ đối

"Ở chỗ nào?" Chu Trạch hỏi.

“chung cư Hưng Phát, một người đàn ông và con gái của hắn dắt, tôi nhớ chắc chắn.” người phụ nữ chắc chắn nói “người đàn ông đó khi còn sống tôi biết, còn cãi nhau với hắn! lúc trước hắn muốn chiếm tiện nghi của lão nương, muốn trêu ghẹo lão nương!”

Chu Trạch nhủ mảy nhắc nhờ “nếu người gạt ta hoặc muốn chơi trò mượn đao giết người thì ta sẽ cho người ngay cả quỷ cũng không được làm.”

“Sao có thể a, người anh em, tuy tôi chết rồi nhưng tôi là người tốt, không tin đến chung cư của tôi hỏi thăm một chút, ai không nói Hồng tỷ là người có lòng nhiệt tình, người tốt.”

Chu Trạch xoa tay, ý bảo bà ta có thể yên lặng.

cô gái không biết Chu Trạch nói chuyện với người khác, đương nhiên Chu Trạch cũng như tự lẩm bẩm.

“hình như bạn tôi từng nói, hình như thấy có con chó giống như thế này ở chung cư Hưng Phát, cô vào đấy hỏi thử xem” Chu Trạch nói.

“thật sao? Được, vậy tôi đi trước.” cô gái nói xong lấy ví định tính tiền.

“được rồi, không cần đâu.”

“nên làm, cảm ơn ông chủ đã cung cấp tin tức.” cô gái lấy 500 khối tiền, cứng rắn nhét cho Chu Trạch.

“đội tìm được rồi nói sau” Chu Trạch còn muốn cự tuyệt.

“cảm ơn ông chủ.” cô gái lau mắt rồi đi.

“con gái tốt biết bao” người phụ nữ ngồi trên đất nói.

“bà cũng có thể cắt.”

“người anh em, vất vả lắm tôi mới tìm được người có thể nói chuyện với mình, không thể bồi tỷ tỷ thêm một lúc?” người phụ nữ bày ra bộ dáng kim nén rất khổ cực.

“không rảnh” Chu Trạch ngồi sau quầy, cầm giũa, tiếp tục sửa móng tay.

“người anh em, mở tiệm ở chỗ này, sợ là sinh ý không tốt a” người phụ nữ tìm đề tài nói chuyện.

Bỗng nhiên Chu Trạch nhớ tới cái gì “muốn đi xuống dưới?”

“đi xuống?” tựa hồ người phụ nữ không hiểu.

“đến chỗ người nên đến” bây giờ Chu Trạch mới nhớ mình hình như kiêm 1 cái chức quỷ sai.

“có thể không xuống không?” người phụ nữ khó xử “năm nay con tôi thi đại học, tôi muốn bên nó đến khi kết thúc kì thi mới đi.” Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

“nếu con người biết người mẹ đã chết của hắn, buổi tối còn bên cạnh giúp hắn ôn tập, nhất định sẽ cảm động đến phát khóc” Chu Trạch trêu chọc.

Cảm động đến khóc thì chưa chắc, nhưng bị dọa phát bệnh 1 trận đến khi kì thi đại học kết thúc thì có khả năng lớn.

“tôi chỉ muốn ở bên cạnh xem” người phụ nữ ủy khuất.

“tùy người vậy” CHU Trạch xoa tay, chẳng muốn nói nữa, lúc tiểu loli bàn giao từng nói qua, ngoại trừ làm những việc quá phận còn không thì tùy tâm tình

Dù sao tiểu loli cũng không bắt mình phải làm bằng báo cáo công trạng(1 tháng phải thu bao nhiêu quỹ)

“người anh em, sao người lại biến được thành người?” người phụ nữ tò mò.

Chu Trạch khẽ nhún mày, người phụ nữ run lên, lập tức không dám nói nữa.

Đại khái 15 phút sau, người phụ nữ nói buổi tối còn phải tự học với con trai nên rời đi.

Sau khi bà ta đi Chu Trạch cố ý nhìn chỗ bà ta vừa ngồi, không thấy tiền âm phủ “haix, cũng chỉ là người phụ nữ sống qua ngày.” Chu Trạch cảm thán, cảm giác tính khí của mình quá tốt?. dù gì mình cũng là quý sai tạm thời, coi như người trong thể chế, người lại dám đến tay không? Tạm thời thì không phải là cán bộ?

Mở cửa, đi ra ngoài, Chu Trạch móc thuốc ra hút, tiệm của Hứa Thanh Lăng dường như quét dọn rất tốt, hần mặc tạp dề đi ra, thấy Chu Trạch, ngồi xổm xuống cạnh Chu Trạch, lấy điều thuốc.

Hai người đàn ông ngồi xổm, phía sau là khu trung tâm bỏ hoang, phía trước là đường cái không một bóng người.

“cô bé kia được mẹ đón đi” Hứa Thanh Lăng hỏi

“nàng đi xuống” Chu Trạch đáp.

“à, đi xuống” Hứa Thanh Lăng thở ra “đi xuống thì muốn trở về sẽ khó khăn đi.”

“tôi không biết” Chu Trạch lắc đầu.

Như tiểu loli nói, lúc mình đi địa ngục, chẳng qua là chỉ đi 1 đoạn nhỏ đường hoàng tuyến, căn bản không trải qua chỗ khủng bố của địa ngục.

“địa ngục, đến cùng là dạng gì? Hứa Thanh Lăng phun khói hỏi.

“tôi không biết tường tận.”

không có chuyện gì hay để nói, nhưng về tiệm lại nhằm chán, hai người cứ ngồi như vậy hút điều thứ hai.

“vợ người đâu?” Hứa Thanh Lăng như hết chuyện để nói.

“ở riêng.” Chu Trạch bĩu môi.

“hắc hắc”

Sau đó lại yên lặng.

Kế tiếp, là điều thuốc thứ ba.

“mai tôi về nhà 1 chuyến, nước mơ chua ngày mai tôi đã làm cho anh 1 ít.”

“cám ơn, anh không phải người bản xứ?”

“tôi ở Môn Hải.”

Môn Hải là một huyện của Thông Thành.

“một người thân kết hôn, nói thật, tôi khôn muốn đi nhưng không đi không được, dù sao hồi còn bé cũng chơi bòn với nhau, giao tình đi lấy tiền lì xì đám cưới.”

“vậy anh về làm phù dâu chứ?” Chu Trạch hỏi.

“đúng, phù dâu.” Hứa Thanh Lăng trừng Chu Trạch “là phù rể.”

“kiếp trước người đã kết hôn chưa?” Hứa Thanh Lăng đột nhiên hỏi.

“chưa” Chu trạch đáp

“vậy thì tốt, đời này tự dung có không 1 người vợ.”

“nhưng lại cùng cô ấy bất hòa...” Chu trạch dừng một chút, không nói tiếp.

Chấp niệm a, chấp niệm của Từ Nhạc vẫn còn a!

ừ, nhất định là như vậy!

“còn sống thì sống cho khỏe mạnh, cha mẹ tôi đi rồi, đi triệt để, tôi cũng nghĩ thông suốt, cuối cùng tôi phải trưởng thành, có cuộc sống của mình. nói không chừng còn có bạn gái.”

“bạn trai thì khả năng lớn hơn.” Chu trạch phun khói, thuận tiện bỏ 1 dao.

“hắc hắc, khi còn nhỏ tôi đã nghĩ đám cưới của mình theo phong cách gì, phô trương như thế nào...”

“đây không phải ước mơ của bé gái sao?” Chu trạch hỏi

“con trai cũng có thể mơ ước 1 chút chứ sao? Cầm miệng cho tôi nếu không ngày mai không có nước mơ uống!”

Chu trạch gạt đầu, được, ta cầm

“tôi định làm hôn lễ theo phong cách cổ xưa, mặc hi phục cổ. tôi không muốn đi xe sang mà dùng loại kiệu tám người khiêng như trong ti vi hay chiếu. lúc đó tôi thuê một con ngựa, mặc hi phục, bầu không khí đó, người có hiểu không?”

Chu trạch thò tay chỉ chỉ phía trước.

“là như vậy sao?”

Hứa Thanh lăng sừng sốt, híp mắt nhìn phía trước “cái gì?”

“ngươi không thấy?” Chu trạch hỏi.

Sắc mặt hứa Thanh Lăng ngưng tụ, vội quay vào tiệm mì, rất nhanh trong tay hắn cầm thứ nước trong suốt lau lên mắt, lập tức hấn hết lên kính hải.

Hoàn toàn chính xác. trên đường không một bóng người có một cái kiệu tám người khiêng tiến về phía này. Bên hôn kiệu phu có dây thừng màu đỏ, trên đầu đội mũ đỏ lễ quan, tám kiệu phu, động tác chỉnh tề, lúc tiến lên chín cận 1 sải. Vì vậy cách 1 lúc cỗ kiệu lại lắc lư 1 chút, trước kiệu phu là hai người thổi kèn. Bộ dáng vui mừng.

Nhưng ở nơi hoang tàn vắng vẻ này, bỗng nhiên xuất hiện một màn này đủ làm cho người qua đường sợ đến vỡ gan.

Hứa Thanh lăng cũng tiếp xúc với chuyện kinh dị một thời gian, nhìn thấy cảnh này chỉ biết há miệng, không biết làm sao.

“vợ của ngươi?” Chu trạch chỉ đội ngũ đón dâu nói.

“vãi cả trứng” Hứa Thanh Lăng lui về sau mấy bước, suýt chui luôn vào tiệm, thấy Chu trạch còn ngồi đó thì hô “ngươi còn không mau về? đây là quý đón dâu!”

“sẽ ném tú cầu sao?” Chu trạch vỗ quần chậm rãi đứng lên.

“nếu bị bắt thì là áp trại tương công rồi” Hứa Thanh lăng hừ lạnh “ngươi muốn là ông chủ tiệm sách hay chồng nữ quý?”

“nghiêm trọng như vậy?” Chu trạch có chút bất ngờ, lúc trước quý mà hắn gặp cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, xác thực mà nói là không có lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Nếu chủ nhân trong kiệu có thể câu hồn phách người về làm chồng thì mình quản hay không quản?

Người phụ nữ kia mình có thể nhắm 1 mắt mở 1 mắt, đợi con bà ta thi xong đại học, đoán chừng chấp niệm cũng hết sẽ đi địa ngục báo cáo, nhưng việc trước mắt, phô trương lớn như vậy, tuyệt đối là nhân vật không đơn giản.

Chu trạch vẫn không động, Hứa Thanh lăng đứng trong tiệm nhìn lá bùa trên đầu mình, vẫn cảm thấy có chút bất an nhưng thấy Chu trạch vẫn bất động thì tức giận mắng “ngươi chỉ là quý tay mơ, cô ta đã thành tinh, ngươi mau về tiệm đi, may ra thì cô ta không trêu chọc ngươi.”

Chu trạch vẫn không động, ấn ký trong lòng bàn tay mơ hồ nóng lên, dường như đang nhắc nhở hắn phải xử lý vụ này nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến nhân gian.

Lần trước Chu trạch bỏ mặc ấn ký không phản ứng chút nào coi như ngầm cho phép, còn lần này ấn ký nhắc nhở mình: công việc tạm thời

cũng không dễ làm a, nếu trong công việc xảy ra sơ suất thì đều là người làm tạm thời gánh vác.

hiện tại vị trí của Chu trạch rất lúng túng.

Đội ngũ rước dâu dừng trước Chu trạch mười bước. kiệu phu vén rèm kên, bên trong không một bóng người. người thổi kèn đi về phía Chu trạch, cách 1 bước chân thì dừng lại khom người: “Phu nhân nhà tiểu nhân nghe tiếng thượng sai nên lệnh bọn tiểu nhân đến mời thượng sai đến phủ chúc mừng.”

Người thổi kèn sắc mặt anh tuấn, thanh tú nhưng da rất trắng, má hồng son đỏ, giống như người giấy ở hàng mã.

“ngươi là quý sai?” Hứa Thanh lăng đi ra, cảm giác giống như hàng xóm sát vách luôn tay trắng nay lại được làm trấn trưởng, có chút không chân thật.

“phú quý không quên nhau! Ngươi gạt ta!” Hứa Thanh lăng dùng tiếng Tô Châu oán giận nói, giọng nói như bánh xốp giòn rụm đủ là người ta tan chảy.

“tiểu nhân có một chuyện muốn thỉnh giáo thượng sai.” Người thổi kèn cung kính hỏi.

“nói đi, chuyện gì vậy, có gì cứ hỏi hần! dù sao sau này cũng là hần quản chỗ này!” Hứa Thanh Lăng bày ra bộ mặt bao biện, rất vui vẻ, gió thổi đến rồi tung rồi mù.

“phu nhân lệnh cho bọn tiểu nhân đến đón thượng sai, đồng thời bắt một người đàn ông về là chồng, nghe nói người kia có 20 phòng dương trạch, vừa vận môn đăng hộ đối với phu nhân. không biết thượng sai có biết người này ở đâu?”

“...” Hứa Thanh lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ăn ngon, uống ngon

Thói đời bây giờ không như xưa a!

Nhiều người ai thán thời đại này, toàn xã hội tôn thờ đồng tiền, cò đến thương tích đầy mình, cho dù là hôn nhân cũng đặt lên bàn tính.

Nhưng đầu năm nay đến đám cưới quý cũng có chủ ý này!

Ngươi có 20 phòng dương trạch, thật đúng dịp a, phu nhân nhà ta có 20 phòng âm trạch. Môn đăng hộ đối a! vui mừng, vui mừng, tất cả đều vui.

Sau khi người thổi kèn hỏi vấn đề này xong khoe miệng chu Trạch theo bản năng kéo ra. hần đang nín cười, đồng thời nội tâm rất thích ý.

Cái hàng xóm động 1 tý là treo “ta có 20 phòng” bên miệng Chu trạch đã sớm muốn động tay, quý phu nhân đến thật đúng lúc. Thiên đạo luân hồi!

Hứa Thanh Lăng sợ đến mức chảy mồ hôi, hần chỉ là huyền sĩ, chỉ là mờ mắt âm dương chơi người rom, không phải chân chính có ý nghĩa như Trương Thiên sư, nếu không lúc đối mặt với tiểu loli cũng không sợ như vậy.

Lập tức Hứa Thanh Lăng tỉnh hồn, ngẩng đầu nhìn trời. ngươi nói cái gì, ta không nghe rõ, người kia, ta không biết.

Sau đó mí mắt Hứa Thanh Lăng bỗng nhiên co quắp, vì hần thấy tay phải Chu Trạch vốn để bên người lại dựng ngón trỏ lên, hơn nữa còn trực tiếp chỉ vào hần.

“@#%&***!!!!!!” trong lòng Hứa Thanh Lăng 1 vạn bình nước mơ chưa xông ra!

Hai người thổi kèn lập tức đi đến cạnh Hứa Thanh Lăng, cung kính nói: “mời tiểu tướng công vào kiệu.”

Đúng vậy, không ngờ cỗ kiệu không phải để đón quý sai mà là vị phu nhân kia lấy ra để đón chú rể.

Thân phận “người tại nhiệm” trong lòng Chu trạch lại nặng hơn 1 chút.

“đừng kéo, đừng kéo ta, đừng ép buộc ta! Cẩn thận không ta trở mặt!”

Hứa Thanh lăng bị người thổi kèn dẩy vào kiệu nhưng hần vẫn còn la hét. Vừa rồi hần muốn bắt đầu cuộc sống mới, tìm đối tượng, nhưng hần không muốn là quý a.

“Chu trạch, ngươi lừa ta, ngươi hại ta!” Hứa Thanh Lăng hét lớn, có chút giống dân nữ làng hoang bị ép làm kĩ nữ. thà chết không chịu khuất phục. vĩnh viễn bảo vệ trinh tiết!

“đi xem một chút, biết đâu vị phu nhân kia có dung mạo như Vương Tô Hiền, người cũng không mất mát gì, không phải sao?” Chu trạch cười nói.

Đầy hứa Thanh Lăng vào kiệu, người thổi kèn nói với Chu Trạch “thượng sai mời theo tiểu nhân, bọn tiểu nhân đi trước dẫn đường.”

nói xong người thổi kèn chỉ xe đạp điện dựng ở cửa tiệm Hứa Thanh Lăng. “Thượng sai có thể kị hành.”

Chu Trạch nhớ đến lần ngồi xe vàng mã của tài xế kia, vẫn an ổn đến cửa tiệm sách, như vậy hiển nhiên 1 ít quý vật có năng lực “kỳ môn độn giáp”, lý luận vật lý không thể giải thích trên người chúng.

Xe điện là của Hứa Thanh Lăng, Chu trạch không khách khí, khóa cửa tiệm, đi theo đội ngũ rước dâu.

Tốc độ của kiệu phu rất nhanh nhưng vẫn giữ nhịp chín cạn 1 sâu.

Khi đến “sâu”, tám kiệu phu và hai thổi kèn sẽ búng lên một cái, sau đó Hứa Thanh lăng ngồi trong kiệu sẽ “a” một tiếng, như chim hoàng oanh khẽ hót, uyển chuyển câu hồn, làm người mơ màng.

Khi Chu Trạch lái xe đạp điện đi song song kiệu hoa, Hứa Thanh Lăng vén rèm lên, từ bên ngoài nhìn vào, mặt Hứa Thanh Lăng màu hồng phơn phớt, đôi mắt ngập tràn thu thủy, răng cắn chặt, môi đỏ mọng, bộ dáng thẹn thùng. Đúng lúc này kiệu phu lại ‘sâu’, cỗ kiệu lại búng lên

“a!” Hứa Thanh lăng theo bản năng kêu một tiếng, trên mặt lộ vẻ tức giận, nhìn chằm chằm Chu trạch, quả nhiên xấu hổ không chịu nổi!

Chu trạch lái xe bằng một tay, tay còn lại vung lên “thấy thẹn.”

“cỗ kiệu này ảnh hưởng đến linh hồn, cũng kích thích linh hồn.” Hứa Thanh lăng không kiềm chế được mà giải thích, hấn sợ Chu trạch sẽ nghĩ là hấn thích thú.

“giải thích chính là che giấu” Chu Trạch “miệng nói không nhưng thân thể rất thành thực.”

“..” Hứa Thanh lăng. Ôm hận, Hứa Thanh lăng thả rèm xuống.

Cái nhìn ai oán đó giống như người phụ nữ nhìn người chồng vì công danh lợi lộc mà bỏ rơi mình!

thật ra Chu Trạch có thể thấy kiệu phu và người thổi kèn luôn hành động theo luật, bọn họ chỉ là khôi lỗi, giống như người giấy ở cửa hàng vàng mã, có chút giống ngựa gỗ mà gia cát lượng trù tính.

Đám kiệu phu tiếp tục ‘chín cạn 1 sâu’, cách 1 đoạn thời gian hứa Thanh Lăng lại “a” một tiếng. Chu trạch lái xe điện đi theo.

Bắt tri bắt giác đội ngũ ra khỏi nội thành, đi vào phạm vi khu Thông Châu.

Mấy năm trước Thông Châu là một huyện của Thông Thành, nhưng sau này đổi thành khu, đây là nơi lần trước Chu trạch đến giúp bà lão trong nhà xác.

Cuối cùng đội rước dâu dừng lại ở một khu đất hoang bên đại lộ Giang Hà, nơi này bốn phía đều là kiến trúc cao tầng, mà nơi này vì nguyên nhân đặc thù mà bị đình chỉ thi công.

Đường bên trong không tốt lắm, Chu trạch đánh xuống xe đất bộ, đi hơn 10m về phía trước, đột nhiên mọi thứ sáng tỏ.

Vốn là khu vực hoang vu hiu quạnh, đen kịt đột nhiên giăng đèn kết hoa, có 20 bàn tiệc ngoài trời, mỗi bàn đều có hơn 10 món ăn đặt chỉnh tề. người nhón nháo, son phấn thơm phức, cười nói ăn uống.

Có người hiểu chuyện hô to “chú rể đã đến!”

Nhất thời mọi người chen chúc đến, Chu Trạch cảm thấy bên người mình oanh oanh yến yến, vô cùng náo nhiệt, có người trực tiếp xuyên qua người hấn và xe, đi tới đi lui không biết mệt mỏi..

Chu Trạch nắm chặt tay phải, ấn ký đang không ngừng nóng lên. không cần ấn ký nhắc nhở Chu trạch cũng biết hấn là quý sai, không thể không giải quyết chỗ này. Vì vị quý phu nhân ở chỗ này đã thành tổ chức, cái này không thể nhẫn nhịn!

Nhưng Chu trạch vẫn nhìn, thứ nhất mình mới chỉ là người tạm nhiệm, không thể vội vàng, quan mới nhận chức có ba ngọn lửa, không cần thận chính là tự đốt chính mình, chuyện xảy ra ở dương gian người cuối cùng phải chịu trách nhiệm chính là người tạm nhiệm. Chu Trạch nghĩ chắc âm phủ cũng không khác lắm, dù sao người chết ở dương gian mới xuống âm phủ nhà.

Chu Trạch cũng biết, nếu dễ xử lý thì vì sao tiểu loli không tự mình giải quyết?

Đối phương thậm chí mời quý sai đến chúc mừng đủ để thấy đối phương không sợ hãi.

“hạ kiệu!”

Kiểu phụ hạ thấp kiểu xuống, Hứa Thanh Lăng bị đẩy ra ngoài, hấn rất hàm súc, thẹn thùng, xấu hổ đồng thời giận dữ.

“phụ nhân cho mời.”

một phụ nữ mặc đồ cổ trang màu đen đến trước mặt hai người khẽ nhún người.

“đi tới.”

Chu Trạch vỗ vai Hứa Thanh Lăng. Hứa Thanh Lăng ghét bỏ hất ra, nhưng vẫn cùng Chu Trạch đi về phía trước.

đi qua bàn tiệc, nhiều loại ma quỷ chỉ trỏ. Nội tâm Chu Trạch có chút không quen, may mà khi lên tầng 2 thì không nghe được thanh âm hỗn tạp bốn phía nữa.

Tầng này giăng đèn kết hoa, treo đèn lồng lớn, còn có câu đối mới, cảnh tượng vui mừng náo nhiệt.

Nhà này bố cục giống nhà hiện đại, chính giữa là phòng khách, người phụ nữ váy đen đưa tay ý bảo Chu Trạch và Hứa Thanh Lăng đi vào.

“mong chờ không?” Chu Trạch đột nhiên hỏi “vạn nhất thật sự có khí chất như Vương Tổ Hiền, người cũng đừng vui quên trời đất.”

“ta chờ mong nàng thích ‘nhất long hí nhị phượng’” Hứa Thanh Lăng hung tợn nói, hấn không may thicũng muốn kéo Chu Trạch cùng xui xẻo.

Dọc đường này Chu Trạch ra sức bỏ đá xuống giếng, giống như rất nhiệt tình nhìn hấn xấu mặt!

không phải Hứa Thanh Lăng rất thích đeo ‘ta có 20 phòng’ bên miệng sao, không phải thật chứ!

hấn có ý khoe khoang?

Vào phòng, chân giẫm thảm đỏ, vách tường treo thứ đồ tinh xảo. một nữ tử mặc hỉ phục ung dung ngồi cạnh bàn. trên bàn đặt rượu và món ăn tinh xảo.

“thường sai, lang quân, mời ngồi.” nữ tử đứng dậy mời hai người.

Vì nữ tử che mặt nên không nhìn rõ mặt nhưng giọng nói lại rất dễ nghe.

Chu Trạch ngồi xuống sau đó kéo Hứa Thanh Lăng, Hứa Thanh Lăng nhăn nhó ngồi xuống.

Sống ở đâu phải theo phong tục ở đây, và lại nhìn xem cô ta muốn đùa cái gì.

trên bàn, thức ăn rất tinh xảo và thơm, rượu rất thuần, người qua đã thấm lòng người

“thượng sai, quan nhân, mời dùng” Quý phụ nhân đưa tay tỏ ý mời dùng.

Chu Trạch không nhúc nhích. Hứa Thanh Lăng vẻ mặt bị phản uống ba chén, sau đó hô: rượu ngon!

Ngay sau đó là điên cuồng ăn, muốn ăn để giải tỏa bi phiền. Chu Trạch ngồi bên cạnh nhìn mà lòng phật phùng, lấy tay che miệng mình.

“ngươi sao vậy? ăn a, vị rất ngon, so với ta làm cũng được.” Hứa Thanh Lăng là đầu bếp nên rất biết ăn.

Ngươi không xem phim ma sao? Chu Trạch trầm nghĩ. Nhưng không nói gì, mà cầm đĩa gấp rau bỏ vào bát Hứa Thanh Lăng dặn: “ngoan, ăn nhiều một chút, ở đây không có nước mơ chua ta ăn không vào, ngươi cũng biết mà.”

Hứa Thanh Lăng “hừ, hừ” hai tiếng, không nghi ngờ gì tiếp tục ăn, muốn chết cũng là con ma no!

Hơn nữa, ăn rất ngon a!

Hứa Thanh Lăng muốn lát nữa tìm cơ hội cùng vị phụ nhân này nghiên cứu thực đơn, nếu đưa những món này ra thị trường, đầu bếp của khách sạn 5 sao cũng chưa chắc làm được vị như vậy.

Chờ Hứa Thanh Lăng ăn đến no tròn, Chu Trạch thỏa mãn gật đầu, hỏi quý phụ nhân “phụ nhân, xin hỏi thức ăn này làm như thế nào?”

“Thượng sai khách khí, rượu này là thiếp thân lấy nước tiểu của người qua đường làm thành. Đồ ăn thiếp chọn những đồ tươi mới như rắn, côn trùng, chuột.. tí mĩ chế biến.” sắc mặt Hứa Thanh Lăng biến đổi, đưa tay chỉ Chu Trạch, sau đó không nói gì, trực tiếp “ợe....”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhân lúc còn nóng

Hứa Thanh Lăng ói hôn thiên hắc địa, suýt nữa ói cả mặt ra

Chu Trạch khẽ lắc đầu, đứa nhỏ này chắc khi còn bé ít xem phim ma, dĩ dĩ ngoại gặp quỷ, cùng quỷ ăn cơm là kiệt tác của màn ảnh a. Những món ăn trên quỷ, lạ trong mâm chính là giò, giun, gián...

Phân cảnh này đã bị khai thác đến nát a. dù không vương ngại chuyện ăn uống, Chu Trạch cũng sẽ không động đũa. Chẳng lẽ người chờ mong quỷ ra phổ mua thức ăn? Lại dựng một bếp để nấu cơm cho người?

Chu Trạch nhớ trước kia có 1 vụ án, một người đi thăm bạn, vợ bạn nói chồng ra ngoài chơi, chỉ có 1 mình chiêu đãi hắn, hắn ở nhà bạn 1 tuần, khuyết điểm duy nhất là nhà bạn qua ít thức ăn, nhưng canh thịt ăn rất ngon.

Đến lúc hắn về, gặp phải hàng xóm của bạn, hàng xóm nói 1 tháng nay bạn hắn không ra khỏi cửa, suốt ngày giam mình trong nhà. Người này nghe xong thì phun ra.

Chu Trạch theo bản năng nâng ly rượu trước mặt, sau đó để xuống, thiếu chút quên đây là nước tiểu người qua đường.

“thân thể tướng công không khỏe thì xuống nghỉ ngơi trước đi.” Quý phu nhân nhìn tỷ nữ mặc váy đen. Tỷ nữ gạt đầu chuẩn bị nâng Hứa Thanh lăng

Hứa Thanh lăng đẩy tỷ nữ ra, ngồi ngay ngắn nói: “làm gì, nói gì thì nhanh lên, ta không muốn chơi cong cong vòng vòng”

ừ, Hứa Thanh lăng tức giận rồi. là hoàn toàn tức giận.

quý phu nhân đứng lên, đến trước mặt Chu Trạch, Chu Trạch có thể ngửi được mùi thơm ngát tỏa ra từ người cô ta, dáng người uyển chuyển, tư thế nở nang, làm cho người ta mien man bất định.

Chu Trạch thờ dai một hồi, mình ở chung với Hứa Thanh lăng 1 thời gian nhưng mình vẫn còn bình thường. chỉ là Chu Trạch không có dung khí xốc cái khăn của Quý phu nhân lên.

Hồng nhan xương khô.

Xem bố cục và trang trí nơi này có thể thấy quý phu nhân chết đã lâu, vén khăn lên, nếu tâm tình cô ta tốt còn cho người xem khuôn mặt khi còn sống, không tốt thì chính là khô lâu bị giới ăn mòn, sẽ là sáng mắt chó của người.

Chu Trạch nhớ kiếp trước từng có 1 tin, chỗ đó lưu hành chồng tiến vào phòng sinh cùng vợ, nhiều ý kiến cho rằng điều đó giúp chồng hiểu được sự vĩ đại và hi sinh của người vợ. một người chồng nhạt nhẽo sau khi vào phòng sinh thì trực tiếp bị uất ức, sinh ra tâm lý oán hận, cuối cùng không thể sinh hoạt gia đình bình thường mà phải li hôn.

Mà bên cạnh Chu Trạch có 1 cô gái xinh hơn hàng xóm, nếu mình giết mình khi thấy mặt quý phu nhân thì phía trước chính là vực sâu.

Kiếp trước hay kiếp này mình chưa từng đạt được ước muốn gì từ phụ nữ, Chu Trạch không muốn đời này trực tiếp nhảy vọt, vượt qua quy định trò chơi.

“thượng sai, thiếp mời thượng sai đến mà không phải tự đến cửa bái phỏng không phải thiếp thân vô lễ, chậm trễ thượng sai mà là thiếp thân không có biện pháp rời chỗ này.” Quý phu nhân khóc lóc kể lể.

“về phần tướng công, sở dĩ mời hắn đến đây là vì hơn mười năm trước, khi tướng công là đứa bé lúc đi qua nơi này có nói đùa với bạn, nếu nữ quý xinh như Vương Tổ hiện hắn nguyện ý lấy về nhà.”

Hứa Thanh lăng nghe xong há hốc miệng, hắn cũng quên là có chuyện này?

Chu Trạch liếc qua Hứa Thanh Lăng, ý là “không nhìn ra, dáng dấp người như đàn bà mà cũng có lúc như vậy.

“cụ thể là có chuyện gì?”

Chu Trạch không nói thẳng, người rất không nghe lời, ta muốn đem người xuống địa ngục.

Tiểu loli từng nói nội tâm hắn là người rất bức người. hoàn toàn chính xác, hiện tại trong lòng Chu Trạch xác thực nếu không có lợi ích, không có thành tích tích điểm, không có điều kiện nhiệm vụ thì hắn sẽ không hi sinh thân mình vì phồn vinh của địa ngục.

“thượng sai đừng lo, thiếp thân sắp phải rời đi, hồn thuộc về u minh.” Quý phu nhân cười nói “Thiếp thân họ Bạch, là con gái của gia đình thư hương năm Đạo Quang, không biết kiếp trước làm sai gì mà chết yểu trước khi xuất giá, chôn cất ở đây gần 200 năm. Dù thiếp thân là quỷ nhưng chưa từng làm chuyện nham hiểm, luôn bảo hộ cho xóm làng an cư lạc nghiệp, tiên sinh Sắc Am xây miếu đề biếu cho thiếp thân, để thiếp thân có thể nhận hương khói. Nhưng những năm gần đây miếu rách nát không tìm lại được, hiện nay cũng không ai biết ở đây có âm tử.”

“tiên sinh Sắc am là ai?” Hứa Thanh lăng trừng mắt hỏi.

“Trương Kiên” Chu trạch đáp.

“a, là hấn a.” Hứa Thanh lăng hiểu.

TRương Kiên coi như là nhân vật nổi danh ở Thông Thành thời Thanh mạt, chiếu thư thoái vị của hoàng đế cũng là ông ta phác thảo, trạng nguyên thời Thanh Mạt, đồng thời là một thương gia.

âm tử trong miệng quý phu nhân không phải nơi bát nháo mà là nơi không nhận hương khói của triều đình mà nhận hương khói của nhân dân.

“vậy người thật lợi hại” Hứa Thanh lăng hồi phục sau trạng thái nôn mửa, sau khi quý phu nhân nói đến chuyện lúc hấn còn nhỏ, hấn liền trầm tĩnh lại, chỉ cần không mạnh mẽ bắt mình làm chồng là được.

Tu hành 200 năm, lại còn được nhận hương hỏa từ miếu, hấn là đã thoát ly khỏi quý chứ?

“hôm nay thiếp thân tu hành viên mãn, sắp xuống u minh, nhưng thiếp thân còn có chuyện không thể bỏ mặc.”

Quý phu nhân hỏi hành lễ với Chu trạch khẩn cầu “thân thể ngày xưa của thiếp thân vì nguyên nhân hạ tang nên 200 năm vẫn không thối rữa, trông rất sống động, hôm nay hồn phách của thiếp thân sắp vào u minh nhưng lại không thể mang theo thân thể. Và lại 200 năm qua nhục thân của thiếp đã tự sinh hồn phách, thiếp thân không muốn sau khi hồn mình xuống, để lại thân thể chẳng may phát sinh biến số, thức tỉnh làm ra chuyện thương thiên hại lý, cho nên khẩn cầu thượng sai trợ giúp.”

“ta phải làm sao để giúp?” Chu trạch xoa tay, quý phu nhân nếu tự mình xuống thì chính là cực kỳ tốt, giống như bản án hung thủ ra tự thú.

không đúng, không giống tự thú, càng giống như sau khi lớn mạnh thì về triều nhận chức. nhưng chỉ cần không cứng đối cứng với mình là được rồi.

“thiếp thân cầu thượng sai hỗ trợ trông giữ nhục thân của thiếp, đợi đến đêm tiets hàn y thì dùng cây trúc thiêu đốt” quý phu nhân nói.

“trông giữ?” Chu Trạch suy nghĩ rồi gật đầu.

“đây là thượng sai đáp ứng yêu cầu của thiếp?” quý phu nhân xác nhận lại “thiếp tạ ơn thượng sai.”

“khách khí.”

Chu trạch lại theo bản năng bụng chến rượu. ừ, lại bỏ xuống.

“cái kia, thiếp thân cáo lữ” thân hình quý phu nhân bắt đầu biến mất, rất dứt khoát.

Chu trạch mím môi, sau 1 khắc Chu trạch phát hiện khung cảnh tiêu tán, mình và Hứa Thanh lăng đang ngồi trên 2 tảng đá. Yên hội cũng biến mất không thấy tăm hơi, đập vào mắt là đá vụn lôm chôm, cỏ hoang. Hứa Thanh lăng đốt thuốc có chút phiền muộn.

“không nhìn được dung mạo của vợ mình nên có chút thất vọng sao?” Chu trạch hỏi.

“Sao người không nhắc hấn lên tự nhìn 1 chút?” Hứa Thanh lăng hừ lạnh. Đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người, đêm nay Chu trạch ra sức bỏ đã xuống giếng với mình, Hứa Thanh lăng đã soạn soạn ghi vào sổ

“vợ của người mà, sao ta không biết xấu hổ mà xem” Chu trạch nhìn 4 phía sau đó đi “thi thể của vị bạch phu nhân ở dưới mảnh đất này?”

“chắc vậy.” Hứa Thanh lăng cũng có chút không xác định, nhưng rất nhanh hấn phát hiện có hai cái xẻng gỉ sét “chắc là vậy, đến xẻng cũng chuẩn bị xong cho chúng ta.”

Chu Trạch và Hứa Thanh Lăng mỗi người 1 cái, không nói gì bắt đầu đào!

Hai người đào đến rạng sáng, mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa, rốt cuộc cũng đụng vào 1 vật cứng phía dưới, phui bụi đất đi thì thấy là quan tài hồng mộc.

Tổn thêm nửa giờ hai người mới mang được quan tài ra.

“khai quan đi.” Chu Trạch nios “trời sắp sáng rồi, nhanh chóng kết thúc đi, nếu có người nhìn thấy lại bảo chúng ta là trộm mộ.”

“người tới đi” Hứa Thanh Lăng lau mồ hôi “tôi không thích”

“không phải cô ta nói thân thể cô ta không hư thối sao?”

“ai biết thật hay giả?”

Chu Trạch lắc đầu, không có biện pháp, đây là chuyện hấn đáp ứng người ta, Hứa Thanh Lăng chỉ nể tình bạn mà giúp, hấn không làm thì mình phải làm.

Cạy đinh đóng quan tài, Chu trạch dùng sức kéo, nắp quan tài bật lên, Chu trạch lấy điện thoại bật đèn pin chiếu vào.

“A... đúng là rất xinh đẹp.”

Hứa Thanh lăng cũng bu lại, hoàn toàn chính xác, trong quan tài nằm một nữ nhân, mặc váy trắng, tóc xõa vai, khuôn mặt thanh tú, thân thể không hư hại gì, giống như chỉ đang ngủ.

“cô ta là vợ người mà, người có muốn nhân lúc còn nóng...”

Hứa Thanh lăng đẩy Chu trạch “nói bây giờ đó, mau ôm cô ta về.” lúc này Hứa Thanh lăng rất tích cực, hấn nhanh chóng nhảy xuống, ôm nữ thi. Nhưng mới ôm lên một chút, Hứa Thanh lăng lập tức thay đổi sắc mặt, bỏ nữ thi ra, sau đó không ngừng chà xát tay.

“hí...iiii... lạnh quá. Lạnh thấu xương, thi thể này có sát khí rất nặng, rõ ràng là quá trình biến thành cương thi, khẳng định vị bạch phu nhân kia không nói thật hoàn toàn, nhất định là 200 năm cô ta xuất phát từ thiên tính của phụ nữ là thích chung điện, cố ý bôi dường thi thể của mình. hiện tại công đức viên mãn, mới lưu lại phiền toái lớn này.”

Chu trạch tự mình xuống, lúc ôm lấy nữ thi, Chu Trạch cảm thấy linh hồn bị lạnh lẽo kích thích.

Nhưng 1 khắc sau Chu trạch phát hiện móng tay mình bắt đầu dài ra, lạnh lẽo, hay chính là sát khí mà Hứa Thanh Lăng vừa nói bắt đầu chủ động chảy ngược vào móng tay Chu trạch.

Trong nhất thời, cảm giác tê dại thẳng thiên làm linh hồn Chu trạch run rẩy, đây giống như một loại bồi dưỡng

“Hô..a...hí...iiii...ô...”

Hứa Thanh lăng đang ở bên trên kiểm tra xem tay mình có bị sao không, nghe thấy thanh âm này của Chu trạch thì lộ vẻ khiếp sợ, chỉ vào Chu trạch

“người, người cảm thú, người thật sự nhân lúc còn nóng!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nông phu sơn tuyền

Thừa dịp trời còn chưa sáng tới, Chu Trạch dùng xe điện trở nữ thi về tiệm sách, còn Hứa Thanh lăng thì chờ bắt xe về.

Lúc đến hấn ngồi kiệu hoa, giờ về cũng không có kiệu hoa mời ngồi.

Sau khi về tiệm sách Chu trạch đặt nữ thi vào tủ lạnh ở tầng 2, sau đó xuống tầng tắm rửa, tắm xong đổi quần áo đi ra thì thấy Hứa Thanh lăng về, nhìn tóc Chu trạch ướt nhẹp Hứa Thanh lăng trên trọc: “người phải không chế bản thân.”

“haha” Chu trạch đáp lại bằng hai chữ này.

Hứa thanh lăng lắc đầu ra khỏi tiệm sách, không nói nữa chuyện tối qua làm hấn cũng mệt mỏi.

Chu trạch khóa tiệm, đi lên tầng 2, nhìn nữ thi trong tủ lạnh.

Dung nhan nữ thi rất tinh xảo, khí chất nổi trội, người xưa kết hôn khi tuổi còn nhỏ, tầm 15, 16 tuổi làm mẹ là chuyện thường, vì vậy Bạch phu nhân chết trước khi kết hôn thì thân thể nhìn chỉ như học sinh cấp 3, nhưng kèm theo là xinh đẹp thiện lương.

Hứa Thanh lăng đẹp vũ mị như mẫu đơn nở rộ, mà vị Bạch phu nhân này thì như cúc nội liễm.

Đương nhiên Chu trạch sẽ mơ màng với 1 thi thể, hấn suy tính là một đồ vật khác.

trên đường về, mười móng tay tiếp xúc với nữ thi, phảng phất như có dòng điện chui vào cơ thể, không ngừng kích thích linh hồn.

May là lúc về hứa Thanh lăng không ở bên cạnh nếu không đoán chừng sẽ nghe được thanh âm như tiếng kêu của hấn khi ngồi trong kiệu.

Đội khi Chu trạch ôm nữ thi về tiệm sách thì Chu trạch phát hiện khí lạnh trên người nàng tiêu tán hơn phân nửa.

Cái này giống như pin dự phòng, vừa rồi mình vừa mới nạp điện, nhưng vấn đề không lớn, nàng nằm đó tích điện cho mình.

Đặt hai bàn tay trước mặt, móng tay chậm rãi dài ra, vốn màu đen thông thấu lại hiện thêm một tia huyết sắc, đây là biến hóa khi hấp thu sát khí của thi thể. Thoạt nhìn thật đẹp mắt.

Chu Trạch cười cười, cầm chén nước ấm nhưng phát hiện nước đã nguội. vì nguyên nhân nữ thi nên toàn bộ tầng 2 nhiệt độ thấp hơn bên ngoài, mà Chu Trạch lại không phản ứng với chữ “Lạnh”. Đáng tiếc giờ không phải mùa hè nếu không có nữ thi ở đây tiệm liền tiết kiệm được tiền máy lạnh, hơn nữa còn có công hiệu đuổi muỗi, sâu.

Đêm nay chu trạch trải chiếu nằm dưới đất bên cạnh tủ lạnh, ngủ rất sâu.

Tiểu loli từng nói nếu ôm cô ta thì không cần ngủ trong tủ lạnh, xem ra công dụng của nữ thi cũng không sai biệt lắm

Sáng hôm sau thức dậy, Chu trạch lại duỗi lưng, móng tay đặt trên bụng nữ thi, trong nháy mắt cảm giác lạnh như băng lại kéo đến.

Rất thoải mái.

Rất hưởng thụ.

Loại cảm giác này giằng co khoảng nửa phút liền tiêu tán, cái này đồng nghĩa qua 1 đêm mà nữ thi lại tích nhiều điện như vậy.

Bạch phu nhân lo lắng thi thể của mình sẽ có dị động, Hứa Thanh Lăng cũng nói thi thể này sát khí quá nặng nếu chịu kích thích từ bên ngoài sẽ biến thành cương thi, nhưng bây giờ xem qua thì xác xuất không lớn, năng ngưng tụ bao nhiêu sát khí thì mình mỗi ngày hấp thu bấy nhiêu.

Mặc dù không biết vật này có gì tốt cho mình nhưng vì cái luồng thoải mái đó cũng là Chu trạch làm không biết mệt.

Sang tiệm của Hứa Thanh Lăng sát vách ăn cơm, Chu trạch thành thoi, thông dong ngồi trong tiệm, còn chưa nghĩ ra nên đọc sách gì thì điện thoại vang lên. Là số của em vợ.

“Từ Nhạc, mau về nhà một chút.”

“chuyện gì?” Chu Trạch sẽ không tin cô em vợ sẽ bỗng nhiên gọi điện quan tâm mình, cô bé vẫn trong độ tuổi nổi loạn, nói khó nghe chính là ích kỷ, ngang ngược.

“bác cả người đến nhà ta, người mau về mang đi đi.” cô em vợ không nhịn được nói.

“bác cả?” Chu trạch khẽ nhíu mày, hẳn nhớ Từ Nhạc giống mình, là cô nhi, đương nhiên Từ Nhạc không phải cô nhi lớn lên trong cô nhi viện mà là khi hắn lớn mới lần lượt qua đời.

“được, ta về đây.”

Cúp điện thoại, Chu trạch nhờ Hứa Thanh Lăng trông tiệm sau đó bắt xe về Lâm gia.

Lúc trị liệu cho mình Vương Kha đề nghị mình tạm thời chặt đứt mạng lưới liên hệ quan hệ ban đầu, nhưng trước khác nay khác, lúc trước Chu trạch không có hộ khẩu, giống như chuột chạy qua đường, nhưng hiện tại hắn là người tạm nhiệm, có công việc phải làm, chuyện nguy hiểm cũng ít đi nhiều.

Và Chu trạch đã đọc qua nhật ký bí mật của Từ Nhạc trong tài khoản, có nói bác cả của hắn, từ trước đến nay là bác cả hắn chu cấp cho hắn đi học.

Cầm thân thể của người ta, thì nên làm chút việc, Từ Nhạc đã sớm xuống địa ngục đầu thai, lúc trước tâm tính mình biến hóa cũng không quan hệ với Từ Nhạc, coi như là tác dụng phụ của mụm xác hoàn hồn.

Lúc Chu trạch về đến Lâm gia, chưa vào nhà đã thấy một ông lão mặc áo bông ngồi trên bậc thang, hút tẩu.

Bên cạnh ông lão có mấy cái bao, trong đó 1 cái đựng tư trang, còn lại đựng gà vịt và lạp xưởng các loại.

“a nhạc!” ông lão thấy Từ Nhạc đi đến thì đứng lên, vỗ vai “nhóc con, lại cao hơn rồi.”

Chu Trạch nhếch miệng cười, nếu không xảy ra chuyện gì thì ‘bác mình’ cũng không ngồi cầu thang hút thuốc, không cần hỏi cũng biết.

Dù bác cả mình vì không muốn ô nhiễm không khí trong nhà nên chủ động ra ngoài hút thuốc thì sao đồ quê mang ra lại không để trong nhà, cái này nói rõ người Lâm gia không chào đón ông lão, thậm chí cửa nhà cũng không cho ông lão bước vào.

Lại nhớ đến ngữ khí của cô em vợ khi nói chuyện điện thoại cũng đủ để thấy thái độ của lâm gia với bác cả hắn.

Đương nhiên không có gì oán trách hay hận, chưa nói đến ai đúng ai sai, quan hệ của mình và Lâm gia đã rách đến không thể vá.

“bác ăn cơm rồi chứ?” Chu trạch hỏi.

“còn chưa có ăn” ông lão thành thật.

“con mời bác ăn cơm.”

“được”

Chu Trạch chọn một quán ăn, sau đó gọi mấy món, lại thêm chai rượu đế.

Ông lão tự rót uống, uống liền mấy chén, có thể nhìn ra tâm tình không tốt lắm, hiển nhiên Lâm gia lạnh nhạt ông ấy cũng cảm nhận được, tốt xấu gì cũng là thông gia, hiện tại lại không cho chút mặt mũi.

“tiểu Nhạc, bỏ mọi chuyện về nhà đi.” Bác cả vỗ ngực “hiện tại quốc gia cho chính sách với nhà nghèo rất tốt, cả nhà không phải không qua được, cháu cũng học đại học, về nhà chúng ta cùng nghiên cứu nuôi trồng gì đây, tốt hơn cuộc sống hiện tại.”

“tốt, sau này rồi nói” Chu Trạch nói qua loa lấy lệ.

“à” bác cả biết Từ Nhạc không uống rượu, vì vậy không cần hấn uống cùng, tự mình chậm rãi uống hết 1 chai, sau đó ăn hai bát cơm, sau khi Chu Trạch trả tiền thì cầm mọi thứ ra khỏi quán.

“mấy thứ này, cháu cầm đi, bọn họ không lấy, cháu ăn.” Bác cả đưa cái bao cho Chu Trạch “chiều nay bác sẽ bắt xe về.”

“được” Chu Trạch không giữ.

Từ lượng của bác cả hấn rất tốt, Chu Trạch gọi taxi, đưa tiền trước cho tài xế ra bến xe, sau đó Chu Trạch cầm đồ về tiệm sách.

Hứa Thanh lăng ngồi ở cửa phơi nắng, Chu Trạch để một đồng đặc sản bên cạnh hấn.

“ơ, cái gì nha?”

“cho người nguyên liệu nấu ăn, dùng đi.” Chu Trạch kiểm ghế ngồi bên cạnh hấn.

“được.” hứa thanh lăng cũng không khách khí, lúc trước hấn cũng lấy tiền cơm câu Chu Trạch “đúng rồi, người nói thật lấy tên người là Chu Trạch, nhưng người lại chưa kể chuyện trước kia, trước kia người làm gì?”

“bác sĩ” Chu Trạch đáp.

Những chuyện này cũng không có gì phải giấu Hứa Thanh Lăng, giờ thân phận của mình đã thay đổi, không còn phải trốn chui trốn lủi.

“bác sĩ? Vậy là một đôi với vợ người.” Hứa Thanh lăng thành thoi phun khói thuốc “vài ngày rồi không thấy vợ người đến.”

“không đùa” Chu Trạch nói rất tiêu sái.

“hắc hắc.”

Hai người lại đốt thuốc, Chu Trạch đẩy cửa tiệm sách đi vào. Lúc sáng hấn nhờ Hứa Thanh lăng trông tiệm nên không khóa cửa.

Sau khi ngồi xuống sau quầy, Chu Trạch mở máy tính, thấy xuất hiện một video.

Trước Chu Trạch có mua 2 camera mini đặt ở trong tiệm sách, 1 cái ở đầu cầu thang, 1 cái ở góc trái tiệm, giá cả không cao nhưng dùng quay nét rất tốt.

Thuận tay cầm ly nước trên quầy uống vài ngụm. Chu Trạch bắt đầu điều chỉnh thời gian xem.

Sáng nay Chu Trạch cố ý không khóa cửa và nhờ Hứa Thanh Lăng coi tiệm là có nguyên nhân.

Hôm qua Bạch phu nhân tự mời, lại dùng kiểu tám người kiềng mời Hứa Thanh lăng, tuy cô ta giải thích là vì câu nói đùa khi còn bé của Hứa Thanh Lăng nhưng Chu Trạch không hoàn toàn tin tưởng.

Thị Thê của cô ta đang đặt trong tiệm của mình, nếu bạch phu nhân và Hứa Thanh Lăng có quan hệ khác thì sáng nay Hứa Thanh lăng sẽ có chút động tác.

không thể không phòng người, bây giờ mình lại không phải người nên càng phải cẩn thận.

11h30, hình ảnh Hứa Thanh lăng vào cửa hàng.

Chu Trạch uống hóp nước, cảm thấy nước ngọt, rất dễ uống.

Hấn là do tác dụng của tâm lý, vì thấy mình đoán đúng nên đắc ý?

Nhưng trong video, Hứa Thanh lăng vào tiệm chỉ lấy báo chí xem nửa giờ rồi trả lại rồi đi, căn bản không lên tầng 2.

Chẳng lẽ mình đoán sai? Lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử?

Chu Trạch mỉm môi, cười cười, uống sạch ly nước.

Lúc Chu Trạch định tắt video đi rửa mặt, bỗng nhiên nghĩ đến camera đặt ở cầu thang. Vị trí của camera này chỉ quay được cầu thang và 1 bên của tiệm nếu hứa Thanh lăng không vào trong thì cũng không có vấn đề gì.

Camera này vì giá tiện nghi nên bố nhớ tương đối nhỏ, vì vậy Chu Trạch phải xóa để làm trống bộ nhớ. Chu Trạch thuận tay mở video của camera này nên, coi như là đi ngang sân khấu. nhưng trong chớp mắt này Chu Trạch giống như trong tay 1 đạo bóng trắng trôi qua tức thì.

“há?”

Chu Trạch theo bản năng quay lại con chuốt tay kia cầm chén nước đã uống cạn. cũng không muốn đi rót lại. mà tiếp tục đi chuốt.

Rốt cuộc, camera bắt được hình ảnh, một nữ nhân mặc đồ trắng chậm rãi đi từ tầng 2 xuống.

Cổ thi thể kia, cô ta cử động!

Chu Trạch chỉ cảm thấy não bị xung huyết, một cảm giác nguy cơ kéo tới, hô hấp có chút dồn dập. Vì đeo vẫn tiếp tục. thi thể Bạch phu nhân đi đến bên quầy, cầm ly nước, sau đó, cô ta giống như chó uống nước, vờn đầu lưỡi quấy 1 vòng trong chén nước.

Sau đó bỏ chén nước xuống, như một người đi tiểu đêm khát nước. cô ta chậm rãi quay người đi lên tầng.

Chu Trạch hít sâu một hơi, nhìn ly nước mình vừa uống cạn.

Trách không được lúc uống nước, cảm thấy có chút ngọt....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người đã về rồi

Chu Trạch đứng bên tủ lạnh ở tầng 2 khoảng nửa giờ.

Bạch phu nhân vẫn nằm bên trong, giống như lúc Chu Trạch ra ngoài, không chút biến hóa nhưng video của camera không thể sai.

Nhất là, chén nước kia, lúc mình uống đã cảm thấy có chút ngọt. đây không phải tác dụng tâm lý vì khi hần uống cũng chưa xem video.

Thực tế Chu Trạch đối với việc uống nước miếng của đối phương không có quá lớn cảm giác buồn nôn, dù sao tối qua cũng thấy hứa Thanh lăng ăn nhiều “son hào hải vị”....

So với hứa Thanh Lăng thì mình chỉ là mưa bụi.

Đương nhiên cũng không cảm thấy ‘ hương diễm’. dù xinh đẹp đến mức nào thì cũng chỉ là cổ thi thể nằm trong đất 200 năm. Vừa nghĩ đến 200 năm cô ta không đánh răng, người có chứng bệnh thích sạch sẽ nhẹ như Chu Trạch cũng khó chấp nhận được.

cô ta cử động, xuống tầng 1 uống nước lại đi lên. Bạch phu nhân không nói thaath? Hoặc có thể do móng tay của mình làm cổ thi thể này phát sinh biến hóa. Hôn phách Bạch phu nhân đã xuống địa ngục báo danh, không có khả năng cố ý ném 1 quả bom lại nhân gian.

Tiểu loli từng nói, quỷ vật ở dương gian phải cụp đuôi ‘ làm người’, ai làm loạn chính là lo mạng quá dài. Chỉ là cổ thi thể ở tầng 2 của mình biết nhúc nhích, làm Chu Trạch có cảm giác khác, ai cũng không hi vọng bên giường mình có nhân tố nguy hiểm.

“ này, đại tỷ, nếu tình thì chúng ta tâm sự?”

Chu Trạch tựa vào tủ lạnh nói. hần hi vọng cổ thi thể mở mắt hoặc đánh 1 trận, mọi người cố tìm cái chung, ít nhất là mở 1 cái cửa sổ, không chơi trò thần bí. Chỉ là người này không vì thế mà lay chuyển, vẫn nằm im.

Chu Trạch hít sâu, sau đó vờn tay vào, sờ soạng, một số chỗ nhạy cảm cũng sờ qua. Chỉ hi vọng nữ thi không chịu được loại ‘ khinh bạc’ này mà tức giận mở mắt.

Chỉ tiếc, nữ thi vẫn lạnh lùng nằm đó, không vì thế là lay chuyển. Chu Trạch nghĩ nếu mình có còi quần leo lên nữ thi vẫn duy trì trạng thái này. Thu tay lại, Chu Trạch mỉm môi có chút không biết làm sao cho phải. không gọi tình người giả bộ ngủ.

Sau đó mòng tay Chu Trạch bắt đầu dài ra, Chu Trạch dùng ngón trỏ đâm vào cánh tay nữ thi, dần dần dùng sức.

“phốc...” móng tay như lưỡi dao sắc bén đâm vào cánh tay nữ thi, không có máu tươi chảy ra, chỉ có 1 đoàn hắc khí tràn ra nhất thời tầng 2 trần ngập quỳ khí.

“Chu trạch, ngươi đang làm gì đó!” tiếng Hứa Thanh Lăng truyền đến từ tầng dưới.

Sau đó hứa Thanh lăng lên tầng 2, Chu trạch thu tay lại, trên móng tay tựa hồ dính 1 lớp băng, có chút cứng cứng, đau.

“ngươi điên rồi!” Hứa Thanh Lăng nhìn vết thương trên tay nữ thi quát “quái vật gây ra hạn hán, đất đai cằn cỗi ngàn dặm, ngươi có biết không! Nữ thi này có thể không gây ra hạn hán nhưng khí tức trong cơ thể cô ta một khi phát tán ra ngoài có thể gây ôn dịch ở Thông thành!”

Chu trạch không để ý đến Hứa Thanh Lăng đang tức đến thở hổn hển, mà tiếp tục nhìn vết thương trên cánh tay nữ thi, vết thương kia đang từ từ khép lại.

Nữ thi này ngoại trừ lạnh buốt và không có hô hấp, còn lại đều giống 1 người đang sống, thậm chí còn tốt hơn người sống!

“Thứ đồ này là hai chúng ta cùng đào lên, một khi nó gây ra khói loạn nào từ ta cũng bị liên lụy, tổn hại dương thọ, thậm chí ảnh hưởng cả đến con cháu đời sau! Ngươi cũng vậy, nếu làm lớn chuyện thì dù ngươi là quý sai cũng không chịu nổi.”

Hắc khí mà nữ thi vừa phát ra chậm rãi biến mất, vì số lượng tương đối ít, hơn nữa Chu Trạch và hứa Thanh Lăng có sức lực tương đối mạnh nên không có nguy hiểm gì.

Nhưng phần tiết lộ ra ngoài chỉ là 1 góc của tầng băng trong cơ thể nữ thi.

“Chu trạch thở dài “Hứa Thanh lăng”

“cái gì?”

“ngươi đem vợ mình về nhà đi, không phải cha mẹ ngươi vừa đi sao, để cô ta ở bên cạnh làm bạn với ngươi, dù sao người ta cũng đem kiệu tám người khiêng rước ngươi, cưới hồi đường hoàng.”

“cái gì, ngươi có ý gì?” Hứa Thanh lăng không hiểu.

“thứ này, cô ta cử động” Chu Trạch nói ra nguyên nhân “hôm nay cô ta xuống tầng, còn uốn nước.”

Hứa Thanh Lăng lộ vẻ kinh ngạc, khóe miệng giật giật, lui về sau hai bước.

Tối qua hắn cũng đã nói, nếu thi thể này xảy ra ngoài ý muốn sẽ biến thành cương thi, hơn nữa không phải loại như trong phim ảnh mắt ngây ngốc chỉ biết ‘ô ô oa oa’ có thể tùy tiện bẻ đầu gảy, mà chính là ‘ăn tươi nuốt sống.’ thậm chí là cương thi thần thông quảng đại.

“cảm ơn, ta sống 1 mình đã quen.” nói đùa, củ khoai phồng tay, không cái này phải là bom nguyên tử, sao hắn dám nhận.

“không phải ngươi có phù chỉ (là bùa) sao, dán cho cô ta một chút?” Chu Trạch hỏi.

“ta chỉ có phù chỉ thanh đao, dán lên chỉ phản tác dụng, kích thích cô ta.” Hứa Thanh Lăng cười khổ.

“vậy làm sao bây giờ?” Chu trạch cảm thấy đau đầu “hay mang vứt ra biển? nếu cô ta biến thành cương thi thì cùng lắm để cô ta tìm hải long vương ôn ào đi.”

“cô ta không được rời Thông Thành, khi còn sống cô ta là người Thông Thành, chết là quý Thông Thành, khi thân thể rời khỏi Thông Thành cô ta cũng sẽ xảy ra vấn đề. Nếu không vì sao Bạch phu nhân sau khi công đức viên mãn xuống địa phủ lại không xử lý cô ta?”

“đúng!”

Chu trạch đập tù lạnh lại, hiển nhiên đây là vấn đề khó giải quyết. đốt không đốt được, chuyển không chuyển được, ném ở chỗ khác thì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ có thể để trong phòng mình, rình nguy hiểm?!

hiện tại Chu trạch có thể hiểu sao tiêu loli lại ‘biu!’ một tiếng đi xuống địa ngục, nhân viên công vụ âm phủ không dễ làm như vậy.

Cho dù là vào biên chế thì công tác cơ sở vẫn vĩnh viễn là khổ nhất. giống như mình bây giờ.

“để an ủi, tối nay ta sẽ làm cho ngươi nhiều nước mơ chua.” Hứa Thanh Lăng an ủi.

“sau đó?”

“sau đó ta sẽ dọn nhà a, không phải trước đây ta đã nói sẽ mở tiệm ở huyện sao, ta sẽ đẩy sớm kế hoạch!” hứa Thanh lăng bày ra bộ dáng, đạo hữu chết bần đạo không sao.

Sau khi khóa tủ lạnh, Chu Trạch và hứa Thanh Lăng đi xuống tầng.

Hứa Thanh lăng lại dặn dò Chu Trạch không được làm bừa, sau đó về tiệm mì, hắn nói lúc này hắn đang bận nhưng cảm giác được sát khí nên sợ hãi chạy sang.

Chu Trạch ngồi sau quầy, cầm chén nước trước mặt. điện thoại reo, là số lạ

“xin hỏi có phải Từ Nhạc tiên sinh không? Tôi là đội trưởng đội cảnh sát giao thông SỪng Xuyên.”

“tôi là Từ Nhạc, có chuyện gì vậy?”

“Từ Đại Xuyên có phải người thân của anh không, anh ta xảy ra tai nạn giao thông hiện đang được đưa đến bệnh viện nhân dân.”

“được, tôi đến ngay.”

Chu Trạch nhắm mắt, trong miệng bắt đầu hừ lạnh, giờ đã đủ phiền rồi lại có chuyện. Từ Đại Xuyên chính là bác cả trưa nay hắn mời ăn cơm.

Nhưng mình không thể không đi, người ta có ý đến thăm Từ Nhạc, không phải Chu Trạch hắn, nhưng thổ sản người ta đưa đều bị Chu Trạch đưa cho Hứa Thanh lăng làm nguyên liệu nấu ăn.

Chu Trạch nhìn móng tay của mình. Nếu Từ Đại Xuyên xảy ra nguy hiểm thì hắn cứu hay không cứu?

Nhớ đến lần trước cứu tiểu loli bị cản trở rất thống khổ, trong nội tâm Chu Trạch liền không rét mà run, được rồi, hi vọng hắn không sao.

Ra khỏi tiệm, đón xe, Chu Trạch nhắn tin cho Hứa Thanh Lăng, ý nói hắn ra ngoài, hắn sang trông một chút.

Đến bệnh viện nhân dân đã là 8h tối, Chu Trạch hỏi thăm biết Từ Đại Xuyên không nguy hiểm đến tính mạng, đã được đưa vào phòng bệnh thường thì buông lỏng.

Đẩy cửa phòng bệnh, Chu Trạch sững sốt, hắn thấy bác sĩ lâm đang đứng bên cạnh giường của Từ Đại Xuyên, nói chuyện.

một chân Từ Đại Xuyên bị nhấc lên, hắn là bị gãy xương, trên mặt cũng bị trầy da vài chỗ nhưng tinh thần rất tốt, nói chuyện với cháu dâu tinh thần rất phấn chấn.

Lúc Chu Trạch đi đến ánh mắt chạm với ánh mắt bác sĩ lâm “Cảm ơn, làm phiền em.” Chu Trạch nói.

“việc nên làm” Bác sĩ Lâm đứng lên, giải thích “ban ngày tôi không ở nhà, thật xin lỗi.”

“không sao” Chu Trạch xua tay.

Bác sĩ Lâm ra ngoài, Chu Trạch ngồi nói chuyện với bác cả, xe khách chưa ra khỏi nội thành đã gặp tai nạn xe cộ, Từ Đại Xuyên không may ngã gãy xương chân trái, những hành khách khác chỉ trầy da. Từ Đại Xuyên không để vết thương trong lòng, nói “cháu dâu là người tốt.”

Chu Trạch cười, dặn Từ Đại Xuyên nghỉ ngơi tốt sau đó đi ra ngoài.

Bác sĩ Lâm đang đứng cạnh bàn trực, với mấy cô y tá, có vẻ không thoải mái lắm.

Chu Trạch chuẩn bị ra chào hỏi, tuy hai người lâu không liên lạc nhưng vẫn phải làm ngoài mặt.

Lúc tới gần Chu Trạch liền nghe được tiếng trẻ sơ sinh khóc, rất yếu ớt, như mèo con. Lúc đầu Chu Trạch không coi là chuyện gì, đến lúc đến gần bác sĩ lâm thì phát hiện tiếng khóc rõ ràng hơn.

Chẳng lẽ bác sĩ Lâm bị tiểu quỷ ám?

Chu Trạch quan sát, cổ ý nghiêng người nhìn phía sau bác sĩ lâm.

“không sao đâu, Lâm tỷ, là dạ dày em không tốt, lát em lấy thuốc uống liền không sao” y tá cảm ơn bác sĩ Lâm quan tâm.

“phải chú ý sức khỏe của mình một chút.” Bác sĩ Lâm an ủi.

Lúc này bác sĩ lâm mới phát hiện có người ở sau mình.. ‘lén lén lút lút. Chu Trạch

“anh.”

“đội chút.” Chu Trạch giơ tay, cẩn thận nghe sau đó nhìn bụng cô y tá. Thanh âm này không phải từ bác sĩ lâm mà là từ cơ thể y tá.

Từng làm bác sĩ nên Chu Trạch biết là có chuyện gì.

“cô mang thai.” Chu trạch nói, ở thời điểm này Chu trạch nhắc nhở đã không còn quan tâm mặt mũi nữa rồi.

“cái gì?” về mặt y tá mọng bức.

“nói bậy gì vậy, tiểu Trần chưa kết hôn cũng chưa có bạn trai!” bác sĩ lâm trùng mắt với ‘chồng’

“tôi không biết cô có bầu với ai, nhưng tốt nhất bây giờ cô đi kiểm tra đi, nhắc nhở cô, cô có dấu hiệu sinh non.” Chu trạch chắc chắn nói.

Thai không ổn định, tiếng khóc thể hiện bản năng bị thương của đứa bé khi không thể trào dòi, Chu trạch không cố kỵ mặt mũi đối phương.

Là mạng người a.

Y tá Trần nghe vậy thì lo lắng đứng lên, hiển nhiên cô ta không biết mình mang thai, nhưng rõ ràng cô ta có làm qua... nên khả năng dính bầu là rất lớn.

Bác sĩ lâm cũng nhìn ra, lập tức mang tiểu Trần rời đi.

Chu Trạch đuổi lưng, nghĩ, đáng tiếc Từ Nhạc học kiến trúc, nếu hẳn học y, nói không chừng giờ mình đã là bác sĩ nổi danh nhất không chỉ Thông Thành là thậm chí cả tỉnh Tô.

Chu Trạch xuống tầng mua thùng sữa bò và ít đồ dùng hàng ngày cho Từ Đại Xuyên, sau đó đi về, dù sao cũng không nở xa vị trong nhà kia.

Trùng hợp gặp bác sĩ lâm đi từ thang máy ra, sắc mặt cô có vẻ trầm trọng

“làm sao vậy?”

“sao anh biết tiểu trần mang thai?” bác sĩ lâm hỏi.

“học qua chút trung y” Chu Trạch nói lão “tình huống thế nào?”

“tiểu Trần muốn giữ đứa bé, nhưng có giữ được không lại rất khó nói, lúc trước cô ấy cũng không chú ý.” Bác sĩ Lâm “anh chuẩn bị về sao, chờ tôi thay quần áo, tiễn anh 1 đoạn.”

Cứ như vậy Chu Trạch chờ bác sĩ lâm rời ra khỏi bệnh viện.

trên đường đi hai người đều không nói lời nào, quan hệ ‘vợ chồng’ của hai người vị chuyện lần trước mà đóng băng.

Gần đến tiệm sách, Chu trạch cảm thấy nên tìm chủ đề nói chuyện nếu không thì quá buồn bức, liền nói “bạn của em phát ảnh chụp y phục Hán, em thích sao?”

“ừ” bác sĩ lâm gật đầu.

“tôi cũng thích.” Chu trạch sờ chop mũi “em có y phục Hán chứ, hôm nào mặc cho tôi xem một chút?”

Bác sĩ Lâm không trả lời, tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này.

Xe dừng ở tiệm sách, Chu trạch xuống xe, hẳn bất ngờ khi thấy bác sĩ Lâm cũng xuống, xem bộ là muốn vào tiệm sách.

Haha, người phụ nữ này thật kiên cường, không sợ mình lại làm chuyện hôm trước?

“tôi muốn lấy mấy quyển tạp chí về xem” bác sĩ lâm nói.

“ừ” Chu trạch gật đầu, hẳn biết bác sĩ lâm thay đổi cách biểu đạt hòa giải, người phụ nữ này cũng không dễ dàng a.

Theo cách nói của Lỗ tấn thì chính là “người phụ nữ này lại theo lễ phép phong kiến, cúi đầu trước người ‘chồng’ trên danh nghĩa này.

Đặt ở cổ đại thì bác sĩ lâm chính là điển hình của người đàn bà đáng thương.

Đầy cửa vào tiệm sách, chu Trạch bất ngờ phát hiện Hứa Thanh Lăng đang ngồi trên ghế nhựa xem sách, nhưng sách trong tay hẳn rõ ràng cầm ngược, xem cái quỷ gì?

Hứa Thanh lăng nặn ra khuôn mặt cười với Chu Trạch nhưng còn khó coi hơn khóc.

Bác sĩ lâm nhìn nhiều hơn hai lần người đàn ông còn đẹp mắt hơn phụ nữ này, sau đó đi đến giá sách chọn tạp chí.

Chu trạch đưa cho Hứa Thanh Lăng điều thuốc, thấp giọng nói “có chuyện gì mà ngơai mắt hờn mắt vía vậy?”

Đúng lúc này cầu thang truyền đến tiếng bước chân, một nữ nhân mặc cổ trang đi xuống, dáng người man man, kèm theo nhu tình.

Khi thấy Chu Trạch thì hơi khẽ chào, cung kính nói “ người đã về rồi.”

Quyển tạp chí trong tay bác sĩ lâm rơi xuống đất, lạnh lùng nói: “ xem ra không cần tôi mặc cho anh nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ta là quỷ

“ xem ra không cần tôi mặc cho anh nhìn.”

Bác sĩ Lâm là người phụ nữ truyền thống nhưng không phải người mà chồng nạt hiếp không dám lên tiếng sợ mang danh đổ kị. cô có giới hạn của mình.

cô có thể bắt buộc mình tiếp nhận xâm phạm của ‘ Từ Nhạc’ lần trước, cũng bắt buộc mình tự nhiên khi ở cùng ‘ Từ Nhạc’. nhưng cô không tiếp nhận chuyện hấn ngoại tình, đây là điểm mấu chốt của cô.

cô rất tức giận, vô cùng tức giận,, thậm chí muốn quay người bỏ đi.

Bác sĩ Lâm chưa bỏ đi là vì chờ câu trả lời của Chu trạch, dù thế nào thì Chu trạch cũng phải tỏ thái độ về chuyện của hai người, kết thúc cũng tốt. dù phải đối mặt với chỉ trích của mẹ, phẫn nộ của bố vì bôi nhọ gia môn, cô cũng nhận.

Nhưng Chu trạch không trả lời, không giải thích, tựa như chấp nhận. mất bác sĩ lâm mờ đi, ngay cả giải thích cũng không muốn?

trên thực tế bác sĩ Lâm hiểu lầm Chu Trạch, Chu trạch là không phản ứng kịp, thậm chí không chú ý cảm nhận của cô.

hiện tại Chu Trạch cảm giác chảy mồ hôi lạnh, lông dựng ngược lên.

Nữ thi này còn sống! hơn nữa không giống ban ngày là chỉ xuống uống nước, cô ta thoải mái đứng trước mặt mình, nói chuyện với mình, ảnh hưởng lẫn nhau!

Lại nhớ đến ban ngày, vì để cô ta ‘ thức tỉnh’ mình liền ‘ dùng ngón tay dạo chơi.” Lúc này nội tâm Chu trạch có ý tưởng giống như nhân viên chạy hàng, chạy càng xa càng tốt.

Bây giờ có thể giải thích vì sao hứa Thanh Lăng lại hò đồ ngồi đó xem sách, hấn căn bản không dám động!

Tình cảm lâm vào lúng túng.

“ xin chào” khóe miệng nữ thi mỉm cười. dùng loại tư thái của người phụ nữ Hàn và Nhật chào đón chồng tan làm về nhà, đứng ở cửa nói “ người đã về rồi.”, cô ta cố ý dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Lâm Văn Thu.

“ xin chào” bác sĩ Lâm lạnh lùng đáp lại.

Lúc này Chu Trạch hít sâu một hơi, hấn vươn tay chỉ hứa Thanh Lăng, ép hứa Thanh Lăng đứng lên.

“ Văn Thu, giới thiệu với em đây là bạn tốt kiêm hàng xóm, ông chủ tiệm mì sát vách có 20 phòng đang xuống giá, hứa Thanh lăng!”

“ xin chào” hứa Thanh Lăng nói với Lâm văn thu nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm nữ thi. hấn quả nhiên nững nịu rồi tỉnh rồi mù, giống như chim cú bị hoảng sợ.

“xin chào.” Lâm Văn Thu.

“ còn đây..” Chu Trạch chỉ nữ thi “ là người yêu của hứa Thanh Lăng.”

“ đúng.. cái gì?” hứa Thanh Lăng ngây ngẩn cả người, nhưng Chu Trạch dùng sức, hứa Thanh Lăng lão đảo trực tiếp dựa vào người nữ thi.

“ đúng, đây là người yêu của tôi, cô ấy họ Bạch, tên Bạch Tố Z.. Bạch tố Tố” hứa Thanh Lăng nhìn Lâm văn Thu, đồng thời tỏ vẻ rất thân mật khoác vai nữ thi.

Cảm giác lạnh như băng tối qua lại đánh úp hấn, trực tiếp kích thích linh hồn.

“ a... úc...a..vù vù..a”

Hứa Thanh lăng rung mình mấy cái bỏ tay xuống “ hắc, hắc, vợ, người em thật mềm, anh sờ rất thích a, hahaha..”

“hai người tiếp tục, vẫn thu, ra ngoài tôi có chuyện muốn nói với em.”

nói xong Chu trạch kéo tay lâm vẫn thu, mặc kệ cô có đồng ý hay không trực tiếp kéo cô ra khỏi tiệm sách.

“ai nha, Từ Nhạc, bỗng nhiên tôi nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu muốn nói với anh, ví dụ như nhà tôi quá nhiều, muốn chia cho anh 1 căn.”

Hứa Thanh lăng phát phát tay muốn đi theo Chu trạch. Nữ thi đứng bên cạnh không nhúc nhích, đoan trang lịch sự.

Nhưng Hứa Thanh Lăng cảm thấy một cổ hàn ý đáng sợ đang vờn quanh cổ mình, chỉ cần mình đi ra ngoài một bước thôi thì mình sẽ bị xé nát.

Hứa Thanh Lăng rất sáng suốt lựa chọn dừng bước, sau đó cười ha ha: “Vợ đừng nóng giận, làm sao có thể tặng phòng cho người ta, anh đợi nhà nước 20 năm sau tăng giá, để con chúng ta là người thừa kế, đến lúc đó em sẽ nhận được huân chương bà mẹ anh hùng.”

Hứa Thanh Lăng lại đau khổ, ngồi lại ghế nhựa.

Chu trạch kéo bác sĩ lâm ra khỏi tiệm sách, đến thẳng xe bác sĩ lâm.

“có chuyện gì nói đi” bác sĩ lâm hỏi.

“gần đây e giống như béo lên, buổi tối đừng ăn khuya.” nói xong Chu trạch đẩy bác sĩ lâm vào xe “mau về đi, tôi không có chuyện gì làm thì đi bộ, nhảy đây.”

“rốt cuộc là thế nào?” bác sĩ lâm nắm tay Chu trạch.

“không có gì, em mau về cho tôi.” Chu trạch thúc giục.

Bác sĩ lâm không nói gì, ngồi vào xe, trước khi rời đi nhìn thật sâu vào mắt Chu trạch.

Chu Trạch thở ra một hơi, sau đó ngồi chồm hổm ở ven đường đốt thuốc.

nói thật hắn không muốn về tiệm sách, lý trí nói cho hắn đi cùng bác sĩ lâm là lựa chọn sáng suốt nhất, nhưng không có biện pháp, nữ thi là hắn đào từ mảnh đất đó lên.

Chu trạch không có tâm tính của thánh mẫu, hắn rất sợ phiền toái, nhưng dù không nhìn tới thân phận quý sai tạm thời của mình, chỉ nói đến nữ thi làm bậy ở Thông Thành quê quán mà hắn lớn lên, trong lòng hắn có chút băn khoăn.

Về phần, trong tiệm sách còn có Hứa Thanh Lăng.

A, Hứa Thanh lăng vẫn còn trong tiệm sách, thiếu chút nữa thì quên.

Tỉ tiện a,

Đều chết hết,

Tỉ tiện a.

Phun ra 1 vòng khói, ném điều xuống đất dùng chân dụi dụi, sau đó Chu trạch đi thẳng tới tiệm sách.

Lúc đẩy cửa tiệm sách ra, trong mắt Chu Trạch màu đen bắt đầu lưu chuyển, móng tay dài ra.

“người lại về rồi.”

Nữ thi vẫn đứng ở chỗ đó, tư thái đẹp mắt nhưng trong con ngươi lại hiện lên vẻ trêu tức, so với lúc bác sĩ lâm ở đây thì càng thêm rõ ràng.

“cút về tầng 2, ngoan ngoãn nằm xuống cho ta.”

Chu trạch chỉ nữ thi quát lớn, dù không đánh bại được nhưng không thể thua khí thế, dù sao cũng không lỗ.

“hai người thích dục với gì nữa để ta giúp, chỗ ta có, ta đi lấy.” hứa Thanh lăng vừa nói vừa muốn đưa ngoài.

hắn hồi hận. nếu ban ngày hắn dọn nhà thì sao bây giờ còn phải đứng ở đây.

Nhưng nữ thi lại đưa tay chụp lấy hứa Thanh lăng.

Trong cổ họng Hứa Thanh Lăng phát ra tiếng kêu “Thiên địa vô cực, huyền tâm hành quyết!”

một gương đồng xuất hiện trong tay Hứa Thanh Lăng, bay về phía nữ thi. Nhưng trong nháy mắt gương đồng nổ tung, Hứa Thanh Lăng bị quét bay ra

ngoài đưng vào tường tiệm sách.

Nữ thi phát uy, kinh khủng như thế!

Chu trạch trực tiếp xông lên, đây là lần đầu tiên hắn đánh nhau, hơn nữa trong lòng hắn có chút không chắc.

Ánh mắt nữ thi cổ ý nhìn hai tay Chu trạch sau đó bắt đầu lui về sau, căn bản không dám tiến lên một bước.

Ho khan. Hứa Thanh Lăng bò dậy, một tay chống tường, hắn vốn cho rằng Chu trạch cũng sẽ bị hất tung, nhưng lại thấy Chu Trạch không ngừng bức nữ thi về sau, trong nội tâm liền không thăng bằng.

“thảo, chẳng lẽ lại như trong!”

Rốt cuộc nữ thi bị bức lui đến vách tường nhưng sau đó cô ta nổi giận, chủ động đánh về phía Chu trạch.

Chu trạch theo bản năng đưa tay về phía trước

“rầm ào...” một tiếng.

Nữ thi nặng nề đập vào vách tường, vách tường lõm xuống 1 ít. Nữ thi lăn xuống đất, quần áo bị xe nát, nếu không có đồ lót thì đã bị lộ hết.

“trời, mạnh như vậy!” hứa Thanh Lăng há hốc mồm.

Đồng thời nghĩ đến lúc đầu mình có kế hoạch dùng sức mạnh với Chu Trạch để tìm bí mật mượn xác hoàn hồn, lúc này liền hoảng sợ.

hắn là hàng xóm, thật sự không đánh nhau, Hứa Thanh lăng biết lúc trước Chu trạch sợ hãi và kiêng kị nữ thi không phải giải vờ.

Nguyên nhân rất đơn giản, người hàng xóm này bản thân cũng không hiểu có thể đánh nhau như vậy.

Hoàn toàn chính xác, Chu Trạch không biết đánh nhau

Khi còn bé ở cô nhi viện đến khi trưởng thành, cô nhi viện đó rất sạch sẽ, quan hệ giữa các bạn cũng tốt, hiểu được chăm sóc và cổ vũ lẫn nhau, sau khi lớn lên, làm bác sĩ, cứu người, công tác bình thường cũng không đánh nhau hoặc hứng thú vật lộn.

Vì vậy, bây giờ đánh nhau, chính hắn cũng cảm thấy xấu.

Vì nữ quỷ sợ móng tay của hắn nên lúc đánh nhau Chu trạch giống như người đàn bà chanh chua cào cấu mặt, không có chút phong phạm của quỷ sai.

So với tiểu loli há miệng, hô “âm ti có trật tự, hoàng tuyền dẫn lối” oai bức thì kém rất nhiều.

Nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng, quan trọng là hiệu quả.

Với người tê liệt tâm tình trước nữ thi mà nói thì cục diện trước mắt rất tốt đẹp.

“A!”

Nữ thi lại bị quất bay ra ngoài, mỗi lần đến gần Chu Trạch, hắc khí trong móng tay sẽ đâm vào thân thể cô ta, tạo thành tổn thương rất lớn.

“thiên địa vô cực, huyền tâm hành quyết!”

Trong tay Hứa Thanh lăng xuất hiện hai lá bùa, dán cùng một chỗ lên mặt đất, trong nhất thời hàn ý trong tiệm sách giảm bớt đi, mà nữ thi mỗi khi rơi xuống mặt đất thì lá bùa run lên, nữ thi như bị phòng.

Nữ thi quết mắt, cô ta không dám đối mặt với Chu trạch, chỉ có thể lựa chọn chui qua lỗ hồng phá cửa xông ra ngoài.

Nhưng lúc này Chu trạch càng ngày càng tiến vào trạng thái chiến đấu

Tục ngữ nói, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, hừ?

Lúc nhỏ là phim Hồng Koong, sau này là phim võ hiệp, đại khái đánh nhau mọi người đều thấy nhiều.

Chu trạch quét tay, hai mắt quét qua cửa tiệm. lúc nữ thi muốn phá cửa ra ngoài thì trên cửa chợt xuất hiện từng đạo hắc quang, giống như là móng tay thò ra ngoài.. nữ thi hét thảm thiết, bị bắn trở về, rơi xuống mặt đất.

Chu Trách chậm rãi đứng lên, đồng thời khôi phục hô hấp.

Nhưng nữ thi bị ‘bắt’ về lần nữa thì quỳ rạp trên đất, một tay ôm mặt, một tay chỉ Chu trạch.

"anh anh anh anh....."

“lão tử đánh chết người cái đồ anh anh quái dị!” Hứa Thanh lẳng lại móc ra bùa giấy.

Nữ thi chỉ Chu Trạch, ủy khuất khóc thút thít nói “người sờ soạng người ta, còn đánh người ta, người không phải người!” Chu Trạch theo bản năng chếch khóe miệng.

Áp lực chần nhíp mà nữ thi vừa tạo cho mình và hứa Thanh lẳng, thoáng cái lại tỏ vẻ như vậy, quả thật có cảm giác sụp đổ.

Nhưng Chu Trạch trầm giọng nói “ta là quý”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhân sinh như giấc mộng

“thiếp thân chỉ là muốn trêu đùa với thượng sai, hà tất thượng sai phải rat ay độc ác như vậy. quả nhiên thượng sai là đàn ông bạc tình bạc nghĩa, sờ soạng người ta, khinh bạc người ta. Còn dùng thứ đồ đáng sợ kia chọc người ta, đâm người ta đến giờ vẫn còn đau, rách cả da a? kết quả quay người có nợ không trả, hơn nữa vì vợ mà giận chó đánh mèo lên người ta.”

Nữ thi roi lệ, thê thê thăm thẳm, lại phối hợp trên người cô ta quần áo gần như thành vải mảnh, làm người ta vừa thấy đã thương.

Mọi người thường nói, người sống đến 70, 80 tuổi đều đã thành hồ ly, mà nữ thi trước mắt đã sống 200 năm, trải qua bao tang thương.

Chu Trạch không nhìn nữ thi đang ‘khóc lóc kẻ lẻ’ mà quay đầu nhìn Hứa Thanh Lẳng.

“có thể giết cô ta chứ?” Chu Trạch hỏi.

“...” nữ thi.

Hứa Thanh Lẳng lắc đầu lại gật đầu.

“có ý gì?” Chu Trạch hỏi.

“sát khí trong cơ thể cô ta mới là vấn đề, nếu cô ta tự nổ, sát khí thoát ra ngoài nhất định sẽ ảnh hưởng đến người vô tội gần đây” Hứa Thanh Lẳng giải thích “như vậy sẽ rất phiền toái.”

“ừ” nữ thi phụ họa, cô ta coi như dập tắt ý nghĩ đánh vào mặt tình cảm với Chu Trạch, vô tình nhất là người chồng phụ tình, hiển nhiên trong lòng Chu Trạch đã đủ đen tối rồi.

“nhưng cô ta sẽ không dám dùng phương thức ấy, nếu không linh hồn cô ta đã vào địa ngục mà cô ta ở dương gian gây ra chuyện thương thiên hại lý thì linh hồn trong địa ngục sẽ bị trừng phạt. vì vậy, vẫn có thể giết.”

Hứa Thanh lẳng ngậm điều thuốc, lúc trước hấn sợ hãi như con chim cú sắp bị hành hình, hiện tại có tiểu vũ trụ bùng nổ - Chu Trạch ở bên, hấn có thể xem náo nhiệt nói mỉa.

“không nên, không nên, nàng là nàng, ta là ta, chúng ta là hai người.”

Nữ thi vội hô, cô ta có thể nhìn ra, hai người đàn ông trước mắt muốn dùng biện pháp, vất vả 1 lần nhân nhả suốt đời để giải quyết cô ta.

Dù có là sinh mệnh trí tuệ thì đều theo bản năng muốn sống, nữ thi cũng không ngoại lệ. cây chết là hết nhưng cây bệnh thì đến mùa xuân vẫn có cơ hội nảy lộc.

thật là nữ thi cũng không phải Bạch phu nhân, theo trình độ nhất định thì cô ta là một sinh mệnh độc lập, là thân thể qua 200 năm sinh ra ‘linh trí’ nhưng nữ thi và Bạch phu nhân vẫn có liên hệ đến nhau.

Hứa Thanh Lẳng nói không sai, nữ thi không dám làm bậy ở dương gian, cho dù chết cô ta cũng không dám làm bậy để Bạch phu nhân bị trừng phạt.

Chu Trạch ngồi xổm trước mặt nữ thi “ý người là chuyện vừa rồi chỉ là đùa giỡn?”

Nữ thi gật đầu.

“haha.” Chu Trạch cười hai tiếng, giờ suy nghĩ một chút mình vẫn là vô dụng, ‘trẻ tuổi’ lại mới lên làm quý sai không có kinh nghiệm nên mới đáp ứng

thình cầu của Bạch phu nhân.

“không có biện pháp chế trụ cô ta sao?” Chu Trạch hỏi.

“lấy hồn huyết của cô ta thì có thể khống chế được, nhưng thứ đó phải là cô ta tự nguyện đưa cho người.” Hứa Thanh lăng ở bên cạnh đề nghị.

Nữ thi ngẩng đầu, trong mắt là hận ý gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh lăng, phảng phất lúc này hứa Thanh Lăng là kẻ địch lớn nhất của cô ta.

“hoặc chết hoặc giả hồn huyết, tự mình chọn.” Hứa Thanh lăng mỉm cười nói.

“chính người.. chọn đi” Chu trạch cũng nhìn nữ thi, hiển nhiên là đồng ý với đề nghị của hứa Thanh Lăng.

Chu Trạch có tính sạch sẽ, hẳn không hi vọng, một nữ thi tự nhiên xuất hiện dùng lược rửa tóc cho hắn.

“được, ta cho người” nữ thi hít sâu, như chôn phần nộ và không cam lòng xuống, sau đó cô ta nhắm mắt, một thứ đồ đỏ như con giun chui ra khỏi mi tâm.

Chu trạch thò tay rút ra, đặt tông lông bàn tay, có chút ướt át, trơn trượt

Sau khi nữ thi giao hồn huyết thì tinh thần thoáng cái uể oải, người như muốn hôn mê gần gượng mới không ngã xuống.

“vào nhà vệ sinh dọn dẹp, sau đó lên tầng nằm, từ hôm nay trở đi, không có lệnh của ta không được phép bước xuống tầng 1 một bước.” Chu trạch cảnh cáo nói.

“vâng, thuren sai.” Nữ thi cúi đầu, bày ra tư thái phục tùng, hồn huyết trong tay đối phương, cô ta chỉ có thể nghe lời.

.....

“hi...iiiiii. Hi...iiiiii... người nhẹ một chút...σ aaaaa. nhẹ một chút a.

Mạnh như vậy.. đau.. đau a...

Chậm một chút.. chậm chút nữa... chậm như vậy là..tốt... mạnh thêm một chút..”

“đúng”

Chu Trạch đập chai rượu thuốc nên bàn, rõ ràng là hắn bôi rượu thuốc cho Hứa Thanh Lăng nhưng sao tiếng kêu vừa rồi lại giống như đang làm chuyện buồn nôn.

“người tự làm đi.”

“đừng thê mà, người không bị thương nhưng ta bị quăng vào tường, trên người máu ứ đọng nhiều như vậy, chẳng lẽ người không chút xú nào động lòng trắc ẩn?” Hứa Thanh Lăng càng nói càng kích động “Chu trạch, từ khi người đến đây người có phát hiện ta luôn gặp chuyện không may?”

“đây là số mệnh” Chu trạch tỏ vẻ không công nổi tội danh này “đúng rồi, khẩu quyết người vừa đọc ta thấy quen tai.”

Thiên địa vô cực, huyền tâm hành pháp.

“trong một bộ phim truyền hình đấy, ta thấy nghe không tệ nên lấy dùng, thật ra không có trợ giúp gì với việc thi pháp.” Hứa Thanh lăng thành thật.

“tương đương với cho mình một cái BGM(nhạc nền)?”

“a..” hứa Thanh Lăng liếc mắt, cảm rượu thuốc lên xúc “trong bếp có chút nước mơ chua, người mang về đi, sáng mai ta không mở cửa, muốn nghỉ ngơi.”

“ta về trước.” Chu trạch đứng dậy, cầm nước mơ chua, tạm biệt, về tiệm sách thì lên thẳng tầng 2.

Nữ thi rất nghe lời, tắm rửa sạch sẽ nằm trong tủ lạnh, mặc quần áo Chu trạch.

Áo sơ mi trắng mặc trên người cô ta có vẻ rộng, dài đến nửa đùi,nhưng lại bao trọn đường cong, cô ta không mặc quần, hai chân dài thẳng tắp, mị nhân như tợ.

CHU Trạch gõ tay lên tủ lạnh “ta nhớ bạch phu nhân nói, cô ta chết trước khi kết hôn.”

Vì vậy theo lý thì bạch phu nhân chưa trải sự đời, nhưng nữ thi trước mắt lại có điển thủy tính dương hoa (dâm).

“đó là vì nàng không nói, trước khi kết hôn nàng thông gian với một thư sinh nghèo kiết xác, bị phụ thân nàng phát hiện, cảm thấy làm nhục gia môn, nên cường ép dìm chết.”

“a, cho nên nói, là lão tài xế có kinh nghiệm?”

“kia, người có biết vì để cho ta không thể thâm giống như chết chìm, nàng đã phải tốn bao nhiêu tâm huyết?”

“phụ nữ, cuối cùng là nghiệp dư.” Chu Trạch lắc đầu “ngủ đi”

nói xong Chu Trạch đặt gối xuống cạnh tủ lạnh nằm xuống.

Có nữ thi bên cạnh, trên người cô ta tản ra hàn ý khiến hắn cảm thấy thoải mái, so với nằm trong tủ lạnh thì càng cảm thấy thích ý.

Giấc ngủ này rất an tâm, đến sáng tỉnh lại, Chu Trạch mở mắt, thấy một đôi chân dài trước mặt mình, chậm rãi đưa ra, đến cả độ cong của ngón chân cũng đẹp.

Nếu mặc tất chân hoặc đi gày cao gót...

“người cứng kia” nữ thi nhảy bèn phát hiện chỗ kia tinh thần phấn chấn mạnh mẽ dựng lều.

“hiện tượng sinh lý bình thường.” Chu Trạch không cảm thấy có gì xấu hổ, lúc đối mặt với bác sĩ Lâm hắn có lẽ nguyện ý phối hợp thẹn thùng, câu lên một chút, để thường thức cảm giác thuần túy giữa nam và nữ.

Nhưng đối mặt với nữ thi, Chu Trạch có thể buông thả. Hai bên đều không phải người, cũng không cần giả thần giả quỷ, ngược lại càng thêm thuần túy,

“không nhìn được phải nói để ta nằm xuống, người có thể lên trên người ta, ta biết rõ, thật ra người rất muốn làm chuyện đó. Nghẹn lâu quá cũng không hay, rất dễ xảy ra vấn đề.”

Nữ thi hào phóng nói, đồng thời cười cười “yên tâm tuy ta không mang vòng nhưng cũng không biết mang thai.”

“nhưng bên trong người lạnh.”

Chu Trạch xuống tầng rửa mặt, sau đó nấu mì tôm, chuẩn bị xong, Chu Trạch lấy nước mơ chua ra, khó khăn ăn mì, kết thúc nhiệm vụ buổi sáng.

“rất thống khổ đi, ăn đồ ăn của loài người.” nữ thi ngồi trên bậc cầu thang nhìn Chu Trạch.

“chuyện không liên quan đến người.”

“rõ ràng đã chết lại kiên trì làm cho mình sống như người sống, không cảm thấy mệt mỏi sao?”

“người nói, hơi nhiều” Chu Trạch khẽ nhún mày.

“hôm qua người nói không cho ta rời tiệm sách, ta đây ngoại trừ nói chuyện với người thì có thể làm gì?”

Chu Trạch phì cười, lấy chổi và dụng cụ lau nhà ném cho nữ thi “làm vệ sinh.”

.....

Hôm nay ánh mặt trời rất tốt, nữ thi quỳ sát trên mặt đất, dùng khăn lau, Chu Trạch chuyển ghế nhựa ngồi ở ngoài cửa tiệm phơi nắng.

Đến trưa Hứa Thanh Lăng mới mở tiệm đi ra, hắn lấy điều thuốc từ Chu Trạch, liếc nhìn tình cảnh trong tiệm sách, cười nói: “dạy không tệ a”

Chu Trạch tiếp tục hí húp hưởng thụ ánh mặt trời.

Hứa Thanh Lăng nhả vòng khói thuốc sau đó như nghĩ tới điều gì đó nói: “bảng hiệu này của người không tệ, rất oai bức, khiến tiệm cách vách của ta có vẻ thua chị kém em, ta cũng có ý định chế cái bảng hiệu.”

“học đòi văn vẻ?” Chu Trạch cười nói

“không được sao?” Hứa Thanh Lăng nhăn mày “ta lấy giấy tờ 20 phòng ra trưng bày, ai có thể nói không phong nhã?”

Chu Trạch bắt đầu đi lắc đầu.

“nha, giúp ta cố vấn, người nghe cái này ‘nói vậy thôi, ta nghe như vậy’ ta cảm thấy không tệ, ta còn có ý để câu đối là ‘nhân sinh như giấc mộng’ thế nào, nghe có phong phạm không. Nhưng ta nghĩ tốt nhất có liên quan đến ‘ăn’ như vậy mới phù hợp với nhà hàng của ta, đúng không? Nhưng ta không nghĩ được gì, người có đề nghị gì không?”

Chu Trạch trầm ngâm trong chốc lát nói: “thật muốn nghe?”

“nói đi” Hứa Thanh Lăng thúc giục.

Chu Trạch nhìn nữ thi trong tiệm nói:

“người ăn đất cả đời,

Đất ăn một đời người,

Hoành phi,

Nhân sinh như giấc mộng.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Anh thuyết

"Đến, ném thử, nước mơ chua phiên bản mới."

Hứa Thanh Lăng đặt một ly trên quầy của Chu Trạch, cái ly nước mơ chua này thoát nhìn màu sắc thuần hơn trước kia, cầm trong tay lung lay như chén rượu.

“có gì khác biệt?” Chu trạch không uống mà hỏi trước.

“mùi vị trầm trọng, có điểm giống với rượu lão Hoàng, sức mạnh ở phía cuối, có thể làm cho người ăn cơm không phải thống khổ như trước, đề cao chỉ số hạnh phúc của người.”

“a, gian tình.” Nữ thi đang sửa giá sách kêu lên một tiếng.

Chu Trạch nhấp một ngụm, mùi vị khác trước, có chút vị cam, mùi vị không tồi nhưng cái này không giống cảm giác mà hắn mong muốn.

Chỉ là không lâu sau, Chu Trạch cảm thấy dạ dày mình chua xoăn.” hí..iiii..”

Thân thể bắt đầu run rẩy. loại chua này, thật bá đạo.

Mười ngón tay co quắp, sau đó chậm rãi mở ra, Chu trạch gật gật đầu, rất hài lòng.

“người có lòng” Chu trạch nói.

“khách khỉ” Hứa Thanh lăng mỉm cười “ta định lấy cái này là chiêu bài của quán, chỉ tiếc người ưa thích khẩu vị này tương đối ít.”

‘ừ’ điểm này thì Chu Trạch đồng ý.

“kết..”

Cửa tiệm sách bị đẩy ra, một đám học sinh bước vào, số lượng không ít, có bảy tám người, thoát nhìn đều là dạng “nghe lời đảng”

“ông chủ, mật khẩu wifi là bao nhiêu?” nữ sinh mở miệng.

Chu trạch đưa tay chỉ tờ giấy dán trên tường.

“hồ...”

Nhóm học sinh chia nhau ngồi xuống ghế nhựa, sau đó nữ sinh lấy một ít bài tập trong cặp ra, bỏ xuống, những người khác vây lại.

Sắp kết thúc nghỉ đông, cảnh như vậy cũng là bình thường.

Chu trạch tự nhiên cũng không nhàm chán đi giáo dục bọn họ ý nghĩa của học tập, sao chép bài là chuyện xấu, hắn đặt tay trên quầy gỗ một cái, nữ thi hiểu ý rút cho Chu trạch chén nước ấm.

Nữ sinh đến giá sách tùy ý lật mấy quyển, sau đó đến trước mặt Chu trạch “bao nhiêu tiền?”

“chín mươi lăm” Chu trạch đáp.

“không cần thôi lại” nữ sinh hào phóng ném tờ 100.

Chu Trạch thu tiền không nói gì.

Đến 5 giờ chiều, nhóm học sinh đều đã chép xong bài rồi đi, tiệm sách lại khôi phục quanh quẽ.

Hứa Thanh lăng không ở trong tiệm, hắn đang đi làm bảng hiệu, đương nhiên là không dựa theo đề nghị của Chu Trạch. “người ăn đất cả đời, Đất ăn một đời người,”

Chỉ cần là người có đầu óc bình thường đều biết bảng hiệu này không thích hợp treo ở quán cơm, thích hợp treo ở mộ hơn.

Nữ thi làm công rất thoải mái, quét dọn tầng 1 và tầng 2, ngoại trừ ngẫu nhiên đưa tay khoe khoang phong tình thì không tìm được khuyết điểm.

cô ta không nói phải đem bản thân đi nơi nào, Chu Trạch cũng không hỏi.

Đương nhiên Chu Trạch nhớ Bạch phu nhân nhắc nhở “đến tiết hàn y lấy trúc mộc đốt thi thể.”

Chu Trạch không biết Bạch phu nhân có biết thi thể của mình đã som sinh linh trí.

Nếu cô ta biết rõ mà vẫn gửi gắm cho mình, còn nói cho mình phương pháp thiêu hủy, phía giải thích làm sao?

Tối qua nữ thi cũng thừa nhận dù bị Chu Trạch đánh giết cũng sẽ không tự bành để phát sát khí ra ngoài ảnh hưởng người vô tội, làm Bạch phu nhân ở địa ngục bị liên lụy.

Nhưng dường như Bạch phu nhân chỉ muốn giải quyết sạch sẽ cái phiền toái này

Nhìn từ góc độ này thì nữ bộ nữ thi đúng là có chút đáng thương.

“ngươi tên là gì?” Chu Trạch hỏi

“ta họ Bạch.” Nữ thi đáp.

“bạch gì?”

“Bạch Oanh oanh”

“Bạch anh anh?”

Chu Trạch gật đầu, tên, có chút kì quái a.

“thật ra ngươi ăn cơm có thể không cần tốn sức như vậy.” Nữ thi cúi lưng, vóc dáng bức người lộ ra “chuyện này giống như chuyện ngươi ngủ chung với ta có thể yên ổn ngủ vậy, linh hồn ngươi dính khí tức địa ngục mà thân thể ngươi lại là người sống, ngươi buồn ngủ, cần ăn cơm bổ sung cho nhục thể nhưng linh hồn ngươi không cần cho nên bản năng phản cảm và bài xích.”

“nói tiếp.”

“về sau ta có thể cho ngươi ăn” Nữ thi then thùng cười “đồ ăn qua miệng ta, mang theo nước miếng của ta thì tương đương với mang theo khí tức của quý vật, ngươi sẽ không còn khó ăn như vậy.”

Bỗng nhiên Chu Trạch minh bạch vì sao ly nước kia lại ngọt, không phải nữ thi nói ngọt mà vì nguyên nhân này.

“cảm ơn”

“đừng khách khí.”

Ngoài cửa tiệm có một người đàn ông mặc áo khoác da, người đàn ông mặc có chút quê mùa, tóc rối tung, sắc mặt đỏ lên, hắn là vừa uống rượu.

Đối phương lượn hai vòng ngoài cửa mới đẩy cửa đi vào.

Lúc đầu Chu Trạch không lưu ý nhưng rất nhanh ánh mắt hắn ngưng tụ lại.

Người đàn ông này, hắn biết.

Tôn Đào, là một trong những trợ thủ trước đây của hắn,.. bác sĩ trẻ rất có thực lực.

Ánh mắt nữ thi cũng ngưng tụ lại, cô ta thò tay nhẹ chọc eo Chu Trạch, nhu hòa nói: “thượng sai, cái kia, ta có thể ăn chứ?”

Ăn thịt người?

Chu Trạch khẽ nhủ mảy.

“thượng sai, người không để ý đến lưng người kia sao.”

Được nhắc 1 câu như vậy Chu Trạch mới đứng lên, nhìn đồ vật đen thui trên lưng người đàn ông.

Người bình thường có thể không biết đây là gì, vì dáng dấp có chút trừu tượng, lại đen như nhuyền trùng nhưng lại có chỗ đặc thù.

Nhưng vì nghề nghiệp kiến trúc của Chu Trạch, liếc mắt có thể nhìn ra- đây là đứa bé sinh non.

“ô ô ô..ô ô..”

Tựa hồ vì Chu Trạch chú ý đến hắn nên đứa bé nhẹ khóc.

Thanh âm này có chút quen thuộc, Chu Trạch bắt đầu tìm kiếm trong đầu, rốt cuộc hắn biết được vì sao lại quen như vậy.

Y tá Trần. lúc đó thanh âm phát ra từ bụng y tá Trần chỉ có Chu Trạch có thể nghe được. Chu Trạch không vì mình nghe được mà mừng thầm, trong lòng chỉ có bi ai.

Đứa bé kia, vẫn là không giữ?

Nữ thi nói muốn ăn không phải người mà là linh hồn đứa bé.

Chu Trạch trừng nòng, nữ thi bâu môi không dám nói gì nữa, chỉ có thể ở bên cạnh không cam lòng nuốt nước miếng, đồng thời thò tay ỳ khuất đỡ ngực nặng trĩu của mình.

‘ta không ăn, mỗi đêm còn phải như lò luyện cho người lấy sát khí. Ta không bỏ sung, cái này đều xếp xuống, đến lúc đó người không thể nhìn coi lúc ta làm việc.’

Chu Trạch nhất thời ngạc nhiên, rõ ràng cô ta luôn chú ý đến ánh mắt mình?

“ma quỷ.” Nữ thi gất giọng.

“ông chủ, có rượu không?” Tôn Đào hô.

“đi sát vách” Chu Trạch đáp nhưng vẫn đứng lên rót cho hắn cốc nước.

Dù sao trước đây cũng coi như là tiểu đệ của mình, mình lớn lên ở cô nhi viện còn Tôn Đào lớn lên ở gia đình đơn thân, ban đầu mình có mắt không trông với bác sĩ lâm, nhưng lại rất chiều cô Tôn Đào.

Tính cách hai người tương tự,, thời trẻ trải qua gian khổ nên càng hiểu ý nghĩa của phấn đấu và cố gắng, thậm chí liều mạng để có vị trí cao trong xã hội để chứng minh bản thân.

“phốc.. hahaha” Tôn Đào nhận nước, uống một hớp lớn sau đó cười ah ha “ông chủ, ông nhìn tôi như thế là ý gì a? tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“A” Chu Trạch lên tiếng.

Người đàn ông sát vách xinh đẹp như vậy, ta còn không hứng thú nữa là người.

Tôn Đào ngồi xuống ghế nhựa, cắn môi, vò đầu “ông chủ, ông có con chưa?”

“chúng ta chưa chuẩn bị có, hắn cảm thấy tôi quá nhỏ.” Nữ thi ở bên cạnh chen miệng vào, liều mạng đùa giỡn.

Tôn Đào ngẩng đầu nhìn nữ thi, tuy dáng người nữ thi no đủ nhưng thoát nhìn chỉ như học sinh cấp hai, cười nói “cô xác thực còn nhỏ a.”

Nữ thi tức giận quay mặt đi, sau đó nuốt nước miếng.

“tôi vốn có đứa bé.” Tôn Đào cảm khái.

Chu Trạch rất muốn nói, người quả thật có con, đứa bé đó đang nằm trên lưng người.

Y học phát triển hiện đại, tư tưởng của mọi người cũng ‘hiện đại hóa’ người nạo thai không còn như trước nữa, nhưng không ai biết oan niệm của những đứa bé không thể chào đời là lớn nhất.

Đứa bé chết non cũng dễ dàng hóa thành quỷ vật nhất, đương nhiên năng lực trả thù của nó cũng rất yếu.

Nhiều nhất chỉ oán niệm, ràng buộc cha mẹ một thời gian rồi tản ra.

Nữ thì muốn ăn hán vì đứa bé không hoàn toàn sinh ra giống như hạt giống nảy mầm, đối với nữ thì thóc ‘giá trị dinh dưỡng’ cực cao.

“xảy ra chuyện gì?” Chu Trạch hỏi “bạn gái không đồng ý?”

Chu Trạch nhớ lúc đó y tá trần kinh ngạc nhưng lại muốn giữ đứa bé.

“không, cô ấy đồng ý, nhưng tôi không muốn, tôi sợ, nên bắt cô ấy đánh rớt đứa bé.”

không biết vì sao tôn Đào muốn nói chuyện với chủ tiệm sách, hẳn tìm được cảm giác của lão đại ca trên người lão bản.

Mà vị lão đại ca đã qua đời nửa năm trước.

“sợ?” Chu Trạch hỏi.

“cha mẹ cô ấy vốn không thích tôi, haha, điều kiện nhà cô ấy rất tốt” Tôn Đào ngẩng đầu tựa như ức chế nước mắt.

“nhưng tôi không muốn dùng chuyện đó ép nhà cô ấy, tôi không muốn đồng nghiệp, bạn bè cảm thấy tôi dùng thủ đoạn này để vào cửa nhà họ, tôi không muốn người ta cảm thấy tôi như chim trĩ hóa phượng hoàng, tôi không tham tiền nhà họ, cũng không tham cái khác. Tôi không muốn sau khi kết hôn trên đầu luôn bị cha mẹ vợ soi mói, thậm chí cả họ hàng của cô ấy. tôi lớn lên trong gia đình đơn thân vì vậy tôi hiểu phải giữ tôn nghiêm của mình.”

“dù cô ấy nguyện ý?”

“cô ấy nguyện ý là cô ấy nguyện ý, nhưng tôi không muốn, tôi muốn giữ tôn nghiêm của mình, khi mới vào đời có một vị lão đại ca nói cho tôi biết, anh ấy nói đừng quan tâm thái độ của người khác, phải giữ được tôn nghiêm của mình, dựa vào hai bàn tay để lấy được thành tích, vì vậy, tôi không muốn...”

Chu Trạch hít sâu một hơi, nói “vậy vị đại ca kia có nói cho người một câu?”

“câu gì?” Tôn Đào kinh ngạc

“chính là, khi mình thoải mái đừng quên mang Ba Con Sâu.”

nói xong Chu Trạch trực tiếp đâm vào mặt Tôn Đào.

“phanh!”

Tôn Đào không hiểu sao tự dưng bị đánh, ngã trên đất mặt ngẩn ra.

“đừng tìm lý do, đừng lôi tôn nghiêm ra để làm cớ cho sự ích kỷ của mình.”

nói xong, Chu Trạch lại đạp Tôn Đào một cước.

“phanh!”

Tôn Đào cuộn cong thân thể, hẳn rất đau, dù sa ynhuwnng vẫn tức giận nói “người có bệnh, đánh người!”

“đúng, ta có bệnh, con mẹ nó lúc trước mắt ta bị mù mới muốn bồi dưỡng người!”

Nhưng lúc này, một đoàn cong trên lưng tôn Đào lại bò đến trước mặt Chu Trạch.

Trong miệng phát ra ‘chi chi chi’

Nữ thì nghe được, chu trạch nghe được nhưng Tôn Đào không nghe được.

Đứa bé chưa xuất sinh, chưa được nhìn thấy thế giới lúc này đang nghe răng trợn mắt, phản nộ kêu lên với người đang đánh cha hán..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Địa ngục chi môn

Chu Trạch ngồi xuống, không tiếp tục đánh người, hoàn toàn chính xác, hắn không có lý do đánh người, hài tử nhà họ họ có quyền.

Hơn nữa, ngay cả khổ chủ cũng không muốn mình đánh người.

“ A..”

Chu Trạch đốt điều thuốc.

Tôn Đào từ dưới đất bò dậy, chỉ vào Chu Trạch hô: "Người có tật xấu đi, ta muốn báo cảnh sát, ta muốn đi nghiệm thương."

"Người đáng đánh." Chu Trạch không ngừng đầu phun ra một vòng khói.

"Người... Người... Người..." Tôn Đào chỉ chỉ Chu Trạch, sau đó trực tiếp đẩy ra tiệm sách cửa đi ra ngoài, trong lòng của hắn thầm nói xúi quẩy, hôm nay làm sao có thể không giải thích được chạy đến cái này hiệu sách này.

Cái kia hài nhi còn muốn theo cùng đi ra ngoài, lại bị Chu Trạch một phát bắt được.

Hài nhi đang giãy giụa, rất bất mãn, nhưng Chu Trạch không để ý phản ứng của hắn, như trước đem hắn đè xuống đất.

"Người còn cùng theo làm cái gì, lại cùng đi theo, người liền mất cơ hội đầu thai." Chu Trạch nói ra.

"Chi chi chi chi....."

Hài nhi còn đang giãy giụa, căn bản nghe không vào lời Chu Trạch.

"Thượng sai." Nữ thi tiến tới Chu Trạch trước mặt, đưa mắt nhìn làn thu thủy (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp), ẩn chứa lấy lòng ý tứ, hiển nhiên, nàng cho rằng Chu Trạch đem hài nhi lưu lại là định cho nàng vào bổ sung đây.

Đúng không,

Đại bộ phận nam nhân đều có một cái dương thành mộng.

Nữ thi cảm giác mình chính thích hợp, vô luận là tuổi tác hay dáng người

"Thượng sai... Nha... Ừ... Nha... Ông chủ... Ừ... Nha... Nha..."

Nữ thi chấp chôn dáng người, vừa đứng phẩn chấn.

Sau đó người muốn yên tĩnh mà thật không ngừng;

Có thể đồ sộ.

"Người ta thế nhưng là sẽ còn tiếp tục lớn lên a, chỉ cần dinh dưỡng theo kịp."

"Cút."

"....." Nữ thi.

"Giúp ta coi chừng hắn, không cho phép hắn chạy, nếu như người ăn trộm, người cũng cùng chết." Chu Trạch mặt không thay đổi đứng lên.

"Vâng, ông chủ."

Nữ thi đành phải ngồi xổm xuống, hai tay đem hài nhi bắt lấy.

"Ông chủ, hắn sẽ không báo cảnh chứ?" Nữ thi là sợ phiền toái.

"không . hắn sẽ không ồn ào để cả thế giới biết bản thân uống say bị đánh."

"A, gia hỏa chết vì sĩ diện." Nữ thi khinh thường nói.

Kỳ thật, Chu Trạch có một lời chưa nói, tính cách cái tên đó, thật ra giống hắn kiếp trước

Chu Trạch nhìn nhìn tay phải của mình, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nói thầm cái gì, sau đó mở mắt ra lại,

Ừ,

Cái gì cũng không có phát sinh.

Ngay sau đó, Chu Trạch ngồi xổm xuống, duỗi xuất bàn tay của mình, dò xét hài nhi

Ừ,

Như trước cái gì cũng không có phát sinh.

nữ thi ở bên cạnh giữ đứa bé sơ sinh ngay từ đầu rất không hiểu thấu, nhưng rất nhanh biết được Chu Trạch đang làm cái gì, sau đó thân thể run nhè nhẹ, đây là cố nén cười.

Chu Trạch lườm nữ thi, "không nhìn được thì đừng nhìn."

Đúng vậy, chính Chu Trạch cười khỏ.

Tiểu loli nói đã để chìa khoá Địa Ngục Chi Môn trong tay mình, song khi lần đầu mình có ý định mở cửa đem quỷ đưa vào đi, nhưng lại không biết mở thế nào.

Tóm lại, tiểu loli hẳn không có khả năng đơn thuần chỉ là đùa giỡn cùng mình, đem một cái đồ vật đen thui phong ấn trong tay mình.

"Ha ha ha ha hặc hặc... Thiếp thân như thế nào không biết xấu hổ chê cười ông chủ đâu?.....

Ha ha ha ha ha..... Thiếp thân không dám đối với ông chủ bất kính.....

Ha ha ha Aha."

"Tốt rồi, ngươi biết mở thế nào chứ?" Chu Trạch hỏi.

Nữ thi lắc đầu, "Ông chủ, cái này ta thật sự không biết, hoặc có thể có khẩu quyết?"

Chu Trạch nghe vậy, lặng yên nhớ lại hình ảnh Hứa Thanh Lăng kể lúc tiểu loli thu hồi vong hồn của cha mẹ hắn

Lúc này, hắn giang tay ra, trầm giọng nói:

"âm Tỉ trật tự, Hoàng Tuyền có thể qua."

"Hô....."

Cửa kính bên ngoài, có khô héo lá rụng thổi qua,

Còn giống như có một con quạ "Oa... Oa... Oa" bay đi;

Trong tiệm sách, tĩnh lặng như cũ.

Tóm lại, vẫn là không có phản ứng.

"Hoặc có thể, đổi lại khẩu quyết?" Nữ thi đề nghị, "Mỗi người đều có chính mình một cái thích hợp chứ?"

"Chẳng lẽ ngươi khiến ta hô "vùng oi mở ra"?" Chu Trạch hỏi ngược lại.

"Cái này, thì phải nhìn ông chủ người thích cái tư thế gì."

Nữ thi bày ra bộ dạng trẻ nhỏ không biết sợ.

Chu Trạch nhớ lại đêm đó lúc đánh nhau, Hứa Thanh Lăng cũng hô qua khẩu quyết "Thiên Địa Vô Cực, Huyền Tâm Chính Pháp ", sau đó xuất phù cùng xuất gương đồng

Nhưng sau đó chính như Hứa Thanh Lăng nói, đây chẳng qua là hắn thấy hai câu này trên kịch rất oai bức, cho nên mới sử dụng, giống như nhạc lúc kết thúc trong phim.

Kỳ thật, không có tác dụng.

Bây giờ nghĩ lại, có thể nhỏ loli hé miệng, lẽ lười nói câu kia "âm Tỉ trật tự, Hoàng Tuyền có thể qua" cũng hẳn là cùng loại với gia tăng oai bức lời nói.

Xem ra, tiểu loli khi vui đùa cũng giống như Hứa Thanh Lăng, dù là nàng là một gã thâm niên quỷ sai.

Chu Trạch tâm niệm vừa động, ngón trở trái móng tay bắt đầu thật dài.

Nữ thi lộ ra thần sắc sợ hãi, nàng sợ Chu Trạch, hơn nữa sợ nhất chính là móng tay Chu Trạch, trên móng tay có khí tức làm nàng sợ hãi.

Điều này làm cho chính Chu Trạch cũng có chút hoài nghi, lúc trước ông lão chết trước mặt mình cũng không đơn giản.

Khách nhập cư trái phép cũng chia làm hai loại, một loại giống như mình trước kia, cụp đuôi làm người, một loại như vị ở Dung thành trong lời của tiểu loli, làm ra nhiều chuyện, ngay cả đám quý sai cũng cảm thấy khó giải quyết.

Tóm lại ông lão lấy bệnh cho mình, hẳn là không đơn giản

Móng tay màu đen đâm vào ấn ký trong lòng bàn tay phải, lúc Chu Trạch rút móng tay ra, ngón giữa có một sợi tơ màu đen bị kéo ra. Nóng như kẹo cháy, sền sệt, không ngừng nứt ra.

Chu trạch kéo sợi tơ, vẽ thành khung vuông. Lập tức khung vuông lơ lửng

Bên trong cũng bắt đầu biến thành màu đen, không dằng đặc, từng cổ một âm Phong bắt đầu thổi tới.

hài nhi trong tay Nữ thi bắt đầu gãy giữa, hiển nhiên, hẳn không muốn quay về tới địa ngục trong đi.

Người chết như đèn tắt, nhưng người có thể nhìn ra không nhiều lắm.

già bảy tám mươi tuổi thậm chí cả đời làm chuyện táng tận thiên lương cũng nghĩ biện pháp thè lưỡi ra liếm nếu có thể được sống, cũng đừng nói đứa bé.

Nhưng Chu Trạch rõ ràng, đưa hẳn đưa vào địa ngục, chờ luân hồi mới là lựa chọn chính xác nhất.

không cần trung cầu ý kiến của hắn, ở thời điểm này, Chu Trạch lộ vẻ rất ngang ngược, hắn trực tiếp bắt hài nhi ở chỗ nữ thi, rồi sau đó trực tiếp ném vào cái này đen thui trong khung vuông.

Sau đó, khung vuông chậm rãi tiêu tán, trong không khí tràn ngập thoang thoảng mùi thịt đốt.

Nữ thi thè lưỡi, không nói gì.

Chu Trạch tức thì là có chút xuất thần, nói cho cùng, cái này là mình lần thứ nhất đem Quỷ vật đưa về Địa Ngục, lần trước người phụ nữ muốn nhìn con thi xong đại học, Chu Trạch cũng không có làm như vậy.

"Địa Ngục, người đi qua chứ?" Chu Trạch hỏi.

"không có." Nữ thi đang hoảng trả lời, "Hơn nữa ta không xuống được."

Nữ thi không có linh hồn của mình,

Cương thi không vào Ngũ Hành, không vào nhân hồi.

Cái này nghe tựa hồ rất uy mãnh,

Nhưng đằng sau phải thêm câu trên:

Người chê quý ghét, trời vứt bỏ!

Ý tứ chính là nữ thi nếu như không có chuyện gì ra ngoài đi dạo, rất dễ gặp xác suất bị sét đánh hồn phi phách tán!

Cái thế giới này, đối với nàng mà nói, chính không có chỗ nào thân thiện.

Người có dương gian,

Quý có Địa Ngục,

tồn tại không thuộc một trong hai, chính là dị đoan.

Chu Trạch ngồi về phía sau quầy, hẳn không cảm thấy cao hứng, chỉ cảm thấy có chút buồn tẻ cùng nhàm chán.

Nếu như so với công việc ở nhân gian thì chuyện hắn làm, đơn giản chính là đem sản phẩm báo phế ném vào lò thiêu để nấu lại.

"Ông chủ, nơi này có một xấp cái này."

Nữ thi nhặt lên mấy tấm tiền âm phủ từ trên đất lên đưa cho Chu Trạch.

Chu Trạch có chút bất ngờ, hẳn không ngờ tới lần này cũng có thù lao.

"Diêm Vương tốt cách nhìn, tiểu quý khó chơi." Nữ thi nói xong câu đó phía sau liền có chút hối hận, nhưng vẫn là nhắm mắt nói: "Quý sai đưa người đi, qua đường lột da, vốn là đề trong ung với nghĩa."

"Nghĩ đến, là mẫu thân hấn cho hấn đốt qua tiền giấy đi."

Chu Trạch gật gù đầu, đem tiền âm phủ nhận lấy, mở ngăn kéo ra, lần trước còn dư lại một chút, thêm lần này mấy tờ vẫn còn có chút ít.

"Người còn có... hay không biết bằng hữu? Giới thiệu điểm sinh ý để làm làm, làm người... A không, thành quý cũng muốn đọc nhiều sách, mới có thể tốt hơn tiền bộ."

"Ông chủ, thiếp thân chỉ nhận nhận thức một ít cô hồn dã quỷ, bọn họ cũng đã sớm chặt đứt hương hỏa cung phụng, căn bản là không có tiền, hơn nữa bọn họ cũng không dám đến người trước mặt, nếu như bị người thu đi, chẳng phải là không công đưa cho ngài công trạng?"

"Công trạng?" Chu Trạch vẫn là lần đầu tiên nghe được cái này, "Làm quý sai cũng có công trạng?"

"Chẳng lẽ không?" Nữ thi có chút nghi ngờ nói.

"Ta không biết a." Chu Trạch nhún vai, hấn thật sự không biết, bởi vì tiểu loli liền cho mình lưu lại một câu "ta thấy người có số mệnh áp bức" sau đó liền:

Biu!

một chút, đi xuống.

Cũng không có lưu lại cho mình một quyển 《quy tắc hành vi quý sai》 hoặc có thể 《như thế nào để làm quý sai có ý phấn đấu》.

"Nghĩ đến, có lẽ là có đi." Nữ thi có chút khó xử nói: "Giống như phu nhân nhà ta, lưu lại dương gian hai trăm năm, bảo hộ làng xã, cẩn trọng, không phải là vì muốn lấy công trạng khi quay về Địa Ngục có thể chuộc tội lỗi trước kia đồng thời còn có thể mưu cầu một cái viên chức.

Nếu là lúc trước tòa miếu của nàng không bị hủy diệt, hương khói còn ở đó, căn bản không cần nhiều thời gian như vậy."

"Người còn nhận thức mặt khác quý sai chứ?" Chu Trạch hỏi.

"Thiếp thân ở đâu có thể nhận thức nhiều như vậy thượng sai nha."

"A." Chu Trạch gật gù đầu, xem ra sau này được tìm hiểu công việc người hỏi một chút.

Lúc này thời điểm, bên ngoài truyền đến tiếng xe điện, là Hứa Thanh Lăng trở lại.

"Ồi ta đi, mệt chết ta."

Hứa Thanh Lăng đi vào tiệm sách, lấy một điều thuốc của Chu Trạch.

"không phải đi đặt bảng hiệu chứ?" Chu Trạch hỏi.

"Cái kia đã đặt xong, sau đó ta tiện đường đi xem hàng, gần đây bến tàu đưa giá đặc biệt, ta trừ thêm đi một tí, nhưng làm ta mệt."

"không phải người đang làm Sủi cảo?"

"Hắc hắc, ta mua lại của tiệm ăn nhanh Cocacola hoặc siêu thị sát vách sau đó bán đi đấy, ta nào có thời gian rảnh rỗi mà ở nhà mỗi ngày làm văn thẩn."

"bến tàu Loan Tử, rất thích hợp với người đấy."

"Đúng không, ta cũng ưa thích khẩu vị kia... Hắc, không hàn huyền, ta về trước đi sắp xếp tủ lạnh." Hứa Thanh Lăng cùng Chu Trạch xua xua tay, trở lại trong tiệm mình đi.

Đợi Hứa Thanh Lăng đi rồi, nữ thi bỗng nhiên "PHỤT" cười cười.

Chu Trạch có chút bất ngờ, "Người nghe hiểu?"

Nữ thi cười nói:

"hấn xác thực dài rất dễ nhìn a, đại bộ phận nam nhân ở cùng hấn đều dễ biến cong đi.

Vì vậy,

Loan Tử bến tàu."

(*Loan là cong, Loan Tử có thể hiểu là "một tên cong", đây là Chu Trạch bom đều HTL)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Dạ Thư Ốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.